ANOTIMP VRĂJIT
Some Enchanted Season

Patricia Burroughs

CAPITOLUL 1

„*Nebuni*!” suspină Kevyn dorindu-şi o ceaşcă de ceai fierbinte şi să stea tolănită în patul ei cald de acasă, detestând astfel şi mai mult faptul că se afla în acel loc. „*Trebuie să fie nebuni*”, îşi repetă în gând.

Tremurând pe malul ceţosului Cross Lake, se întoarse cu spatele la mulţimea din jurul ei şi îşi îndreptă gândurile spre ceea ce o preocupa de câteva zile. „*Zeul-războinic. Trebuie să-l găsesc şi asta cât se poate de repede*”. Îşi desprinse privirea de la suprafaţa lacului liniştit şi şi-o aţinti asupra mulţimii agitate din spatele său. Până să ajungă la malul lacului, trebuise să se strecoare printre cei şase sute de atleţi sosiţi aici din toată ţara. Toţi se pregăteau pentru începerea triatlonului de cincizeci şi unu de kilometri din Shreveport. Uluită, îşi imagina efortul extraordinar al participanţilor. Pentru început, ei urmau să înoate un kilometru în apa lacului, încă rece după furtuna din seara trecută, apoi trebuiau să străbată pe bicicletă patruzeci de kilometri constituiţi numai din drumuri şerpuitoare cu multe cotituri şi curbe; şi în final circuitul se încheia cu o alergare ce se anunţa foarte dificilă, având în vedere terenul deluros şi arşiţa umedă din acele zile tipice lunii august din Louisiana.

„*Nebuni*”, îşi spuse ea pentru a treia oară şi, amintindu-şi motivul pentru care se afla în acel loc, se întrebă ce căuta printre triatloniştii ce roiau ca bondarii, încercând care mai de care să-şi pună în evidenţă muşchii bine dezvoltaţi.

Hotărându-se să plece, îşi croi drum printre şirurile de pini, îndreptându-se spre parcarea unde se afla maşina ei şi se feri abilă de braţele şi picioarele triatloniştilor ce îşi încălzeau musculatura în aşteptarea începerii cursei.

Frigul îi pătrunsese prin rochia de bumbac, neagră şi scurtă, ce i se şifonase în ceaţa umedă, îşi încrucişa braţele peste piept căutând să se protejeze de vântul răcoros al dimineţii.

— Mătuşă! se auzi o voce răsunătoare în spatele ei. Era şi timpul. Se opri în loc şi aruncă o privire spre şosea unde văzu o furgonetă mare parcată aproape de maşina ei. Literele verzi şi portocalii ce reprezentau însemnele postului de radio K.P.O.P. se puteau vedea chiar şi de la distanţa mare ce o separa de parcare.

Reuşi destul de repede să îl repereze pe nepotul ei, Atticus, care fugea spre ea strecurându-se printre atleţi, neluând în seamă privirile acestora, ce-l măsurau curioşi.

— Aşteaptă! îi strigă el. Părul lui flutura în ondulări lucioase pe când traversa terenul accidentat în salturi lungi. Se opri la un pas de ea, gâfâind de atâta efort.

Kevyn se uită în sus la ochii ironici ce o priveau intens şi amuzaţi, la un nas puţin în vânt şi la şuviţele de păr argintii de la tâmple, toate acestea fiind atât de caracteristice familiei Llewellyn.

— Îmi pare rău că am întârziat, îi spuse el. Trebuia să mai aranjez câte ceva pentru emisiunea mea. Dar acum am câteva minute libere. Deci, ce părere ai? Te bucuri de privelişte, dragă mătuşica? Kevyn privi în direcţia pe care el i-o indică mişcându-şi bărbia. Un atlet solid o privea cercetător în timp ce îşi dezbrăca tricoul strâmt.

Enervată, ea înşfăcă rapid brațul lui Atticus şi îl trase pe tânăr după sine spre un loc mai retras. Atticus rânji:

— Ce-i cu graba asta? Ignorându-i gluma,i-o tăie scurt:

— În primul rând, de câte ori trebuie să-ți repet? Nu-mi mai spune „*mătuşică*”. Sună ridicol şi tu ştii asta. La urma urmei eşti cu cincisprezece centimetri mai înalt decât mine, ca să nu mai vorbim de cei doi ani în plus pe care îi ai față de mine.

— Dar cu toate astea rămâi mătuşa mea, Kevvie. Legătură de sânge, ce vrei! Oricât de mult ți-ai dori să mă renegi, gradul de rudenie nu îl poți schimba, glumi el din nou, necăjind-o. Este o situație neobişnuită, trebuie să admiți asta, continuă şi îi înconjură umerii cu brațul drept.

— Nu pe cât de neobişnuită vrei tu să o arăți celorlalți, bombăni Kevyn. Tu faci să pară amuzant şi ciudat, la fel cum întotdeauna atragi atenția asupra noastră intenționat -alergând de exemplu printre sute de oameni şi strigând cât te ține gura „*mătuşica*”, se strâmbă ea imitându-l. Un simplu: „*Hei,tu*!” ar fi fost de ajuns, nu crezi?

— Dar este aşa de amuzant! insistă el.

— Poate pentru tine, dar nu şi pentru mine. Şi nu-mi place nici să fiu prezentată ca mătuşa ta, ceea ce face mereu să se ajungă la concluzia că sunt o domnişoară bătrână. Aşa că păstrează-ți procedeele de a atrage atenția pentru emisiunile tale de la radio. Nu-i destul câtă bătaie de cap îmi dau consecințele comportării tale când ți se năzare să-ți arăți alter-ego-ul?

Spunând acestea, cu un dispreț studiat, îi îndepărtă brațul de pe umerii ei şi continuă: Nu ştiu de ce îmi pun mintea cu tine şi cu prostiile tale. Cunosc copii care la paisprezece ani sunt mai maturi decât tine.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare. Ce părere ai? Ai găsit vreo victimă - vreau să spun un bărbat care să-ți placă?

— Atticus, nu e vorba despre ce mi-ar plăcea mie, ci despre ce îmi trebuie pentru *Fantasy Books*. Lovi nervoasă cu piciorul un smoc de iarbă înaltă. Întreg proiectul ăsta mă-mbolnăveşte, mormăi ea. Dacă n-aveam atâta nevoie de bani... Vocea ei se stinse treptat, neducându-şi fraza până la capăt. Era o problemă. Avea într-adevăr mare nevoie de bani. Niciodată nu mi-a fost atât de greu să găsesc modelul potrivit pentru coperta la care lucrez, asta-i tot, încheie ea, vizibil îngrijorată.

— Parcă mi-aduc aminte că spuneai că lucrul la coperta Fantasy Books va fi floare la ureche. Că vei rezolva totul cât ai bate din palme.

— M-am uitat la mii de fotografii. Toți sunt băieți frumoşi. Cunoşti genul. Impresionant şi răsfățat, ursuz şi bosumflat şi perfect pentru a lenevi pe marginea unei piscine. Dar atât din punct de vedere al fizicului, cât şi al expresiei, al personalității - nimic. Nici măcar ceva care să exprime în linii mari ce caut... Făcu o pauză, apoi îşi coborî dramatic vocea: „Zeul-războinic al Planetei cenuşii”.

Râsul ei sună puțin forțat chiar şi pentru propriile-i urechi.

— Pentru mine, toată treaba asta cu „*zeu nu ştiu de care*” sună ca un spectacol radio din anii '30. Ea ridică din umeri.

— E domeniul tău.

— Ei, să revenim la ce avem deocamdată. Nu-mi poţi spune că nu te interesează masa asta de carne ce se învârteşte ţanţoş pe aici, remarcă Atticus cu o strălucire vicleană în ochi. Ea îşi întoarse privirea spre mulţime şi strâmbă din nas cu dezgust.

— Am fost naivă când m-am lăsat convinsă de tine să vin la acest triatlon ridicol, sperând să găsesc ceva cu adevărat bun pentru coperta mea. Trebuia să fi stat acasă în pat. Uită-te numai la ei, insistă ea, majoritatea dintre ei nu par a avea vreun pic de creier.

— Haide, Kevyn. Calul de dar nu se caută la dinţi. Dacă ai de gând să-l foloseşti pe unul dintre ei până la urmă? Nu se cuvine să-i judeci pripit, nu? o tachină el fără milă.

— Nici nu se pune problema. Nu am de gând să propun nici unuia dintre ei să-mi pozeze doar pentru schiţe. Sunt musculoşi, nimic de zis, dar nu şi nobili, inteligenţi sau curajoşi. Nu au nici una dintre aceste calităţi fundamentale ale personajului pe care trebuie să-l ilustreze. Kevyn îşi trecu nervoasă o şuviţă de păr după ureche. Of, mai am trei săptămâni şi sunt de-a dreptul disperată. Trebuie neapărat să găsesc pe cineva corespunzător.

— Ei bine, mi-e teamă că va trebui să vânezi singură modele. Pe blonde - subiectul emisiunii mele de acum - le prefer de departe ca preocupare pachetelor de muşchi de aici, înţelegi? îi făcu el cu ochiul, sugestiv. Îi îndreptă pălăria şi apoi se prefăcu a-i culege o scamă de pe gulerul rochiei. Când ea îşi aplecă faţa instinctiv, căutând cu privirea scama invizibilă, el îşi ridică fulgerător mâna şi îi lovi uşor nasul. Kevyn tresări surprinsă, apoi înţelegând farsa vru să protesteze, dar simţi cum pălăria îi este trasă brusc peste ochi. Atticus ţâşni la timp de lângă ea, reuşind să se ferească de pumnul răzbunător, dar firav al fetei. Se îndepărtă fredonând:

— La revedere, mătuşica dragă. Kevyn îşi ridică furioasă pălăria în creştetul capului şi îl fulgeră cu privirea, dar el nu o putea vedea fiind cu spatele la ea. Figura ei căpătă o mină dezamăgită, dar se îmblânzi urmărind silueta deşirată a nepotului ei cum se depărta săltat, cu paşi imenşi, apropiindu-se de furgonetă, de unde urma să transmită activităţile dimineţii. Încercă să-şi reprime zâmbetul ce îi înflorea în colţul gurii, dar nu reuşi prea bine, astfel că în cele din urmă izbucni în râs. Erau apropiaţi, cu toate că relaţiile lor nu erau acelea dintre un nepot şi o mătuşă.

Atticus era pentru ea nici mai mult nici mai puţin decât un frate extraordinar. „*Câteodată*”, adăugă repede, în gând. De la început fusese lângă ea, tratând-o ca pe un om normal, ceea ce i se întâmplase de foarte puţine ori după ce se află de ce suferea ea. Avea grijă însă să nu se mai afle.Atticus îi era prieten şi, destul de adesea, punctul ei de sprijin în dificultăţile ce le întâmpina de când aflase că întreaga ei viaţă avea să fie pusă sub semnul acelei deficienţe. Gândurile triste ale lui Kevyn fură întrerupte de o voce care îi anunţa pe participanţii la cursă că mai aveau cinci minute până la începerea competiţiei. În sfârşit se hotărî. Va rămâne şi dacă şansa avea să-i surâdă, poate va găsi printre toţi atleţii unul care să aducă cât de puţin cu ceea ce îşi dorea ea. Îşi alese ca punct de observaţie un loc pe creasta unei mici coline din împrejurimile lacului. Îşi parcă maşina, scoase o pătură veche din portbagaj şi o întinse pe iarba umedă. Înarmându-se cu un caiet de schiţe, cu o cutie de creioane şi un aparat de fotografiat, se trânti pe pătură căutându-şi o poziţie cât mai bună, încât să aibă în raza vederii cât mai mult din suprafaţa lacului unde trebuia să se desfăşoare prima parte a întrecerii.

Jucându-se cu creionul, încerca să îl țină în echilibru pe un deget, având pe chip o expresie destul de nepăsătoare; dar ochii-i scrutau atent pe atleții ce forfoteau în jurul ei. Câteva minute, nimic nu îi reținu atenția, până când, la un moment dat, zări o pereche de picioare de bărbat ce se îndreptau spre ea. Plictiseala îi dispăru deodată privind musculatura atât de deosebită de ceea ce văzuse până acum. Nu era exagerat de dezvoltată, ci, dimpotrivă, exprima multă suplețe, dar şi o forță extraordinară. Leneş, îşi alunecă privirea în sus, fotografiind în detaliu, în memoria vizuală - coapsele suple sub pielea cărora muşchii tresăreau într-un ritm uşor, ca de linx. Picioare puternice - cu siguranță capabile să străbată cu paşi mari, de stăpân, terenul arid şi stâncos, încins de atmosfera grea din piesa lui Euripide, de pe Planeta cenuşie... Interesul ei crescu şi mai mult când ochii săi ajunseră în dreptul abdomenului. Un abdomen plat, un piept puternic, umeri largi se conturau sub costumul albastru de înot care evidenția puterea, forța zvâcnitoare şi formele impresionante ale acelui trup. Acest corp era făcut fără îndoială pentru mai mult decât lenevitul pe marginea unei piscine într-o reclamă pentru costume de baie. Acest corp aparținea unui războinic care se mişca cu toată grația unui zeu - Darius. Bărbatul ajunse în dreptul ei şi o depăşi mergând cu paşi mari, nedându-i timp să îi mai fotografieze şi detaliile, cu siguranță minunate, ale chipului. Kevyn sări în picioare lăsând creionul şi caietul să cadă pe pătură. Îşi înăbuşi un sentiment de frustrare când, străduindu-se să vadă numărul de pe casca de participant a bărbatului, nu reuşi să desluşească decât nişte semne ciudate, apoi el dispăru strecurându-se prin mulțimea celorlalți triatlonişti. Pentru prima oară după mulți ani, se înfurie pe ea însăşi. Tot ce putuse vedea era culoarea de un galben strident a căştii, ceea ce putea remarca chiar şi un chior. Apoi se linişti.

— Nu am putut să îi văd deloc fața, mormăi ea. În compensație avusese o imagine nemaipomenită a întregului trup. Chicoti. „*Cu siguranță că da.*"

Atleții se aliniară. Pocnitura pistolului starterului anunță începutul întrecerii şi goana începu. În câteva secunde, concurenții transformară lacul calm într-un loc de intensă activitate. Privind atentă apa, fu îngrozită de numărul mare al participanților ce purtau căşti galbene, evident, o hotărâre a organizatorilor. Cum îl va putea găsi vreodată pe Darius în această mulțime?

Douăzeci de minute mai târziu primii concurenți terminaseră traseul, aproximativ circular, marcat de geamanduri şi bărci cu vîsle pline cu echipaje de salvare.

Kevyn se îndreptă împreună cu alți spectatori către plajă, unde înotătorii plonjaseră în lac şi unde acum apăreau pe rând. Stând în spatele barei ce îi separa pe spectatori de concurenți, ea urmări cum triatloniştii se iveau la suprafața apei, întâi câţiva, apoi grupuri mai mari. Trecuseră cinci minute, alte zece şi apoi alte cincisprezece, fără însă ca Darius să mai apară.

Într-un târziu, reperă un înotător singuratic, ce se apropia de ţărm. Lipsa vitezei era compensată de rezistență, li urmări mişcarea circulară a umerilor, cu muşchii jucându-i sub piele, mâinile lui tăind cu precizie apa. Kevyn nu-şi putea muta privirea de la el. Viziuni ce o ţintuiau în loc îi aprindeau şi îi incitau imaginația.

Degetele o furnicau pradă unei nevoi imperioase de a trasa cu creionul pe carnetul de schițe acele trăsături, acele imagini ce exprimau forța lui Darius. El trebuia să fie Darius. Bărbatul ieşi din apă şi tot corpul îi era străbătut de pârâiaşe tremurătoare ce îi urmăreau fiecare contur al muşchilor. Îşi aplecă fața, iar pieptul arămiu se înălța şi cobora în ritmul respirației grăbite, îşi întinse brațele puternice, vânjoase, tăind aerul cu mişcări avântate şi apoi şi le scutură pe lângă corp. Aflându-se atât de aproape de el, încât, dacă ar fi întins mâna, l-ar fi putut atinge,

Kevyn îl urmărea fascinată, dar ar fi pus pariu că frumusețea lui îi impresiona atât simțul artistic, cât şi sufletul. El se întoarse spre ea, iar razele soarelui îi luminară din plin fața. Kevyn simți că timpul se opreşte în loc, că genunchii i se înmoaie şi că...trebuie cu orice chip să-l determine să accepte să-i fie model. Pomeții înalți ai obrajilor şi figura colțuroasă îi dădeau o frumusețe neobişnuită, un aspect străin. European? Nordic? Slav? se întrebă ea cutremurată de un ciudat fior de emoție. Căutarea ei se încheiase. Acesta era Darius.

Imaginația artistului din ea prinse a da contur şi esență unor imagini ce o convinseră că dacă până acum bâjbâise căutând, în acest moment putea să răsufle uşurată. Indecizia dispăru ca un nor de fum. Ea îşi vizualiza tabloul: Darius stând triumfător, mândru, arogant, pe fundalul unui cer albastru, cu părul lung, blond-argintiu dat pe spate şi cu trupul arămiu scăldat în lumina palidă a dimineții.

Ea tresări şi reveni la realitate când bărbatul îşi trase cu o mişcare rapidă casca de înot de pe cap şi, aruncând-o la pământ, cu un gest nervos, se îndreptă apoi spre corturi, unde urma să se echipeze pentru cursa de ciclism. Kevyn îl privi uşor amuzată. Părul lui nu era blond - era roşu. Îi admiră buclele dezordonate, umede la vârfuri, iar firele din creştetul capului, uscate, străluceau ca aurul şi ca focul, reflectând atingerea razelor de soare ca o cascadă ce cădea în valuri pe umerii largi. Abia în acel moment, Kevyn îşi dădu seama. Printre buzele desfăcute îi scăpă un şuierat prelung. Omul avea părul roşcat! Preț de o clipă o cuprinse panica, în timp ce continua să îl privească fix, până ce acesta dispăru într-un cort. Scuturând din cap, îşi alungă uluirea,găsindu-şi repede stăpânirea de sine. Îşi ridică sfidător bărbia şi îşi spuse: *„în regulă! Deci tipul are părul roşu.”* Şi de ce ar deranja-o atât de mult asta? Era totul perfect dacă folosea puțin retuşul artistic. Zărind casca lui ce zăcea aruncată pe jos, îngenunche şi trecu pe sub bariera de demarcație. Luă casca şi o curăță de noroi; numărul de concurent îi apăru în fața ochilor. Strângând casca la piept privi iute în jur şi se grăbi spre o femeie care ținea o coală de hârtie în mână.

— Scuzați-mă, i se adresă Kevyn zâmbindu-i, asta este lista concurenților? o întrebă, indicându-i foaia.
— Da. Femeia întoarse o figură lipsită de culoare. Este chiar lista oficială.
— Unul dintre sportivi şi-a pierdut casca şi aş vrea să i-o înapoiez. Îmi puteți spune numele lui, vă rog? Femeia ezită, apoi îi întinse foaia.
— Mă îndoiesc că o s-o vrea înapoi, dar vă puteți uita.

Kevyn privi coala de hârtie şi mâinile i se crispară pe cauciucul căştii.

— Oh... Mai bine vă uitați dumneavoastră... Eu sunt murdară pe mâini, explică ea repede. Femeia ridică din umeri şi privi numărul de pe cască, apoi se uită pe foaie. Kevyn expiră încet, înăbuşindu-şi un suspin de uşurare. Urmări degetul femeii ce aluneca încet, în jos, pe a doua pagină.
— Aici este. Numărul 86, spuse aceasta oprindu-se brusc, nedumerită. Oh, dar cum se pronunță? Întinse foaia spre Kevyn. Ea se prefăcu a privi numele scris şi dădu din cap în semn că nici ea nu ştie.
— Sergay? Sergee? încercă femeia. E un soi de nume rusesc, nu?
— Da, cu siguranță rusesc, aprobă Kevyn. Nici eu nu ştiu cum să-l pronunț... „Nu-i de mirare că are un aspect atât de european”, se gândi ea.
— Serghei Rivers. Este un nume neobişnuit, medită femeia. Sună destul de cunoscut, de fapt, dar nu-mi explic de ce. „Rivers?” se încruntă Kevyn. Îi mulțumi femeii, apoi se

întoarse şi începu să urce panta spre locul unde îşi parcase ultima oară maşina, pe creasta colinei. Atticus era ocupat toată ziua, deci nu putea să apeleze la el să o ajute, aşa încât nu îi rămânea decât să îl găsească singură pe misteriosul zeu-războinic. Conduse maşina unde se desfăşura ultima parte a întrecerii, opri, se înarma cu răbdare...şi aşteptă. Orele ce urmară se scurseră cu greu, iar lui Kevyn i se părură extraordinar de lungi, luptându-se cu setea ce nu-i dădea pace, cu aerul sufocant, înăbuşitor, şi cu o durere groaznică de cap. Îşi îndepărtă o şuviță de păr argintiu ce îi cădea mereu pe tâmple şi îşi legă părul la spate. Era pe punctul de a renunța la aşteptarea aceasta copleşitoare, când el apăru de după o curbă şi se îndreptă şchiopătând spre locul unde se afla ea. Kevyn observă că era rănit grav la un picior, dar alerga în continuare, fără să încerce să se oprească. Trecu pe lângă maşina ei şi o luă în susul drumului.

„*Nebuni*!", bombăni ea. Dar nu avea încotro şi tot ce putea face era să aştepte din nou până se întorcea. Într-un târziu, alergătorii se iviră pe rând. Arătau din ce în ce mai rău, mai înfierbântați, mai epuizați. Figurile le erau descompuse de atâta efort. Kevyn începu să se îngrijoreze. Recunoscu atleții ce trecuseră prima oară pe lângă ea,înaintea şi chiar după concurentul cu părul roşcat. Timpul trecea şi nici urmă de el. Alungă cu un gest nervos o muscă ce îi se aşezase pe față şi îşi aminti suferința întipărită pe fața lui, şchiopătatul şi rana adâncă de la picior, când alerga spre capătul drumului. „*Ar fi trebuit să se întoarcă până acum*", îşi spuse ea agitată. Îşi trecu degetele peste fruntea îmbrobonată de sudoare şi se aplecă în față, peste volan. Gândul la acel corp magnific prăbuşindu-se din cauza căldurii, a epuizării şi a durerii o înnebunea. Aruncă o privire spre ceas şi aproape simți că explodează. Realizând că nu mai putea suporta să aştepte nici o secundă în plus, înşfacă geanta de pe bancheta alăturată, sări din maşină şi porni pe urmele lui.

Doar nu-şi petrecuse ore întregi aşteptându-l, ca apoi să nu mai poată da de el. Nu înainte să-i vorbească şi să-i propună să-i fie model. Ridicându-şi privirea îl văzu. Singur pe drumul şerpuitor, se lupta împleticindu-se, împingând un picior în fața celuilalt, privind fix drumul cu ochi lipsiți de expresie.

Fără să mai stea pe gânduri, Kevyn fugi către el. Părul i se desfăcu şi îi flutura liber pe umeri, împingându-i pălăria cu boruri mari, pe spate, dar ea nici nu se sinchisi. Se opri în fața bărbatului şi începu să-i vorbească:

— Scuzați-mă, ă...Ser-gey, sau Ser-gee...oh, cum se pronunță numele dumneavoastră? El nu se opri din alergat, ci îşi întoarse capul spre ea, părând să nu o vadă la început. Kevyn fu nevoită să mărească pasul şi îi susținu privirea când el o țintui cu expresia grea, pătrunzătoare a ochilor verzi ca frunzele proaspete de primăvară.

— Cine...eşti? Vocea lui răguşită, profundă, îi provocă fiori pe şira spinării

— Te simți bine? îl întrebă ea, nerăspunzându-i la întrebare.

El nu spuse nimic,ci continuă să alerge, iar fața lui trasă şi îmbujorată căpătă o expresie hotărâtă. Kevyn alerga şovăitoare pe lângă el, gândindu-se ce oare ar trebui să facă.

— Se pare că îți este foarte rău, începu ea. Eşti sigur că n-ai nimic? Pe fața lui şiroiau picături de sudoare, părul i se lipise de frunte, ochii se încețoşau tot mai mult privind pieziş din cauza soarelui. Cea mai mică mişcare părea să-l coste un efort supraomenesc şi parcă întreaga-i energie se epuizase de mult.

— Trebuie să te opreşti, spuse ea gâfâind. Piciorul tău arată groaznic şi, dacă nu o laşi mai moale cu alergatul ăsta, o să ți se facă rău până la urmă.

— Scuteşte-mă, doamnă! o repezi el fără să-şi dezlipească ochii de la drum. N-am nimic, spuse el, ca pentru sine.

— Dar e ridicol, răbufni ea, cu siguranță că nu te simți bine. De ce - fulgerător, se gândi să schimbe tactica şi-şi îndulci vocea -, de ce nu te opreşti să te odihneşti?

— Sunt...bine...se încăpățână el şi întinse un braț, ca şi cum ar fi vrut să-i dovedească şi îi atinse, cu destulă putere, mâna.

— Te rog, spuse Kevyn frecându-şi locul unde o atinsese. Nu îmi pot permite să te las să te forțezi. El nu îi răspunse. O ustura gâtul şi capul îi zvâcnea la fiecare pas.

Pe când coteau la o curbă, Kevyn zări puțin mai departe maşina ei galbenă, iar scaunele moi dinăuntru îi făceau cu ochiul, parcă invitând-o să-şi întindă trupul obosit pe ele. Brusc, bărbatul se împiedică, căzu şi se izbi de asfalt. Speriată, Kevyn se aruncă în genunchi lângă el ignorând pietrişul ascuțit ce îi julea carnea.

— Oh, Doamne! Eşti rănit? El se rostogoli pe o parte şi îşi strânse piciorul în mâini.

Lui Kevyn i se tăie răsuflarea când văzu sângele ce-i țâşnea printre degete.

— Uite ce-ai făcut. Piciorul tău! Scotoci în geantă după un pansament.

Zăcu acolo întins, cât timp ea îl pansa, apoi scutură din cap, ca şi când ar fi vrut să-şi pună ordine în gânduri.

— Cine eşti? o întrebă el din nou cu o voce stinsă.

— Mă numesc Kevyn. Lasă-mă să te ajut. Îi întinse mâna, pe care el i-o prinse tremurător şi, străduindu-se amândoi, reuşiră să se ridice. Se sprijini greoi pe umerii ei preț de o clipă, apoi putu să se țină drept pe propriile-i picioare. Ea îl urmări atentă, gata să-l sprijine din nou. El îşi trecu o mână pe frunte, apoi în jos pe față lăsând în urmă dâre de sânge şi se întoarse spre Kevyn având întipărită pe chip o expresie de suferință acută. Se clătină înainte şi înapoi şi făcând o sforțare încercă să se îndrepte. Apoi spuse întretăiat:

— Nu...abandonez.

Kevyn încercă să-şi ascundă groaza. Omul din fata ei nu era doar hotărât, ci şi obsedat. Neputincioasă, cu umerii căzuți a resemnare, ea îl urmări cum încerca să alerge, împleticindu-se. Se strecură pe sub brațul lui, susținându-l de mijloc, reuşind astfel să-l împiedice să se prăbuşească din nou.

— Trebuie... să termin, hârâi el... aproape am ajuns... nu?

— Nu! Mai ai mai mult de un kilometru şi jumătate.

— Nu-i mult... zise el şi se clătină, aplecându-se In față.

Ea încercă să-l țină bine de mijloc,dar greutatea lui o trase după el în față.

— Ajută-mă... trebuie... să termin.

— Doamne, sunt la fel de nebună ca şi tine, spuse ea împleticindu-se odată cu el.

Scrută disperată drumul, apoi îşi concentra atenția asupra lor, urmărind jocul hipnotic al picioarelor lor mişcându-se la unison, pe jumătate alergând, pe jumătate clătinându-se.

— O să-mi rămâi dator. Cred că îți dai seama de asta.

— Cincizeci şi unu de kilometri... icni el. Apoi voi câștiga. Kevyn se simți cuprinsă de milă.

— Îmi pare rău că trebuie să-ţi spun, dar cel care a câştigat cursa a terminat-o acum două ore şi jumătate. Mai mult. Eşti pe ultimul loc. Ceilalţi au terminat cam de multişor.

— O să câştig... pariul... pariul... Skipper... Lui Kevyn nu îi veni să-şi creadă urechilor. Se opri brusc în mijlocul drumului, iar el se dezechilibra şi aproape căzu iar în faţă. De ce ne-am oprit? Aproape am ajuns...

— Un pariu? Eşti nebun. Faţa ei îmbujorată de efort se înroşi violent. Eşti aproape mort, practic te car în spate şi toate astea ca să câştigi un nenorocit de pariu.

— Ascultă... păpuşo. Se debarasa de ea şi se îndepărtă clătinându-se. Las-o baltă. N-am nevoie de tine. Încercă să se deplaseze în continuare, dar piciorul rănit cedă din nou. Kevyn văzu roşu în faţa ochilor şi, pradă valului de furie ce creştea în ea, puţin lipsi să nu îi întoarcă spatele şi să-şi vadă de treaba ei, dar se opri în ultimul moment. Doar nu se chinuise atât cu el ca să îl lase acum să-şi rupă gâtul persistând în prostia ce-l mâna să-şi continue cursa. Se duse la el şi din nou îl ajută să se pună pe picioare, numai că de această dată îl răsuci înapoi şi îl trase după ea, spre maşină.

— Simt că o să mă prăbuşesc. Capul îmi plesneşte şi mi-e îngrozitor de sete.

Drumul, maşina şi căldura dispărură din faţa ei şi în locul lor apăru imaginea casei sale şi a unui pahar plin de limonada şi cu cuburi de gheaţă. Simţi că îi revin puterile sub impulsul acestor imagini şi-l împinse pe bărbat, sprijinindu-l de maşină. Deschise portiera din spate, iar el, delirând şi tremurând, încercă să-şi strecoare trupul imens în spatul prea mic de dinăuntru.

— Arăţi ca şi când mai ai puţin şi-ţi dai duhul şi cu toate astea vrei să termini cursa numai pentru a câştiga un nenorocit de pariu? îl întrebă ea, simţind că se sufocă de atâta furie.

— E important. Tu... nu înţelegi.

— Ai al dracului de multă dreptate; într-adevăr,nu înţeleg. Te sinucizi ca să câştigi un pariu şi te mai aştepţi să te susţin? Să ştii că am de gând să te salvez chiar dacă tu nu vrei. Spunând acestea, îl împinse repede, iar el căzu pe bancheta din spate cu un mormăit zgomotos, care se stinse într-un geamăt. Kevyn sări la volan şi trânti portiera în urma ei. Pe când pornea maşina, el încercă să se ridice.

— Doar un blestemat de minut... Aruncându-i o privire peste umăr, ea îl ameninţă: N-o să sfârşeşti într-un spital de nebuni, când eu am atâta nevoie de tine. Maşina ţâşni înainte, iar el căzu pe spate lovindu-se cu capul de una din portiere, cu un zgomot înfundat. Kevyn se rugă disperată pentru succesul acţiunii ei, cam pripite,

recunoscu ea în sinea ei. Ce putea să mai facă acum? Încet-încet încordarea dispăru şi se simţi recunoscătoare puterilor divine pentru trimiterea acestui zeu-războinic, întrupare a perfecţiunii, şi pentru inspiraţia cu care se descurcase cu el. Schimbând vitezele, întoarse şi porni împrăştiind pietrişul în urma roţilor.

CAPITOLUL 2

— Apă... Cuvântul hârâi din gâtul lui Rusty, într-o gâfâială uscată. Piciorul meu... stomacul... Propria lui voce suna ca un ecou în capu-i ce zvâcnea puternic.

— Doamne, mor... Se simțea ca şi cum cineva i-ar fi smuls carnea cu cleşti de oțel din pulpe şi râsucindu-i cuțite înroşite în muşchi şi în stomac. Gâtul şi gura îi erau uscate şi umflate ca şi cum ar fi mâncat rumeguş. Încercă să înghită. O mână îi atinse fruntea.

— Ți-a scăzut febra, auzi el o voce de femeie. Clipi şi se strădui să se concentreze, să desluşească mai clar contururile vagi ce le vedea deasupra sa. Înainte de a putea răspunde, simți mâna retrăgându-se. Deschise gura să vorbească, când ceva tare şi rece îi apăsă buza de jos.

— Ia, bea asta, îi spuse din nou vocea. Îşi dădu seama că avea un pahar în dreptul gurii şi sorbi firişorul de apă ce i se scurgea printre buze. Setea îi împrăştiase toate gândurile şi întrebările. Când paharul fu îndepărtat, el imploră:

— Mai vreau...

— Numai atât deocamdată, îi răspunse vocea, cu un accent de îngrijorare în tonul profund. Nu trebuie să bei prea repede. Cum te simți?

— Cum crezi că mă simt? gâfâi el printre buzele crăpate ce îl usturau. Mor. Scoate blestematul ăsta de vârtej din capul meu... şi... de aici... şi unde-i Ernie?

— Nu-i nici un vârtej pe aici, răspunse femeia, tamponându-i fața cu un burete.

Frigurile îi cuprinseră corpul, răcorindu-l şi înfuriindu-l. În acel moment nişte degete incredibil de catifelate îi întinseră ceva umed şi minunat pe buze.

— Crema asta de aloe ar trebui să te ajute, îi spuse femeia. Degetele se retraseră cu o secundă înainte ca el să cedeze unui implus ridicol de a le suge.

Rusty se uită pieziş, sforţându-se să se concentreze asupra a ceea ce părea să fie o imagine alb-negru. Reuşi să distingă destul de tulbure o față albă ale cărei trăsături ochii lui arzând de durere nu puteau să le vadă clar şi un păr negru încadrând acea față în valuri negre, întunecate. Un fior de teamă îl străbătu şi din nou gemu de durere.

— Cine eşti? se sforța el să rostească. În momentul acela, daca cineva cu un zâmbet milos i-ar fi oferit o seringă cu novocaină, ar fi fost tentat să accepte. Simțea cum se scufundă în durere...

— Apă, ceru el slab. Mâna lui mare bâjbâi sperând să cuprindă un pahar cu apă dar, negăsind nimic, căzu înapoi fără vlagă.

— Îmi pare rău, dar trebuie să bei câte puțin. Se uită fix la ea ca prin ceață... şi începu treptat să-i distingă trăsăturile: păr negru ca pana corbului... ochi de un albastru fumuriu... Plecă de lingă el, dispărând din raza sa vizuală, lăsându-l nemulțumit şi ciudat de tulburat. Sunetul apei curgând îl trezi un pic din toropeală, întorcându-se, văzu o femeie ce umplea un pahar micuț la o chiuvetă... o chiuvetă de modă veche, remarcă el uluit. Cu mult efort îşi săltă capul. Nu, nu se afla la un centru de recuperare. Mintea lui înregistra perplexă lucrurile din jurul lui. Era într-o baie! Mai mult chiar. Era băgat într-o cadă! O cadă...! îşi scutură capul.

— Ia stai puțin. Unde sunt? mormăi el. Femeia îi apăru din nou în față, cu un pahar în mână, pe care i-l duse la buze. Înghiți cu lăcomie apa şi, înainte ca ea să îi poată îndepărta paharul de la gură, i-l smulse din mână şi îl cufundă stângaci în apa din cadă. Dădu repede apa pe gât o dată, de două ori, de trei ori.

— Oprește-te! îi strigă femeia. Țipătul îl surprinse şi, tresărind, scăpă paharul dintre degete şi acesta căzu pe podea. Ea îl ridică şi îl puse undeva unde el nu îl mai vedea.

— Îți faci singur rău! îi spuse ea.

— Nu-mi pasă! şuiera el printre dinții încleştați, crispându-se de durere. Îşi atinse coapsele şi şi le masă gâfâind, în timp ce uşurarea şi suferința se luptau pentru întâietate în muşchii greu încercați. Doamne, am crampe...

— Ştiu... ştiu... Îl linişti ea. Ai puțină răbdare.

Din nou se strădui să se concentreze şi în sfârşit trăsăturile ei se cristalizară, nici una dintre ele nepărându-i-se atât de grăitoare, de acuzatoare precum ciudatele şuvițe de păr argintiu ce-i străbăteau ca nişte fulgere scânteietoare părul negru de cerneală. Se chinui să-şi amintească. O mai văzuse undeva. Deodată ceața dispăru.

— Tu! Se ridică brusc. Tu, tu m-ai făcut să pierd pariul!

— Întinde-te din nou, înainte să leşini iar, îl dojeni ea şi-l împinse uşor atingându-i umărul. El alunecă în cadă, stropind cu apă în jur.

— Unde dracu' mă aflu?

— Slavă Domnului. Cred că domnişoara Lucy a avut dreptate. Îți trebuie încă puțin timp, încă putină apă şi vei fi ca nou-născut.

— Cine eşti? o întrebă el disperat.

— Sssst... relaxează-te. La dracu! Avea dreptate. Ăsta era unicul lucru de care era în stare acum. Ceața îl învălui din nou, iar el se lăsă să plutească în ea fără să mai încerce să se opună. După ce o să-şi recapete puterile, are să clarifice el toată aiureala asta blestemată care întorsese totul pe dos.

Ghemuită lângă cadă, Kevyn îi ştergea fața cu buretele, observându-i nasul drept şi pomeții obrajilor, contururile feței care se amestecau atât de ciudat pentru a produce o asemenea frumusețe masculină. Era frumos şi extrem de viril. Strânse buretele în mână, ignorând apa care i se scurgea pe braț în jos şi care picura de pe cotul ei pe podea, în timp ce privea atentă. Părea atât de mare, de real şi de puternic aşa cum stătea în cadă, cufundat până la gât în apa călduță. Răsuflă uşurată şi se aşeză pe toaletă cu picioarele încrucişate, ținând în mâini caietul de schițe şi creionul. Işi repetă în gând că el nu mai era în pericol şi că nu luase cea mai prostească sau probabil cea mai imprudentă decizie din viața ei pentru a-şi i salva contractul. Simțindu-se mai sigură pe sine, începu să schițeze rapid trăsăturile bărbatului; ştia că ar fi bine să se grăbească, pentru că, sub aparenta epuizare, omul emana tensiunea unui animal în cuşcă. Şi încă a unuia foarte bine făcut şi puternic. Pufni, disprețuindu-se pentru aceste gânduri. Musculatura lui era rezultatul orelor, zilelor, anilor petrecuți în sala de sport. Şi dacă ea manifesta puțin abuz în condamnarea vanității bărbatului care o ajuta să câștige banii de care avea atâta nevoie, nu-i nimic, portofelul ei cu siguranță îi va fi foarte recunoscător. Creionul aluneca foarte uşor pe foaie, conturându-i detaliat trăsăturile feței. După zece minute, el începu să se mişte, dar era evident că nu revenise total la realitate. Nu trecu mult timp însă şi Kevyn desluşi o schimbare la zeul ei războinic. Gândurile păreau să i se limpezească şi privirea, voalată la început, căpăta strălucire. De data aceasta, când îşi sprjini brațele de marginile căzii şi se ridică, realiză o mişcare controlată, conştientă.

Sprâncenele lui ude se arcuiră răutăcios.

— Ce dracu' se întâmplă aici? Kevyn lăsă caietul deoparte şi se ridică.

— Având în vedere tot ceea ce am făcut pentru tine, aş aprecia mult dacă ai înceta să mă tot înjuri, spuse ea ironic.

— Având în vedere tot ce mi-ai făcut, ar trebui să nu mă limitez doar la înjurături, o îngână el înfuriat şi îşi înlătură o şuviță udă de păr de pe frunte. Când privi în jos spre propriul corp, expresia lui bătăioasă se schimbă dramatic.

— Unde dracu' sunt hainele mele? tună el, în culmea exasperării. Un prosop mic îi acoperea partea de jos a corpului, abia susținut de nodul slăbit de apa ce-l înmuiase. Cea mai mică mişcare amenința să desfacă tot prosopul din jurul şoldurilor; se opri încremenit, conştient de faptul că nu mai avea nimic pe el în afara prosopului.

— A trebuit să îndepărtez orice lucru care ți-ar fi apăsat carnea. Nu îți face griji, îl asigură Kevyn, nu eu te-am dezbrăcat, ci domnişoara Lucy.

— Ce?! Se încorda fără să-şi dea seama şi muşchii îi zvâcniră dureros, amintindu-i la timp că era încă slăbit şi că nu trebuia să se lase în voia mâniei ce amenința să-l împingă să facă lucruri necugetate. Îşi puse un braț în jurul mijlocului pe marginea prospopului şi îşi încleşta maxilarele, palid la față, aşteptând ca durerea ce-i fulgerase întreg corpul să se potolească.

— Cine dracu' e domnişoara Lucy? gâfâi el, când se simți din nou capabil să vorbească.

— Zău aşa, domnule Rivers. Iar înjuri. Încruntată, se aplecă şi luă un prosop ce zăcea lângă caietul de schițe şi i-l aruncă. El observă foile desenate şi întrebă repede:

— Ce ai acolo? M-ai...m-ai desenat, nu-i aşa? se bâlbâi el, văzându-şi propriile trăsături schițate cu creionul.

— Hainele tale sunt pe pervazul ferestrei. Sunt sigură că te poți descurca singur.

Kevyn ieşi din baie şi închise uşor uşa, nerăspunzându-i. Pe hol îşi strânse la piept caietul de schițe pe care îl înşfăcase în fugă, când el îl zărise. Avea timp să-i explice, îşi spuse ea, încercând să alunge fiorul de teamă ce i se strecurase în suflet. Lucrurile nu mergeau deloc aşa cum îşi închipuise ea mai înainte. Se bazase pe recunoştința lui. Şi în loc de asta avea de a face acum cu un...ursuz, căruia îi trebuie o săpuneală zdravănă. Ei,bine, dădu ea din umeri mai relaxată, cu un zâmbet in colțul gurii. O să îi dea un minut să-şi revină din amețeală, să se potolească. Se vor înțelege bine. Avea nevoie de mai mult timp, de mai multe schițe, fără a mai vorbi de semnătura lui pe contract.

Rusty privi uşa închisă, a cărei vopsea turquoise era cojită la balamale, la mânerul de sticlă, la gaura cheii şi un val de panică îl cuprinse. Dacă îl închidea? Dacă îl ținea prizonier? Se ridică nesigur pe picioare şi dintr-o dată îşi dădu seama că era întrebarea care îl obsedase mai mult decât celelalte.

— Cine dracu' e domnişoara Lucy? tună el din nou, dar nu primi nici un răspuns de dincolo de uşă. Degetele lui se crispară în pumni. Era răpit. Domnişoara Lucy era mai mult ca sigur capul bandei ce îl răpise. Isuse! Se strădui să se calmeze.

Trebuia cu orice preț să scape de aici. Puțin mai liniştit, ridică prosopul pe care i-l dăduse ea. Negru?! Cine a mai auzit vreodată de prosoape negre? Ăştia cu siguranță că sunt nebuni, îşi spuse, privind fix prosopul. Apa începu să se usuce pe corpul lui şi simți că i se face frig. Fără să mai stea mult pe gânduri, începu să se şteargă temeinic cu prosopul, încălzindu-se puțin. Trebuia să iasă de aici. Camera se învârti cu el, dar nu cedă valului de greață care-i contracta stomacul în spasme dureroase. Scrâşnind din dinți, îşi trase pantalonii scurți pe el. Femeia asta era mai mult decât ciudată, era de-a dreptul periculoasă. Părul acela străbătut de

şuviţe argintii era mai mult decât grăitor în această privinţă şi ochii, ochii ei păreau să-l disece după bunul lor plac. Ciudată, frumoasă şi periculoasă, concluziona el.

Da, categoric, era frumoasă, dar să-l ia dracu dacă va lăsa ca asta să-l împiedice să caute cea mai apropiată ieşire şi să o întindă cât se putea de repede din acest loc. Părea simplu, ţinând cont că avea de-a face cu o femeie, chiar dacă îţi tăia respiraţia cu frumuseţea ei ieşită din comun. Îmbrăcă repede tricoul bleumarin, trăgându-l peste şortul gri de satin. Încercă să-şi amintească întâmplările care-l aduseseră aici. Se linişti, dându-şi seama că exagerase trăgând nişte concluzii greşite când îşi închipuise că era sechestrat. Cu siguranţă că de vină era efectul insolației. Nu se petrecuse nimic neobişnuit până când nu apăruse ea. Felul în care îl privea îi dădea fiori pe şira spinării. Era obişnuit să fie admirat, chiar adulat, dar era ceva în privirea acestei femei care-l făcea să se simtă în primejdie.

Se sprijini cu mâinile de chiuvetă şi se uită atent în oglindă, fără să-i placă ce vedea acolo-reflectarea unul chip tras, palid. Brusc, îşi aminti de pariu. Trebuia să plece înainte ca Skipper şi oricine altcineva să descopere ce prostie făcuse.

Deschise uşa băii și pășі în holul întunecos. Ea era acolo aşteptând, iar ochii ei ciudaţi, migdalaţi, păreau să strălucească ăn întuneric.

— Unde sunt pantofii mei? întrebă el.

— Ah, ăia! Kevyn păşi în lumină.

— I-am aruncat pe geam. Și ciorapii. Miroseau groaznic.

— „Ăia”, accentua el puternic cuvântul, sunt nişte pantofi medicali foarte scumpi, Doamnă. Am nevoie de ei acum, pentru că în cazul în care nu ţi-ai dat seama, am probleme cu picioarele și trebuie să mă încalţ cu ei, minţi el sperând să o păcălească.

— Atunci sunt convinsă că aerul curat la va face bine. Hai cu mine, o să văd dacă îți pot prepara ceva de băut. Domnişoara Lucy spune că ai nevoie de lichide, dar trebuie să bei încet, doar câteva înghiţituri de fiecare dată.

— Cine-i domnişoara Lucy? întrebă el prudent, simţind cum îl încolţea din nou teama ce-l cuprinsese în baie.

— Locuieşte un etaj mai jos. E o bătrânică simpatică. A fost asistentă medicală, dar acum este pensionară. De asta a ştiut cum să te trateze când... Un huruit puternic de metal răzbătu printr-o uşă pătrată din perete, întrerupându-i explicaţiile.

— Cred că e ea, spuse Kevyn.Rusty tocmai se pregătea să-şi reprime un hohot nebun de râs amintindu-şi de presupunerile lui la adresa „domnişoarei Lucy”, când, prin uşa larg deschisă de Kevyn, zări cabina micuţă a unui lift ce părea extrem de şubred, pe podeaua căruia se afla o tavă cu o cană mare de limonada şi două pahare. El oscilă între groază şi pofta stârnită de limonada rece ca gheaţa.

— Mă pregăteam să întâmpin „o bătrânică”. Am auzit bine? întrebă el suferind, alarmat şi salivând la mirosul lămâii proaspete din limonada.

— Desigur, dar are artrită la genunchi şi probabil că nu a putut veni.

— Ştiu cum stă treaba cu durerile la genunchi, mormăi el, îndoindu-şi piciorul şi strâmbându-se într-o grimasă de suferinţă. Ea ridică tava şi închise uşa cu şoldul.

— Cum crezi că te-am adus aici sus? Cu siguranţă că nu te-aş fi putut duce în braţe.

— Am fost adus cu liftul? sări Rusty în picioare aproape strigând.

— Da! Te-am urcat în lift şi te-am adus aici.

— Cu liftul? Nu-mi vine să cred. Urăsc spațiile mici. Se simți şi mai rău, doar imaginându-şi că a fost în acea cabină.
— Ştiu. Nu ți-a plăcut deloc, aproape că ai făcut o criză de nervi. Haide, vino să te servesc cu o limonada făcută de domnişoara Lucy. Încă mai eşti palid.
— Uite ce-i, doamnă, spuse el, străduindu-se să se stăpânească. Nu vin nicăieri cu dumneata! Mi-ajunge câte mi-ai făcut deja. Vreau pantofii şi să plec.
— Nu eşti în situația de a pretinde ceva, domnule Rivers. Mai bine te-ai gândi că eşti norocos că nu te afli într-un spital. Şi nu îți face probleme! Nu ți-am spus asta pentru că aştept vreo recunoştință din partea dumitale, i-o trânti ea.
— Doamnă, nu vă cunosc, nu ştiu cine sunteți. Nu ştiu unde sunt, se tângui el. Nu-mi amintesc cum am ajuns aici şi sunt al naibii de sigur că nu-mi amintesc nici cum am ajuns în baia aia. Am impresia că într-adevăr ar trebui să mă aflu într-un spital şi o să fii al naibii de norocoasă dacă nu o să-mi chem avocatul.
— Domnule Rivers, spuse ea întorcându-se spre el. Domnişoara Lucy are calificarea necesară pentru a se ocupa de un caz de insolație şi dacă nu interveneam eu să te salvez...
— Poate să mă răpeşti vrei să spui!
— ...din nebunia ta, erai într-un spital chiar în acest moment. Era atât de calmă. Un calm atât de părintesc şi de înțelept şi... el era atât de confuz.
— Uite ce e, doamnă, nu ştiu cine eşti şi ce încerci să demonstrezi. Ştiu doar că vreau să plec de aici. Unde e uşa?
— Bine. Îți înțeleg nervozitatea, dar nu trebuie să te aprinzi în halul ăsta. Mai bine ai încerca să bei nişte limonada. Ea ridică tava spre el, ca şi cum ar fi vrut să-l tenteze.
— Doamnă, nu...
— Kevyn. Numele meu este Kevyn, zâmbi ea şi zâmbetul o făcu să pară mai tânără şi mai demnă de încredere. Se întoarse şi se îndepărtă încet de-a lungul holului întunecos. Urmează-mă, îl îndemnă ea dulce. El, ca hipnotizat, înainta un pas, atras şi...şi...îşi scutură capul.
— Nu, la dracu'! Nu! Ea se opri brusc. Corpul ei era zvelt părând un semn de exclamare negru, pe când se răsuci încet şi grațios spre el.
— Domnule Rivers, spuse ea coborându-şi vocea, nu țipa la mine. Nu mă înjura. Încerc doar să te ajut. E clar?
— Nu chiar. Nu înțeleg absolut nimic. Pumnii lui se încleştară.
— Cine eşti? Şi de ce m-ai adus aici?

Era hotărât să o oblige să îi răspundă, dar camera prinse din nou a se roti în jurul lui, stomacul i se strânse şi-i tremură, iar încheieturile picioarelor protestară dureros, simțindu-le înțepăturile în creier. Doar încăpățânarea îl opri să cadă la podea. Ea se îndreptă spre el şi îşi puse o mână pe brațul lui; chiar şi în întuneric figura ei părea să strălucească cu o intensitate chinuitoare.

— De ce nu mergem să ne aşezăm? Cred că o să te simți mai bine în camera de zi.

Îi lăsă brațul în jos cu o mişcare uşoară, liniştitoare, apoi se întoarse, făcându-i semn să o urmeze. El porni în urma ei, fiecare pas fiind o victorie asupra dorinței de a se prăbuşi să se odihnească. Din fericire, o văzu intrând într-o cameră apropiată şi răsuflă uşurat că nu trebuia

să se forţeze mai mult. O ajunse din urmă şi se sprijini de tocul uşii. Ea îl aştepta urmărindu-i privirea cât timp el studie camera. Draperii grele de catifea acopereau ferestrele, nelăsând să intre prea multă lumină. Trebui să admită, fără să vrea, că lumina difuză era o uşurare pentru ochii săi ce-l usturau. Observă mişcările ei în timp ce umplea paharele cu limonadă. Îl servi şi îşi luă şi ea celălalt pahar, apoi se întinse într-un şezlong tapițat ce arăta de parcă ar fi trecut cel puțin prin două războaie mondiale. Rusty simți că i se înmoaie picioarele de durere, aşa că se lăsă să cadă pe o canapea, expirând cu un gâfâit obosit. Îşi roti privirea din nou prin cameră, observând mai bine toate detaliile. În cameră domnea dezordinea, ceea ce îi provocă un oarecare sentiment de confort. Figurine fanteziste - unicorni, centauri şi spiriduşi îl priveau cu atenție de pe etajerele mici, altele lungi, groase, subțiri sau drepte. Se cutremură. Locul părea o capcană sinistră.

— De ce mă aflu aici? întrebă el pe un ton măsurat.

— În parte pentru că n-am ştiut unde să te duc altundeva. N-aveai nici un act de identitate din care să-ți aflu adresa. Şi, pe de altă parte - făcu o pauză, rotind paharul între degete şi privindu-l cu intensitate câteva clipe,pentru că am nevoie de tine. El strânse puternic paharul în mână şi îşi simți pulsul accelerându-se. Sări în picioare şi se îndreptă val-vârtej spre uşă.

— Cred că mă voi duce să-mi caut pantofii. Acum.

— Nu! Nu încă! Se interpuse între el şi uşă, blocându-i drumul. Te rog lasă-mă să-ți explic. Este foarte important pentru mine. Sunt presată de timp. Am un termen-limită pe care...

— Termen-limită? Cuvântul îl lovi din plin ca un jet de apă rece. Trebuia să îmi fi dat seama. Ai nevoie de bani şi atunci te-ai hotărât să mă foloseşti, nu-i aşa?

„*Deci până la urmă sunt sechestrat. Am avut dreptate*”, se gândi el. Trânti paharul pe masă şi se îndepărtă de ea.

— Dar intenționez să te plătesc! insistă ea. El se opri, total năucit. Nu mai înțelegea chiar nimic.

— Am într-adevăr mare nevoie de tine.

— Aha! Crezu că înțelege ce voia ea. Ce e asta? Un spot publicitar? Sigur că ai nevoie de mine, strigă el simțind undeva în adâncul sufletului său o undă de dezamăgire. Realitatea împrăştie minunata fantezie de care se lăsase furat. Vrei să spui că ai nevoie de numele meu!

— Numele tău? Ce legătură are numele tău? Nu că nu-i un nume frumos ăăă... Serghei,dar...

— Este Sair-gay. Cu accent pe g, spuse Rusty răspicat. Dar nimeni nu-mi spune...

— Bine, Serghei, dar oricum n-am nevoie de numele tău, ci doar de corpul tău.

— Ce!? se holbă el la ea, cu gura căscată de uimire. Am halucinații, mormăi el. Altă explicație nu poate fi...

— Eu sunt artistă, Serghei. Vreau să-mi pozezi ca model. Nu nud, pentru nuduri se folosesc doar modele profesioniste. Şi, oricum, nu-mi trebuie un nud acum.

— Slavă Domnului! zise el reamintindu-şi de vestimentația cu care era acoperit când se afla în cadă.

— Nu-ți poți imagina cât de mult am căutat un model pentru Darius.

— Ce încerci să pui la cale? o întrebă el suspicios, făcând un pas înapoi. Darius sună a grec sau ceva de genul ăsta.
— Acest Darius este un extraterestru.
— În regulă. Poți să te joci cât vrei, dar eu nu am de gind să cad în plasă. Eu nu aduc nici a grec, nici a extraterestru. Dacă îți imaginezi că mă poți duce plângându-mi pe umăr şi îndrugându-mi nişte scorneli cu extraterestri şi cu Darius, las-o baltă! Vrei o celebritate? Îmi poți contacta agentul ca oricine altcineva şi...apropo... Făcu o pauză. Nu-ți poți permite să mă angajezi, rosti el, accentuând fiecare cuvânt. Căută cu privirea posibilele căi de a evada din acest loc odată pentru totdeauna.
— Agent? Vrei să spui că eşti model? zise ea şi se repezi în urma lui pe coridor. E nemaipomenit! E perfect! Exact ce-mi trebuia! exclamă ea, jubilând de fericire. Am crezut că eşti unul dintre sportivii ăia nebuni. El îngheță. Vechea insultă îl străbătu cu viteza fulgerului.
— Vrei să zici „tâmpiți”?
— Nu! Stătea calmă privindu-l cu ochii măriți. Adăugă încetişor: N-aş numi pe nimeni aşa.
— Sigur că nu, doamnă, bombăni el.
— Kevyn. Kevyn Llewellyn. Şi îmi cer scuze. N-am vrut să te jignesc.
— Mi-ai tot zis asta, dar până acum n-ai făcut altceva. Plec de aici. Se îndepărtă de ea şi adunându-şi toate puterile porni cu paşi mari de-a lungul coridorului, înspre camera de baie.
— Stai puțin! se opri el brusc. Nu-i nevoie să intru iar în baie, nu-i aşa?
— Păi, ba da! aprobă ea repede.
— Minți.
— Scările nu mai sunt de mult.
— Ce?
— Scările au fost dărâmate când am transformat casa.
— Doar nu te aştepți să cred că singurul mod de-a intra şi a ieşi de aici este... Ca fulgerul îi trecu prin fața ochilor imaginea cabinei micuțe şi şubrede a liftului şi simți că încremeneşte. Trebuie să existe nişte scări! rosti cu voce tare, încercând să se convingă pe el însuşi că avea dreptate.
— Sunt. Sunt, aprobă ea, privindu-l încordată. Deodată figura ei se lumină toată într-un zâmbet radios. Termitele! Termitele au ros scara anul trecut. Devenise instabilă şi, după ce i-am plătit pe cei de la dezinsecție, nu mi-am mai permis să le reconstruiesc. De aceea, contractul ăsta e atât de important pentru mine; dacă îl pictez pe Darius, voi putea să cumpăr materialul necesar pentru reparații, să plătesc tâmplarii şi să nu mai folosesc liftul. Surâsul ei pieri şi-l privi cu nervozitate. Înțelegi? De aceea am nevoie de colaborarea ta. Nu mai am prea mult timp la dispoziție.
— Nu mă interesează! Am plecat. Se îndreptă din nou spre baie.
— Păi, atunci trebuie să foloseşti liftul, spuse ea cu o voce nevinovată, dezmințită însă de privirea triumfătoare.

— Nici gând! Chiar dacă trebuie să leg prosoapele unul de altul şi tot am să plec de aici. Nu intru în liftul ăla nenorocit şi mai mult ca sigur că n-o să-i aştept pe tâmplarii ăia blestemați.

— Nu! Se postă din nou în fața lui, blocând uşa băii. Nu te pot lăsa să faci asta. Te vei răni. Trebuie să te odihneşti puțin.

— Doamnă!

— Kevyn!

— Alta acum. De fapt, nici nu trebuie să mă surprindă că ai nume de băiat. E un lucru bizar, dumneata, doamnă, eşti ciudățenia întruchipată. Da! Eşti o persoană tare bizară! Eşti frumoasă, dar ciudată. Păcat! Fără supărare, dar asta este, adăugă el, privind concentrat peste umărul ei. În baie existau numai două prosoape negre de mâini, atârnând lângă chiuvetă. Se răsuci şi privi în urmă. „*Cearceafuri*”. Cu siguranță avea cearceafuri. Se repezi spre prima uşă.Era încuiată. O rază de soare îi atrase atenția spre capătul coridorului, indicându-i o uşă deschisă.

Kevyn, neajutorată, privea înverşunarea neînduplecată cu care bărbatul căuta o cale de a ieşi din apartament. Arăta la fel de hotărât ca şi pe traseul competiției. Simțea cum ultima ei şansă i se strecura printre degete ca apa prin sită.

„*De ce trebuia să fie atât de încăpăţânat? Şi la urma urmei cât de mare îi era prețul?”*Avea prea multă nevoie de bani pentru a plăti sume exorbitante modelelor sale, dar acum era prea disperată. După atâta timp de căutări, când găsise în sfârşit un bărbat ce îl putea întruchipa pe Darius la perfecție, trebuia să se împiedice de încăpăţânarea lui.

— Ce-i asta? întrebă el arătând camera din fața lui.

— A fost o sală de bal. Acum este atelierul meu. El privi curios înăuntru. Ferestre şi uşi cu geamuri, îngăduind razelor soarelui să lumineze puternic fiecare colţişor al încăperii. Un morman de tablouri stăteau sprjinite într-un colț şi câteva din ele erau încă în lucru. Dar el se simțea atras de tablourile terminate. Ea îl urmă, sperând ca dovada profesionalismului său, realizările ei să-l determine în cele din urmă să se răzgândească şi să accepte să îi pozeze. El se duse drept la tablourile expuse pe pereți: scene inspirate din poveşti: poienițe, grădini, livezi, păduri, cascade scânteietoare, grote populate cu creaturi fantastice - zâne, zmei, balauri, toate reprezentând o vie dovadă a imaginației scriitorilor ale căror scrieri le ilustra. Dar el nu părea să admire prea mult munca ei. În schimb, se duse glonț spre o acuarelă mare, înrămată, care era punctul central al colecției, singura creație care nu era a ei. Un fior de jenă o străbătu în timp ce îl privea cum urmărea cu atenție tabloul ce reprezenta o tânără nimfă pictată din profil, în mijlocul unei vegetații luxuriante, având corpul drapat în voaluri, ținându-şi brațele desfăcute, întinse spre soare, asemenea unui fluture exotic gata să zboare. Conturul trupului dădea impresia că era goală. Capul îi era lăsat pe spate, iar părul negru ca abanosul, presărat cu raze de lună argintii, îi cădea liber în şuvițe dezordonate pe spatele arcuit, în valuri strălucitoare.

— Asta eşti tu, spuse el cu o voce spartă şi cu privirea pironită pe pictură. Ea îşi schimbă stângaci greutatea de pe un picior pe celălalt.

— L-a făcut un prieten. Trecea printr-o nouă fază de creație.

— Prieten! O privi cu atenție, iar ea bănui că el încerca să se convingă că rochia ei neagră ascundea într-adevăr acel corp.

— Da, un prieten. Îşi încrucişa braţele peste piept, hotărâtă să nu arate cât de naivă şi de jenată era. Simon Killingsworth. Domnişoara Lucy era verişoară cu bunica lui.

Figura lui Rusty arăta neîncredere.

— Simon Killingsworth?

— Da. Simţi o undă de speranţă. Dacă ştia de Simon, poate va fi destul de impresionat pentru a acorda mai multă atenţie propunerii ei.

— Simon Killingsworth din Londra? Cel cu părul verde?

— Păi, nu-l mai are verde şi nici când a pictat tabloul ăsta nu-l avea... Şi nu e chiar din Londra. De fapt este din Bossier City.

— L-am văzut la televizor. Are accent britanic.

— Din păcate este doar afectare, îi răspunse ea sprijinindu-se de zid. Simon este numele lui adevărat. Când locuiam împreună, se numea Van Kuykendal. Înainte de asta, Ralph Beauchamp... şi aşa mai departe. Rusty nu-i mai asculta explicaţiile, se uita la tablou şi Kevyn înţelese, dezamăgită, că n-o să-l impresioneze cu Simon Killingsworth şi probabil nici cu altceva, nici măcar cu bani. Când se întoarse din nou spre ea, Kevyn îşi dădu seama că greşise. Se înşelase total. Alarmant de mult. Privirea lui scrutătoare o lăsă fără suflare. Ochii lui se plimbau încet pe corpul ei de la gâtul subţire coborând spre sâni, spre talie, spre coapse. Echilibrul lui Kevyn se evaporă, simţea fiecare centimetru parcurs de privirea lui fierbinte şi provocatoare. Rămase aşa, cu respiraţia întretăiată până când, în sfârşit, el o privi în ochi. Neajutorată, simţea cât de uşor transpunea el imaginea din tablou pe corpul ei şi, încă şi mai neajutorată, realiză felul în care corpul ei tremurător reacţiona la interesul lui evident, simţindu-şi pulsul bătând nebuneşte şi sângele furnicându-o prin vene. Nu îndrăznea să vorbească pentru ca vocea să nu îi trădeze tremurul interior. Se îndepărtă de pictura ce invita la comparaţii la care ea nu dorea să participe. El o opri, tăindu-i calea. Încercă să-l ocolească, dar rânjetul lui o bloca.

— Ştii, s-ar putea să facem târgul. Înţelegând unde bătea, ea îi răspunse sec:

— Nu cred. Încercă să-l împingă, dar braţele lui o înconjurară repede, mâinile i se fixară pe spatele ei, iar cu degetele-i puternice o apăsă, atrăgând-o spre el.

Degetele lui urmăreau încet conturul coastelor prin ţesătura neagră şi subţire.

— Nu sunt nerezonabil, spuse el tărăgănat, insinuant. Tu îmi vrei corpul... şi eu am hotărât că îl vreau pe al tău. Nu îi lăsă timp să reacţioneze. O lipi brusc de el, de pieptul său tare, dezgolit. În ochii săi străluceau o siguranţă şi o plăcere batjocoritoare, ce o înfuriară, în timp ce el continuă:

— Jocul arată puţin schimbat când nu-l jucăm după regulile tale, nu?

— Bine. Înţeleg. Vrei să te răzbuni, răspunse ea cât putu de calm. Îşi puse mâinile pe pieptul lui şi îl împinse. Eforturile fură în zadar. Expresia lui se schimbă, fulgerător. Genele lui dese coborâră pe jumătate. Faţa lui se apropie de a ei şi dintr-o dată amândoi simţiră că nimic din ce făceau în acel moment nu mai părea a fi un joc. Era gata să o sărute, iar Kevyn nu dorea să-l respingă. Nu mai putea să respire, nu putea decât să aştepte şi apoi...apoi...El o eliberă exact când se temea că genunchii îi erau prea moi s-o mai susţină.Vraja se terminase, înainte de a-i fi acaparat total.

— Ce dracu! blestemă el scuturându-şi capul zăpăcit. La dracu! tună el şi mai răsunător. La fel de răvăşită se simțea şi Kevyn, care încerca să se convingă că l-ar fi oprit, că nu l-ar fi lăsat sub nici o formă să o sărute, că l-ar fi respins chiar dacă el nu i-ar fi dat drumul. Îşi repetă că nici în acest moment nu-şi dorea ca el să o prindă iar în brațe şi să o sărute. Îşi duse o mână la gât într-un gest nervos.

— Trebuie să înțelegi, domnule Rivers, că nu tolerez un asemenea comportament, vreau să spun că nu te pot lăsa să pleci cu o impresie greşită. Te-am adus aici pentru motive strict profesionale. Respiră adânc şi îşi îndreptă spatele. Eşti liber să pleci acum, domnule Rivers. Îmi cer scuze dacă gesturile mele te-au supărat.

— „*Domnule Rivers”*... Îi studie atent figura. Mi-ai spus ba „Serghei", ba „domnule Rivers". Tu chiar nu ştii cine sunt, nu-i aşa?

— Serghei Rivers, răspunse ea calm. Ar trebui să însemne ceva numele ăsta pentru mine?

— Vrei să spui că atunci când m-ai adus aici, nu ştiai cine sunt?

— Ştiam că te numeşti Serghei Rivers. Ar fi trebuit să ştiu ceva în plus?

Serghei scutură din cap uluit:

— Tu chiar nu ştii! Cu nervii încordați la maximum, ea îi strigă:

— Ascultă, n-ai decât să te crezi nu ştiu cine cu „agentul" tău cu tot şi „cu prețul tău", dar după părerea mea eşti doar un sportiv egoist. El se dădu înapoi ca şi când l-ar fi pălmuit, apoi obrajii i se înroşiră.

— De ce eşti atât de sigură că sunt sportiv?

— Păi, făcu ea o pauză semnificativă, plimbându-şi privirea pe corpul lui, cu siguranță că nu ți-ai dezvoltat pectoralii ăştia dansând step.

— Ai nimerit-o. Dacă vrei să ştii, adăugă el, chiar sunt dansator. Ea pufni, fixându-i insistent pieptul dezgolit, abdomenul plat, coapsele cu muşchi puternici:

— Zău? Iar eu sunt Robin Hood.

— Doamnă, ştiu cum te-aş putea convinge, dar nu obişnuiesc să port colanți roz şi să vorbesc peltic. Figura ei se înăspri, iar bărbia i se ridică într-un gest sfidător:

— Ei, haide! Te culeg de la un triatlon, unde erai gata să-ți dai duhul încercând să termini cursa şi îndrăzneşti să susții că eşti balerin?

Un zâmbet apăru pe buzele lui frumos conturate:

— Ai auzit desigur de Alexandra Petrovna. Alexandra Petrovna Rivers.

— Dansatoarea rusoaică? Bineînțeles, cine nu a auzit? Brusc, ultimul nume al dansatoarei răsună ca un ecou în gândurile ei. Kevyn scutură din cap încăpățânată... Nu, nu cred.

— Ce nu crezi?

— Nu ştiu ce nu cred. Pur şi simplu simt că orice mi-ai spune nu te cred.

— E mama mea. Kevyn îi privea pomeții şi se gândea la aerul lui de străin, care o obsedase toată ziua. Nu, de fapt nu era aşa de greu de crezut. Să fie acesta fiul unei balerine de origine rusă?... Serghei... se lega totul. Aproape...

— Bine. Poate că spui adevărul, zise ea într-un târziu, cu un ton răutăcios. Poate că e într-adevăr mama ta. Dar tot nu te cred că eşti dansator.

— Eşti chiar aşa de sigură? Ochii lui sclipeau ca oțelul, reci şi amenințători, privind-o intens.

— Nu arăți ca un balerin, spuse ea, dar în mintea ei încolțise deja neîncrederea.

Timp de o clipă, o fixă cu privirea. Ea se cutremură. Tensiunea dintre ei crescu până ce Kevyn simți că picioarele i se înmoaie iar. El ridică din umeri brusc şi apoi se întoarse, îndreptându-se spre mijlocul încăperii. „*Mersul ăsta”,* se gândi ea, urmărindu-i tendoanele şi muşchii mişcându-se sub pielea aurie, bronzată. El îşi mişca vârfurile picioarelor ca un balerin. „O,Doamne!” Este într-adevăr balerin! Rusty îşi scutură brațele întinzând întâi un picior, apoi pe celălalt. Fiecare mişcare era fluidă, dar precisă. Cu o mişcare rapidă a capului, o privi peste umăr, îi spuse să nu se mişte, deşi nu era necesar să o avertizeze. Kevyn era prea fascinată ca să se mai gândească să facă vreo mişcare. El măsură din priviri spațiul dintre ei, apoi îşi aplecă fața. Respiră adânc o dată, de două ori. Pieptul lui se înălța şi cobora, scoțându-i în relief muşchii extraordinar de frumoşi şi de puternici. Părul îi cădea pe frunte în şuvițe bogate. Brusc, se lăsă să alunece la pământ îndepărtându-şi picioarele, iar Kevyn aproape că țipă, speriată, având impresia, pentru o clipă, că bărbatul a căzut, dezechilibrându-se. Dar strigătul ei se transformă apoi într-o exclamație de uimire. Sprijinindu-se pe tălpi, picioarele lui se depărtau tot mai mult într-o alunecare lină; apoi, când aproape atinse pământul, dintr-o dată, cu o zvâcnire puternică se înălță în aer cu brațele întinse, cu picioarele apropiate şi se răsuci într-o piruetă în plin salt, aterizând apoi în fața ei la o depărtare de doar câțiva milimetri.

— Te cred, şopti ea, cuprinsă de o teamă respectuoasă. Respirația lui accelerată de efort i se răspândea, fierbinte, pe chip, înfiorând-o. Încercă să se ferească atunci când el îi prinse mâinile şi i le ridică deasupra capului, dar nu mai avu timp; se simți propulsată spre el printr-o răsucire perfectă a încheieturilor mâinilor; o învârti şi amândoi intrară într-un vârtej amețitor. Îngrozită, simțea cum sub forța mişcărilor lui se învârtea, cădea, plonja spre podeaua de lemn şi, de fiecare dată, se aştepta să se izbească de aceasta, însă de fiecare dată mâinile lui o prindeau de talie şi o ridicau. Groaza dispăru, realizând stăpânirea lui de sine, născută din putere, grație şi o tehnică superbă. Mâinile lui puternice îi susțineau spatele, coborând-o repede. Mişcările lui erau protectoare. Apoi, cu o mână ținând-o ferm de talie, o ridică spre el, în timp ce cealaltă alunecă spre ceafa ei, degetele lui împletindu-i-se în păr, într-o apăsare seducătoare. Îşi coborî capul spre ea până ce buzele aproape li se atinseră. O întrebă cu o voce şoptită, răguşită, arzătoare:

— Acum mă crezi?

CAPITOLUL 3

Kevyn stătea în brațele lui Darius al ei, cu răsuflarea tăiată.

Luptându-se să respire, era incapabilă să-şi mute privirea de la ochii lui.

— Tu... tu, închise ea ochii străduindu-se şă-şi controleze respirația. Bestie...arogantă!

— Mă crezi? o întrebă el, încă strângând-o într-o îmbrățişare posesivă, ce-i făcea sângele să alerge mai repede prin vene.

— Da. Nu se putea îndepărta de el şi nu ştia dacă era împiedicată de strânsoarea lui puternică sau de faptul că nici nu dorea să plece de lângă el. Încet-încet, nodul din stomac dispăru.

— Nu trebuia să faci asta. Piciorul tău...

— ... mă omoară, termină el în locul ei. Îi dădu drumul, iar ea se lăsă să alunece spre podea. Se aşeză şi el imediat lângă ea, gâfâind.
— Pot să fac ceva pentru tine? îl întrebă îngrijorată, deşi nu era vina ei pentru durerile lui. El îşi făcuse singur rău.
— Nu, răspunse el, trăgându-se mai departe de ea. Antrenorul meu va avea grijă de asta.
— Antrenor? întrebă ea, încruntându-se.
— Ăăă, doctorul meu, se corectă el. Oricum, e doar o julitură. N-am nimic la muşchi sau la tendon. Cu maxilarele încleştate şi scrâșnind din dinți îşi examina şi celălalt picior. Bine măcar că nu am probleme cu genunchiul ăsta leneş; m-a înnebunit destul până acum.
— Atunci, de ce naiba ai participat la triatlon? El îi aruncă o privire scurtă şi mormăi:
— Pur şi simplu nu înțelegi ce înseamnă o întrecere sănătoasă şi puternică. Kevyn se aplecă înainte lăsându-şi părul să-i învăluie fața ca o cascadă întunecată.
— Întrecere? Ca să dovedeşti, ce? O privi cu atenție un moment, apoi ridică din umeri.
— Dacă nu înțelegi, nu pot să-ți explic.
— Dar ce ai făcut tu a fost aproape o sinucidere.
— Hai să nu exagerăm, bine? Poate că a fost puțină nebunie, dar n-aş numi asta sinucidere.
— Dar tu eşti balerin. Nu văd nici o legătură între asta şi triatlon.
— Nu paria pe asta, doamnă. Rişti să pierzi. Buzele lui pline se crispară într-un surâs amar. Dansatorii se întrec în fiecare zi a vieții lor. Poate că tu trăieşti într-un fel de utopie artistică, dar un club de balet e un cuib de şerpi. Crede-mă. Ştiu ce spun.
— Dar, Serghei, nu seamănă a întrecere între dansatori ceea ce ai făcut tu azi.
— Nu, capul lui se înălță brusc, nu-mi spune Serghei. Apoi continuă mai calm: Nici măcar mama nu-mi spune aşa.
— Dar cum îți spune? Două pete roşii îi îmbujorară pomeții înalți, iar atenția i se concentra asupra coapselor.
— Spune-mi... Serge.
— Nu spuneai că „g” trebuie accentuat?
— Serghei are un „g” tare. Pe când Serge are un „g” moale.
— Mama ta ți-a ales numele? El încuviință, în timp ce-şi masa puternic picioarele.
— Fac pariu că te-a botezat după numele cuiva.
— Aşa e. Nu cunoşti persoana al cărei tiz am devenit.
— Încearcă-mă, îl provocă ea.
— Serghei Diaghilev.
— N-am auzit niciodată de el, recunoscu ea.

La început, el păru că nu vrea să-i povestească, dar apoi spuse aproape defensiv:
— A fost fondatorul Baletului rus înaintea primului război mondial. Dădea lecții de dans într-un club de la Paris. Vocea şi tonul lui trecură cât ai clipi la accentul din sudul statului Louisiana de o franceză desăvârşită, fără să pară conştient de această schimbare. Bunicii mei au făcut parte din trupa clubului său, iar când a izbucnit

revoluția rusă ei se aflau tot la Paris. Bineînțeles că nici prin cap nu le-a mai trecut să se întoarcă vreodată în țara lor.

— Nu mă mir că ai devenit şi tu dansator. Kevyn se foi jenată. Sper să mă poţi ierta că m-am îndoit atâta de vorbele tale. Rusty înghiți în sec.

— Oh, nu-ți face probleme! mormăi el.

— Ştiu ce înseamnă să fii botezat cu numele cuiva cunoscut. Mama i-a pus numele fratelui meu mai mare Heath după „Heathcliff" din *La răscruce de vânturi* şi celuilalt frate al meu „Rhett" după...

— Rhett Butler. Zâmbi: mamele noastre ar trebui să se împrietenească. Pare-se că au cel puțin un punct comun.

— Ar fi avut, îl corectă ea, coborându-şi vocea. Părinții mei sunt morți.

— Oh! Rusty îşi drese vocea, încurcat. Îmi pare rău. Kevyn rămase cu privirea fixată într-un punct din spatele lui. Mă mir că nu ți-a spus şi ție Julieta sau Scarlett, sau ceva în genul ăsta, încercă el să glumească pentru a rupe tăcerea grea, fără să-şi dea seama că vocea ei se îmblânzise mult. Ai aceleaşi gusturi ca şi mama ta în privința cărților?

— Oh, nu, zise Kevyn, tresărind puternic. Vreau să spun, îi indică ea repede pereții acoperiți cu tablouri, că sunt interesată mai mult de imagini.

— Într-adevăr. Se vede.

— Mama a vrut să-mi spună Guinevere. Kevyn, furată de amintiri, se juca inconştient cu catarama sandalei, iar chipul ei se înfrumuseța sub expresia blândă şi emoționată, dar nu putea să-l vadă pe Rusty care o privea uimit. Tatăl meu era pilot şi din această cauză era de cele mai multe ori plecat. Mama a profitat de absența lui şi i-a botezat pe frații mei aşa cum a vrut. Dar eu am fost un fel de a doua şansă pentru ei, într-o vreme când nu se înțelegeau prea bine. Tata se pensionase deja, iar Heath era mare, căsătorit. Când mama era însărcinată cu mine, tata a pus piciorul în prag şi i-a spus că nici unul din fiii lui nu va mai avea vreun nume aiurit. A insistat să-mi pună numele după un camarad de-al lui de război, care murise în Coreea. Numai că nu am fost băiat cum s-au aşteptat ei.

— Surpriză, surpriză.

— Crezi că sexul meu l-a determinat să renunțe la ideea lui? şopti Kevyn cu un ton duios. Nici gând. Era prea încăpățânat.

— Aşa se face că porți nume de băiat. E ciudat, dar se potriveşte.

Kevyn se scutură, trezindu-se din melancolia ce pusese stăpânire pe ea. Dându-şi seama că îi spusese mai mult decât intenționase, se simți vulnerabilă, expusă.

Mâna ei se îndreptă spre gulerul rochiei şi îşi încurcă nervoasă degetele în cravata roşie de la gât. Ca şi cum i-ar fi sesizat reținerea, el schimbă subiectul, întrebând-o:

— Frații tăi locuiesc aici, în Shreveport?

— Heath stă în Atlanta. Oricât de ciudat ar părea, îl cunosc foarte puțin. Ea făcu o pauză, fiindu-i greu să vorbească despre Rhett. În cele din urmă, coborându-şi ochii şi inspirând adânc aer în piept, spuse: Rhett a murit în Cambodgia. Rusty încremeni. *„Isuse,a pierdut trei rude în viața ei."*

— Îmi pare rău, îşi exprimă el sincer compasiunea. Se întinse spre ea şi îi ridică o şuviță de păr de pe frunte, dar când îi atinse cu vârfurile degetelor tâmpla, se opri.Kevyn... Ea

îi simțea prezența foarte puternic şi îşi dădea seama că pieptul lui cald o atrăgea să-şi culce capul pe el şi să rămână acolo la nesfârşit.

Amintirile dureroase îi strângeau inima într-o menghină de foc şi voia să se repeadă în brațele lui Serghei şi să-l roage să o facă să uite, să iasă din acea suferință ce-i invada sufletul ori de câte ori trecutul reînvia, alungând prezentul.

Dar nu reuşea să se mişte şi nici nu putea să primească tandrețea pe care o simțea în mişcările bărbatului, tandrețe ce o înspăimânta şi o atrăgea totodată.

— Când m-ai răpit... începu el.

— ... salvat, îl corectă ea, uşurată că slăbiciunea ce o cuprinsese dispăruse.

— Cum vrei, ridică el din umeri, şi continuă din nou: Trebuie să fi fost într-adevăr disperată să faci asta.

— Speranța, îl corectă ea, uşurată că slăbiciunea ce o cuprinsese dispăruse.

— Mă rog, ridică el din umeri, şi continuă: Trebuie să fi fost într-adevăr disperată să faci asta. Speranța înmuguri, firavă. Să îndrăznească să spere?

— De fapt, încă sunt.

— Ce fel de model îți trebuie?

— Este pentru o copertă de carte. Kevyn sări în picioare. Impresionată de interesul lui, se hotărî să încerce din nou să-l convingă să accepte a-i deveni model.

— Stai acolo! Am să-ți arăt ceva. Se îndreptă spre un dulap cu sertare şi îl trase pe cel de sus. Din fericire, Atticus nu îndosariase nimic pentru ea în ultima vreme şi informațiile despre Darius erau încă în mapa lor albastră.

O deschise,se uită la teancul ordonat de foi,apoi o închise la loc.Se întoarse şi i-o dădu.

— Tot ceea ce trebuie să ştii e înăuntru. El deschise mapa cu gesturi ezitante, iar figura lui căpătă o mină încurcată.

— Ăsta-i un fel de contract.

— Da! Este descrierea personajului pe care trebuie să-l creez şi contractul... pe care sper să-l semnezi, continuă ea încet. Citeşte descrierea lui Darius, îl îndemnă.

El întoarse două pagini şi apoi, ținându-le la distanță de un braț, începu să citească în tăcere.

— Citeşte cu voce tare, te rog. El o privi întrebător, iar Kevyn simți că i se opreşte inima în loc.

— Mă ajută să vizualizez, explică ea repede, întorcându-şi privirea spre foi el le privi uşor saşiu:

— Îmi pare rău, mă lasă vederea. De obicei, port ochelari de citit. Să vedem... Rezumatul povestirii?

— Da. Asta mă ajută să-mi dau seama de personalitatea personajului şi astfel ştiu pe ce să pun accent şi ce tip de model trebuie să caut. Doar aspectul fizic nu ar fi de ajuns.

— „*La moartea tatălui său, Xer... Xer...*"

— Xerxes, îl ajută Kevyn repede.

— Xerxes, să vedem, da. Am găsit. „*Xerxes, zeul protector al Galaxiei aureliene*"?

— Este vorba despre a doua carte din seria Dinastiilor aureliene. A fost nominalizată pentru premiul Nebula, anul trecut. Tot eu i-am făcut coperta.

— Oh! ridică el din umeri şi continuă... „*micul Darius a fost dus pe Planeta cenuşie, unde presiunea atmosferică mare era impenetrabilă pentru razele de cercetare gorgoliene şi favorabilă dezvoltării unei forțe şi rezistențe superioare*.” Adică exact ce îi trebuia micului Darius. Rusty zâmbi. Nu-i de mirare că ai nevoie de mine.

— Continuă, te rog, spuse ea apăsat.

— Sigur. Deci, „*Darius, înzestrat cu grația şi frumusețea mamei sale, reaua Darjeel, şi cu per-sonalitatea tatălui său, Xerxes, crescu fără să ştie de moştenirea lui regească sau de rolul lui predestinat în lupta dintre Gorgol şi vechea dinastie aureliană, a cărei ultimă şansă de a supraviețui era chiar existența şi dezvoltarea lui”.* Rusty se scarpină la nas şi, continuând să-şi plimbe privirea pe pagină, spuse:

— Nu aşteaptă prea multe de la el, nu?

— Moare la sfârşitul cărții. Pentru că este o carte în mai multe volume şi sunt angajată să creez copertile a trei dintre ele, Xerxes, Darius şi următoarea carte în care se povesteşte despre fiica lui Darius - Aurora, zeița regină a dinastiei aureliene.

— Ei, măcar are parte de ceva acțiune până să dea ortul popii Darius al nostru, nu? replică el pe un ton glumeț. Dar cine îl omoară?

— Darjeel, bineînțeles.

— Propria lui mamă?

— Darjeel era sub influenta lui Gorgol şi de aceea lucrurile se petrec astfel. Bineînțeles, există numai o femeie care are superioritatea fizică şi psihică necesare pentru a o distruge pe Darjeel - Aurora, fiica lui. Volumul în care se scrie despre ea întregeşte ciclul dinastiei aureliene.

— Editorii tăi sunt împotriva bărbaților, nu-i aşa?

— Trebuie însă să ții cont de faptul că Xerxes nu şi-ar fi aruncat niciodată propria galaxie într-o astfel de dezordine, dacă nu ar fi fost vrăjit de cântecul sirenelor gorgoliene; şi el „*are parte de ceva acțiune*”, parcă aşa te-ai exprimat, nu?

Rusty pufni dezgustat şi reveni din nou asupra foilor. Kevyn îl studia printre genele coborâte pe jumătate. „*Cu o copertă potrivită, Darius ar ajunge direct în vitrine şi de acolo în brațele cititorilor”.*

— Şi crezi că eu am aspectul potrivit pentru ilustrarea lui Darius? întrebă Rusty cu o expresie arogantă.

— Pentru anumiți membri ai publicului cumpărător, cu siguranță că da. Nu mai spuse nimic refuzând să îi alimenteze vanitatea cu prea multe aprecieri.

— Într-adevăr? Rusty părea în culmea încântării şi mulțumirii de sine.

— Atâta timp cât ei nu ştiu că eşti dansator, îi tăie ea elanul. Imaginea de zeu-războinic pusă lângă cea de balerin... Făcu o pauză sugestivă. Nu se potriveşte, îl luă ea peste picior necruțătoare. Maxilarele lui se încleştară.

— Deci, să revenim, spuse el cu o voce spartă, aşezându-se într-o poziție mai confortabilă, înainte să ridice din nou foaia în dreptul ochilor. „*Darius,având trăsături aureliene...*” Care sunt trăsăturile aureliene?

— Se spune acolo. Citeşte ceva mai jos.

— *„... cu musculatura viguroasă a lui Xerxes, dar mai înalt şi mai suplu, părul de culoarea platinei, moştenit de la Darjeel...”* Se opri şi o privi mirat.

— Nu te lega atât de amănuntei exclamă ea exasperată, pe un ton tăios. Respiră adânc, părându-i rău de ieşirea pe care o avusese şi îi spuse ceva mai potolită: Ai încredere. Ştiu ce trebuie să fac. Un mic retuş artistic şi părul tău roşu va deveni auriu în tablou. Totul va fi O.K., încheie ea blând. El se încruntă şi Kevyn se temu să nu-l fi supărat prea tare, încât să renunțe la interesul pe care îl manifestase până acum, dar Rusty nu comentă, ci continuă să citească rar, cu voce plată, egală. Kevyn îl asculta cu ochii închişi, ştiind pe de rost acele cuvinte. Le memorase ca să nu se ivească vreo încurcătură. Atticus nu îi putea fi la dispoziție oricând.

— „*... părul lung, liber, lăsat pe spate, după tradiția aureliană primitivă. Trebuie să fie indiscutabil masculin şi viril, în ciuda părului - aminteşte-ți fiasco-ul cu Laertes*." Interesul lui Rusty se trezi din nou, stimulat de curiozitate: Mi-e frică să întreb ce vrei să spui în legătură cu acel fiasco.

— Prima carte din serie a fost un dezastru. Cartea era bună, dar coperta oribilă. Vezi, aurelienii nu-şi tăiau niciodată părul. Ştii, ca Samson. Laertes avea deci şi el părul lung, care nu ar fi fost o problemă, numai că modelul nu avea acea masculinitate, acea putere care să radieze din pânză. Avea nişte ochi de om prost, dacă chiar vrei să ştii adevărul, la care pletele adăugate au avut ca rezultat un efect îngrozitor, o expresie de om comun, obişnuit.

— Sunt foarte bucuros că n-am ochi de om prost. Kevyn nu se putu abține să nu râdă.

— Nu s-ar fi ivit dificultăți în a găsi un model bun, care să întruchipeze personajul Laertes, dacă editorii seriei *Fantasy Books* nu s-ar fi hotărât să restrângă cheltuielile pentru realizarea coperților. Însă această decizie nu le-a mai permis să angajeze un artist bun şi atunci au ales un tânăr care, din fericire pentru mine, nu apucase să-şi dezvolte talentul destul încât să cunoască ce fel de model îi era necesar. Îl privi implorator: în munca noastră primul paş este să alegi un model care să exprime în totalitate personalitatea personajului pe care îl reprezintă. Restul, adică însuflețirea şi redarea pe pânză a calităților ce trebuie subliniate şi totodată ascunderea şi eliminarea defectelor depinde de noi, artiştii.

— Şi pentru Darius te-ai oprit la mine.

— Te rog... Mințise, îl răpise şi făcuse tot ce-i stătuse în putință să-l determine să accepte să fie Darius. N-ar fi ezitat nici să se târască la picioarele lui... Deodată o străfulgera o idee. Sări în picioare şi îi spuse repede: Stai, nu-mi răspunde încă. Vreau să vezi ceva mai întâi. Se grăbi spre celălalt capăt al încăperii imense şi începu să caute printre tablouri până îl găsi pe cel pe care intenționa să i-l arate. Se întoarse încet, pentru a mări efectul şi în sfârşit răsuci tabloul spre el.

— Xerxes... Îi spuse Kevyn aşteptă încordată, țintuindu-i cu privirea fiecare trăsătură, pândindu-i reacțiile, în timp ce el studia portretul. Nu aşteptă prea mult.

Interesul lui şovăitor se transformă încet într-o admirație pe care se străduia să şi-o ascundă dar nu rezistă şi exclamă:

— Chiar că te pricepi! Ai desenat musculatura într-o manieră incredibilă.

Ea răsuflă uşurată.

— Mi s-a mai spus. Aşeză tabloul jos şi se aşeză şi ea cu fața spre el. Apoi, privindu-l pe Rusty, îi arătă părul lui Xerxes. Vezi, e des şi strălucitor, dar greu şi destul de rezistent să faci funii din el. Aspectul său nu trădează nimic din moliciunea feminină. Dar Rusty

nu era atent la părul lui Xerxes. Se apropie de ea şi, aplecându-se, ridică tabloul şi privi emblema din colțul din dreapta - jos al acestuia.

— Ce-i asta? Tu nu te semnezi cu numele tău? întrebă curios. Kevyn simți un puternic tremur interior. Căută să tragă de timp pentru a găsi un răspuns. Îi luă tabloul şi-l rezemă grăbită de cel mai apropiat şevalet.

— Este simbolul meu. Reprezintă un leu asemănător celor de pe vechile scuturi cu însemne heraldice.

— Dar de ce foloseşti un simbol?

— Asta-i... semnătura mea. E originală, nu? Llewellyn înseamnă născut din leu. Îşi luă un aer voit nonşalant. Oricum imprimatele şi calendarele mele sunt apreciate de fani mai mult pentru talentul meu decât pentru că folosesc leul ca semnătură.

— Cred şi eu. Ai talent, într-adevăr, spuse el. Şi, ridicând o pagină,întrebă: Şi zici că ăsta-i un contract? Ei i se strânse inima, de emoție. Un contract în alb, nu?

— Da. Trebuie completate spațiile goale şi apoi mai rămâne de discutat prețul pe care-l ceri, continuă ea prudentă, de teamă să nu forțeze nota. Cred că mai bine aş vorbi cu agentul tău, adică, te interesează, nu? El ezită câteva clipe:

— Ei bine, sunt sigur că aş putea negocia asta şi singur, fără să-mi car agentul până aici. Acesta nu e exact domeniul lui de activitate.

— Bănuiesc că nu. Câteva clipe, nici unul nici celălalt nu mai spuseră nimic, apoi ea îndrăzni să-l întrebe direct: Să înțeleg ca accepți să îmi fii model?

El ocoli răspunsul printr-o altn întrebare:

— Şi care e termenul?

— Patru săptămâni.

— Înțeleg acum de ce eşti aşa de disperată. Un zâmbet minunat îi îndulci trăsaturile. Cred că aş putea să te ajut.

— D...da? Vreau să spun...oh, da! Nemaipomenit! Kevyn alergă spre dulap de unde scoase un aparat de fotografiat de 35 mm și-l pregăti repede, de teamă ca el să nu se răzgândească. Acum trebuie doar să stai lângă perete şi să mă laşi să-ți fac câteva fotografii, îi spuse ea. Deodată la uşa din față se auziră nişte ciocănituri. Peste măsură de mirat, Rusty se uită în sus spre ea.

— Nu te ridica, zise ea repede. Pur şi simplu nu băga în seamă. Trebuie să fie Atticus.

— Cine-i Atticus? Disperarea creştea în ea, presimțind dezastrul iminent.

— Haide, lasă-mă numai să fac nişte fotografii, îl trase de mânecă spre perete, cu gesturi repezi şi tremurătoare, acționând nebuneşte şi disperat. Bătăile în uşă continuau.

— Unde bate?

— Oh, la dracu', de două ori la dracu'! exclamă ea înfuriată.

— Cineva bate la uşa despre care mi-ai spus că nu are scări în exterior, iar Domnişoara Puritate întruchipată blestemă de mama focului? o ironiza Rusty, îndreptându-se spre uşă. La dracu', eu am întins-o, îi mai spuse el.

— Nu te mişca! îi ordonă Kevyn, fără să realizeze tonul brutal. Mă duc să văd ce se întâmplă. Tu aşteaptă-mă aici! Traversă camera gândindu-se ce scuze şi minciuni ar mai putea să inventeze. Folosise tot ce-i trecuse prin cap, iar acum chiar că nu mai avea nici o idee. Dacă Darius al ei descoperea cum îl dusese de nas până acum, nu

credea că ar mai exista ceva pe lumea asta care să o salveze. Ajungând la uşă, o deschise cu o smucitură violentă, gata să sară cu unghiile în ochii-nepotului său. Încremeni surprinsă. În fața ei un negru, înalt şi bărbos, ridicase mâna cu intenția evidentă de a ciocăni iarăşi, numai că şi el rămase locului, încremenit:

— Cred că trebuie să fi nimerit în altă parte, spuse el.

— Bine, replică ea simplu şi vru să închidă uşa, când o voce familiară îi răsună în urechi aducându-i aminte ce dorea să facă în momentul în care deschisese uşa:

— Hei, Kewie, croncăni nimeni altul decât Atticus, ivindu-se de după umerii largi ai necunoscutului. Năvăli în cameră şi o privi cu veselie.

— Auzi, unul dintre sportivi a dispărut azi de la întrecerea triatloniştilor. Un tip înalt şi roşcat. Cineva de la ultimul punct de prim ajutor spune că a fost văzut cu o femeie. Semnalmentele pe care ni le-a relatat aduc cu tine. Le-am spus că e imposibil,dar din moment ce nimeni n-a reuşit să-i dea de urmă... mă rog, ştii cumva ce s-a întâmplat cu el? Celălalt bărbat păşi şi el înainte, privind-o pe Kevyn.

— Vrei să spui că ea este mătuşa ta?! Fata bătrână?! întrebă el surprins. Rânjind îşi scoase o scobitoare din buzunar şi şi-o înfipse între dinți. O ronțăi încet cu figura teribil de amuzată. N-ar fi fost imposibil ca Rusty să fi lăsat baltă întrecerea, dacă această doamnă încântătoare i-a apărut în cale.

— Kevyn, el e Skipper Washington. Şi... da, Skipper, ea este bătrânică... mătuşa mea, făcu prezentările Atticus, zâmbind malițios spre Kevyn.

— Sper să vă găsiți prietenul, dar pe mine mă scuzați. Acum sunt foarte ocupată, îi spuse ea lui Skipper. Nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar va trebui să plecați.

Neputându-şi stăpâni nervozitatea, Kevyn privi peste umăr, rugându-se din tot sufletul ca Serghei să nu-şi piardă răbdarea şi să vină după ea.

— Kevyn, insistă Atticus, i-am cronometrat pe toți participanții şi toți au terminat cam demult întrecerea, dar el nu a apărut nici până acum. În plus,c ând un sportiv abandonează, el trebuie să raporteze.

— Da? Kevyn îşi răsuci cravata rochiei până când degetele i se înroşiră.

— Kevyn, tu ştii totuşi ceva, nu-i aşa?

„*La naiba*”, înjură în gând Kevyn. Dacă era cineva pe lume care să-i poată ghici minciunile, acela nu putea fi altul decât Atticus. Tocmai Atticus! Răspunse încet:

— Avea probleme şi-am auzit că la corturile de prim-ajutor nu mai aveau gheață...

— Probleme? Ce probleme? întrebă Skipper atent. Unde e?

Kevyn îşi recunoscu înfrângerea. Se terminase. După ce trecuse prin atâtea, se terminase totul. Cu umerii coborâți, Kevyn analiză situația în care se afla, cu repeziciunea fulgerului. Ajunse la concluzia că pentru siguranța ei personală era de preferat să îl înfrunte pe Rivers cu martori, decât de una singură. După câte îi făcuse, nu s-ar fi mirat să îl audă spunându-i că îşi doreşte să nu o mai vadă niciodată, ba chiar să o omoare. Îşi luă inima în dinți şi îl chemă cu o voce dulce:

— Serge? Te caută cineva.Auzind apelativul,Skipper exclamă mirat:

— Serge?!

— Nu-l căutați pe Serge Rivers? întrebă ea cu speranță în glas, deşi nu-i venea a crede că doi roşcați şi nu unul dispăruseră din întrecere.

— A, da, Serge, aprobă Skipper, dar chipul său reflecta încă o umbră de îndoială, pe care Kevyn o interpretă greşit. Îi scoase din încurcătură chiar Serghei Rivers, care veni în hol. Se opri cu ochii la intrare, holbându-se:

— Asta-i o uşă! exclamă el de parcă în viața lui nu mai văzuse o uşă.

Skipper îl privi îngrijorat:

— E adevărat că e bolnav. Am dreptate, nu vi se pare? Kevyn încremenise şi nu îndrăznea nici măcar să respire, aşteptând furtuna. M-am îngrijorat când am văzut că n-ai terminat cursa, continuă Skipper vorbind încet şi cu grijă, neştiind dacă prietenul său era cu adevărat atent la ceea ce-i spunea. Tipul ăsta...ă...At...Atticus s-a gândit...oh, să o lăsăm baltă, încheie el exasperat de propria-i bâlbâială. Sunt bucuros să te văd întreg.

— Sunt scări în spatele uşii? întrebă Serge, nebăgându-l în seamă pe Skipper şi simțind cum o bănuială urâtă i se strecoară în suflet. Skipper se îngrijoră de-a binelea. Atticus, nedumerit şi el, răspunse prompt:

— Păi, bineînțeles. Nu există altă cale de a urca, doar dacă, bineînțeles, nu preferi să te dai huța cu liftul domnişoarei Lucy, glumi el ca de obicei, inoportun, nerealizând că „mătuşa" lui era pe punctul de a-şi dea seama cât de uşor poți ajunge să omori un om, cu plăcere chiar.

— E o poveste lungă, murmură ea, strângând aparatul de fotografiat în mâini, de teama de a nu ceda impulsului de a-l trânti în capul nepotului ei, care se hlizea senin la ea. Iar acum că l-ați găsit şi puteți avea grijă de el, eu mă bucur...rosti ea, încercând să pară amabilă şi chiar mulțumită că ei îl găsiseră. Ridică privirea şi îngheță. Ochii lui o fulgerau cu sclipiri ucigaşe în irişii întunecați de furie. Îşi aminti că o amenințase cu avocatul. Dacă îi va intenta proces, plus că îl pierduse definitiv pe Darius, atunci putea spune fără nici o reținere că avea un talent în plus față de cel artistic. Talentul de-şi crea probleme cu „P" mare. Skipper Washington întrerupse primul tăcerea grea.

— Ăăă, Serge? spuse el. Rivers întoarse capul ca muşcat de şarpe şi îl fixă cu ochii în flăcări. Skipper nu-şi coborî privirea şi, vreme de câteva momente, între ei se dădu o luptă tăcută. Kevyn îi privea când pe unul, când pe celălalt. Skipper cedă primul şi ridică din umerii masivi:

— Ai pierdut pariul. Dar asta nu se compară cu ce te aşteaptă, îi spuse el lui Rusty. Se pare că ziariştii au auzit că ai participat la triatlon, iar colonelul şi antrenorul sunt foc de când au aflat şi ei. Îşi pun speranțe mari în tine pentru că au greşita impresie că echipa ar avea nevoie de capul tău pătrat.

— Antrenor? interveni Kevyn suspicioasă. Echipă? Serge se întoarse repede spre ea:

— Pot să-ți explic. Ea făcu un pas înapoi, când el încercă să se apropie.

— Ce să-mi explici?

— Tu habar nu ai cine e, nu-i aşa? întrebă Atticus. Nu-mi vine să cred! Jumătate din populația feminină din Louisiana ar da orice să-şi poată petrece o după-amiază cu tipul ăsta şi tu nici măcar nu ştii cine e.

— De când te pricepi tu la balet? îl repezi Kevyn.

— Balet?! izbucniră Atticus şi Skipper într-un glas. Presimțind că avea să afle ceva neplăcut, Kevyn îşi încrucişa brațele la piept şi întrebă cu un calm aparent, dar corpul ei se crispa într-o atitudine defensivă.

— Ce se întâmplă aici? Serge se prefăcu a-şi masa preocupat ceafa, mormăind.

Atticus îi explică mătuşii sale cu o răbdare exagerată:

— Este portarul echipei *Louisiana Gent*. Trebuie să ne scuzați, prieteni. Mătuşa mea nu deosebeşte fotbalul de golf. Lui Skipper îi scăpă scobitoarea din gură.

— N-a auzit niciodată de *Gent*?! N-ai auzit niciodată de Rusty Rivers? Indignat, adăugă: înseamnă că nu ai auzit niciodată nici de mine! Atticus fu singurul care pufni în râs. Kevyn se blocă.

În mintea ei răsuna în ecouri numele pe care-l auzise.

— Rusty? înțelegând situația dintr-o dată, simți cum se zbârleşte toată din cap până în picioare. Explodă: Vrei să spui că m-ai mințit?! Că m-ai mințit şi în privința numelui? Rusty încercă să se disculpe:

— Păi... Renunță şi, înfuriat, țipă şi el: Şi tu m-ai mințit în legătură cu scările.

Fierbând şi aproape fluierând ca un ceainic, Kevyn şuieră:

— Trebuia să-mi fi dat seama. Se întoarse cu spatele să nu-l mai vadă, simțind că nu mai poate răspunde de ea. Rusty, din ce în ce mai încins, fără să sesizeze halul de nervi în care era ea, spuse arțăgos:

— Hei, stai aşa. Trebuia să mă apăr. Se repezi după ea vrând să-i întoarcă fața spre el. Fusesem răpit de o artistă zănatică...

— Zănatică!!! răcni ea, în culmea indignării. Atticus aproape că îi văzu unghiile țâşnindu-i din degete ca la pisici. Îi făcu semn lui Skipper, care se temea şi el pentru soarta lui Rusty.

— E periculoasă rău când e furioasă, îi suflă Atticus lui Skipper. Mai bine l-am scoate de aici pe tipul ăsta, dacă nu vrei să-l cari pe brațe până acasă la el.

— Kevyn, te rog,o imploră Serge, care nu-şi dădea seama de ce acum voia să-şi repare greşeala, cu toate că înşelatul se credea a fi el.

— Pleacă i-me-diat din casa mea! Plecați toți! Kevyn îşi strânse pumnii, gata să-l pocnească pe primul dintre cei care ar fi ezitat să o asculte.„*Dansator! Şi eu care l-am crezut! Chiar l-am crezut!*” îşi spuse ea. Simțea ceva arzând-o pe dinăuntru: umilința. Rusty îi atinse umărul, dar ea se smuci într-o parter nelăsându-l să o mai atingă.

— Nu te-am mințit în totalitate, Kevyn. Sunt dansator... Într-un fel.

— Aşa numeşti tu țopăiturile din fața porții? îl întrebă Skipper râzând. Interesant. Am să-i spun şi antrenorului nostru chestia asta. Poate până la urmă fotbalul nostru va deveni dans artistic, cine ştie?

— Afară! tună Kevyn şi se îndepărtă demnă.

— Şi tu m-ai mințit cu scările! repetă, strigând, Rusty urmărind-o.

— Gata. S-a terminat, anunță Atticus şi, împreună cu Skipper care aprobă dând din cap, îl înşfăcară pe Rusty de mâini şi de picioare şi îl târâră afară din casă.

Auzindu-i plecând, Kevyn se opri şi rămase pe loc un minut întreg, încercând să se calmeze. Căuta să-şi concentreze atenția spre orice lucru, numai să nu-şi aducă aminte că el îşi bătuse joc de ea, că o mințise. Probabil că râsese tot timpul de ea. Simți lacrimi fierbinți curgându-i pe obraji. Surprinsă, îşi dădu seama că acest lucru o durea cel mai mult. Chiar mai mult decât faptul că pierduse cel mai bun model pentru Darius.

Plecând, Skipper hohotea de râs. Rusty coborî scările val-vârtej, sărind treptele două câte două, strâmbându-se de durere. Un gând răutăcios nu-i dădea pace şi asta îl făcea să fie şi mai furios.„*O minţise şi ce dacă? Ce mare lucru?"* îşi spuse el şi se sprijini greoi de balustradă.

— Nu plec fără pantofii mei, spuse el răspicat. I-a aruncat pe nenorocita aia de fereastră. Şchiopătând, dar hotărât, se duse în spatele casei, urmat de ceilalţi doi care nu mai îndrăzneau să zică nimic. Ajuns în dreptul ferestrei ei, Rusty se holbă, simţind cum instinctele criminale din el creşteau în proporţii tot mai mari. Un balcon înconjura în întregime casa. „Ticăloasa!" Deci când ea îi aruncase pantofii pe fereastra ştiuse cu siguranţă că vor cădea pe balcon şi îndrăznise să-l mintă încă o dată, spunându-i că nu i-i putea da. De fapt, recunoscu el imediat, nu îi spusese chiar aşa.

— Hei! strigă el. Vreau pantofii mei! Capul lui Kevyn apăru la geam:

— Vrei pantofii? Na! Prinde-i! Îi azvârli cu putere. Skipper întinse mâinile într-un gest reflex şi reuşi să evite unul dintre ei, dar Atticus primi din plin o lovitură în umăr. Uitându-se în sus, spre ea, Rusty strigă:

— Ştii ceva? Eşti o nebună! Nebună de legat! Şi te avertizez: să nu care cumva să te foloseşti de mine sau de corpul meu, că te dau în judecată!

— Corpul tău? întrebă Skipper. Ce-ai făcut acolo sus?

Rusty se uită fioros la el, dar Skipper râdea cu gura până la urechi, nelăsându-se impresionat de privirea cruntă ce-l ţintuia, otrăvitoare.

— Oh, Doamne, deci asta era? mormăi Atticus. Darius. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Ei bine, nu ştiu ce aveţi voi de gând să faceţi, dar eu o şterg. Nu mai stau să văd cu ce va mai arunca după noi. E în stare să-şi golească apartamentul.

Plecă, urmat în tăcere de ceilalţi doi. Ajunşi la maşină, Rusty se înfundă în scaun şi gemu. Îşi îngropa faţa în mâini. Skipper se aşeză lângă el la volan şi apoi îl întrebă îngrijorat:

— Ce s-a întâmplat acolo,sus?

— Ce s-a întâmplat? Cum „*ce s-a întâmplat*?" Nu s-a întâmplat nimic.

Skipper râse diabolic, neîncrezător.

— Ceva trebuie să se fi întâmplat. Nu te-am văzut niciodată atât de răscolit.

— Bineînţeles că sunt răscolit. Femeia aia nebună m-a făcut să pierd pariul, pe care n-am nici cea mai mică intenţie să-l plătesc. La dracu'! Aş fi câştigat, să ştii, dacă nu m-ar fi răpit...

— O să plăteşti, amice! Nu în bani, dar ai să plăteşti! Aşteaptă numai, o să dai cu ochii de colonel. Dar apropo, ia spune... cum se face că o „păpuşă" ca „nebuna aia" a ajuns să te determine să te laşi răpit?

— Nu „m-am lăsat răpit", deşteptule. Nu eram în stare să mă opun. Deliram din cauza oboselii.

— Arătai bine când am ajuns eu acolo. De fapt, păreai să te simţi destul de „confortabil". N-aş putea spune că te pregăteai de plecare.

— M-a doborât soarele şi aşteptam să mă refac, asta-i tot, se răsti Rusty.

— Ah, da. Skipper îşi reţinu un zâmbet la bâlbâiala prietenului său. Cu o figură nevinovată, medita ca pentru sine: Are nişte ochi tare frumoşi. N-am văzut niciodată ochi de culoarea aia.

— N-am observat, făcu Rusty pe indiferentul.

— A, eu sunt convins că avea lentile de contact, îl zgândărî intenționat Skipper.

— N-avea, replică Rusty prompt. Se încruntă nervos când văzu strălucirea triumfătoare din ochii prietenului său. Îşi mută privirea pe geam şi explică pe un ton voit absent: Am observat, atâta tot, bine? Cum ai putea să nu vezi o femeie care arată aşa de bine?

— Da. Ai dreptate. Şi argintul ăla din părul ei, şuvițele alea. Mai mult ca sigur că erau artificiale, îşi continuă jocul Skipper. Rusty nu mai căzu şi a doua oară în capcană şi îi răspunse tăios:

— Îți spun eu femeia e ciudată. Cu asta se cufundă încăpățânat în tăcere, nemaicomentând nimic. Îşi pipăi genunchiul sperând că nu-l forțase prea tare, executând piruetа aceea blestemată. Observând colțul unei eşarfe ieşind de sub scaun, trase de ea şi o luă în mână. Nuanțele catifelate de albastru şi argintiu îi proiectară ca fulgerul în ochii minții un tablou plin de voaluri transparente ca şi materialul din mâna lui, de linii unduitoare, de forme dulci şi feminine... Pumnii i se desfăcură şi eşarfa îi alunecă printre degete. Îşi simți sângele alergând cu repeziciune prin vene, iar mintea lui nu reuşea să alunge imaginea ademenitoare.

Înăbuşindu-şi o înjurătură, mototoli eşarfa până o făcu ghem şi o aruncă pe podea.

— Hei, omule îl apostrofă Skipper. Vezi ce faci cu eşarfa aici! Prietena mea a dat o sută de dolari pe ea! Dădu trist din cap. Spre deosebire de ea, „nebuna” ta ştie cu siguranță cum să-şi cheltuiască banii. Dar Rusty nu-l asculta. Încerca să se convingă că nu era fascinat de femeia aceea, că totul se învârtea în capul lui din cauza insolației, şi nu din cauza ei.

CAPITOLUL 4

Rusty căscă prelung, zgomotos, sorbind din cafeaua fierbinte, aşeză canajn echilibru între coapsele sale şi porni maşina. Îi era groază să-şi petreacă timpul la întrunirea plicticoasă a echipei, de dinaintea antrenamentului de dimineață.

Muşchii îi tremurau, genunchii îi zvâcneau. Dar trebuia să-şi disimuleze durerile,
căci, dacă şi le-ar fi trădat printr-un singur gest, furia antrenorului Bigellow ar fi căzut ca trăsnetul pe umerii care îl dureau. Trase furios de schimbătorul de viteze. Apoi mai era şi femeia aia ciudată, care era principala vinovată de insomnia lui de peste noapte...Şi dacă nu şi-o scotea din cap odată, îi va distrage gândurile, slăbindu-i puterea de concentrare la antrenament. Păruse atât de pierdută, atât de disperată şi atât de blestemat de uşurată şi de recunoscătoare când el aproape cedase la prostiile ei; sperând să alunge aceste amintiri răscolitoare, dădu drumul la radio, pe când trecea pe lângă Lakeshore Drive.

„'neața, păsărelelor, aici K.P.O.P. Shraveport-Bossier City, într-o dimineață frumoasă şi luminoasă de august. Localnicii urmăresc de ani de zile isprăvile eroice de pe terenurile de sport. În acest sfârşit de săptămână, talentatul portar, în vârstă de douăzeci şi nouă de ani, a demonstrat, din nou,a cea indiferență profesională, care a determinat concedierile lui pe rând de la Washington Redskin, Buffalo Bill şi Phoenix Cardinal”.

Încheieturile degetelor lui Rusty se albiră pe volan. „*Nu numai că a participat sâmbătă la Triatlonul anual de pe Cross Lake, ceea ce reprezintă o posibilă nerespectare a contractului său cu echipa Gent, referitoare la clauza ce sună cam aşa, riscuri care nu sunt necesare,*

dar... dar a şi dispărut pentru câteva ore, îngrijorându-i mult pe oficiali şi pe prieteni. A fost localizat mai târziu într-un loc nedezvăluit încă presei."

Rusty şuieră un epitet deosebit de tăios la adresa crainicului. Potopul de injurii i se opri în gât, când auzi o altă voce, familiară lui: „*Bună dimineața, bună dimineața, bună dimineața. Aici Atticus-„Attaboy" Llewellyn; D.J.-ul vostru preferat, la postul vostru preferat ,K.P.O.P. este aici pentru toți fanii. Distracția se va „scurge" pe ambele maluri ale Red River-ului. În această dimineață, dragi ascultători,veți afla noutăți despre Madonna,Whitney Houston şi Billy Joe...şi despre cineva cunoscut, cel puțin tot atât de mult Nu prea se întâmplă ca „gât de aur", adică eu, să se bage peste băieții de la ştiri, dar azi am un anunț special, fotbalistic. Amănunte, după un cântec care sper să vă bine dispună, înainte de a-mi acorda întreaga atenție."*

Imnul echipei *Gent*, cu notele sale sobre, invada maşina, iar Rusty crezu că o să facă un accident. Şoseaua se clătina în fața lui; privirea i se întunecă de furie.

— Dacă sufli măcar o vorbă despre cele întâmplate sâmbătă, o să vezi tu pe dracu', amenință Rusty, rățoindu-se la radio. O să-ți rup gâtul ăla nenorocit de aur şi jur că o să te fac să-ți înghiți dinții.Ultimele note ale imnului fură acoperite de vocea entuziasmată a lui Atticus, care habar n-avea ce gânduri răzbunătoare provoca în capul unui şofer ce-şi conducea maşina cu viteză excesivă.

„*Deci, vă întrebați despre dispariția bruscă a lui Rusty Rivers cu doar o săptămână înainte de primul joc al echipei sale? Veți răsufla uşurați, aflând că nu a fost vorba de o îmbolnăvire bruscă, nici de o epuizare extremă, ci...despre o răpire! Da! M-ați auzit bine! Răpire! De către cine? De către nimeni alta decât mătuşa mea, fata bătrână."*Râsul lui Atticus sună înnebunitor în urechile lui Rusty. „*Ştiu la ce vă gândiți", continuă D.J.-ul. „Bătrâna ar trebui să fie închisă undeva. Auzi, să se apuce de răpiri. Sunt de acord cu voi... dar mai întâi ar trebui să o prindem"*, încheie vesel Atticus şi din nou se auzi o melodie, de această dată cu un titlu sugestiv. Acordurile binecunoscutului cântec *Bătrânică din Pasadena* se făcură auzite. Rusty frână brusc. Cafeaua se revărsă din cană pe picioarele lui, arzându-i coapsele.

— Îl dau în judecată pe nenorocit!... Începu el, dar şoferul unui camion claxona în spatele lui, întrerupându-l. Rusty îl înjură, descărcându-şi nervii pe bietul om care-l privea stupefiat, recunoscându-l. Rusty apăsă pe pedala de accelerație mai puternic decât era necesar, coborî geamul portierei ca să se răcorească şi aruncă restul cafelei. Nu mai avea nevoie de ea. Era complet treaz de parcă băuse zece cafele, nu o jumătate de cană.

Kevyn îşi studia schițele, cu ochi obosiți. Încă nu găsise un alt model. In ultimul timp trebuise să recunoască în sinea ei că, chiar dacă Serge-Rusty ar fi acceptat prin absurd să o ajute în cele din urmă, totuşi el nu putea fi Darius. Nu putea fi altcineva decât el însuşi. Ce să facă acum? Oare cum de i se întunecase mintea în halul ăla, atunci? Cum putuse să se înşele atât de mult? Amintirea lui nu-i dădea pace. Nimic din ceea ce crezuse ea atunci n-avea sens. Trăsăturile lui ar fi trebuit să se potrivească părului de platină. Dar schitele preliminare pe care le făcuse au părut lipsite de viață până când a dat cu creion roşu-aprins peste părul lui. Numai acea mică schimbare îi dăduse viață. O bătaie cunoscută în uşă îi întrerupse gândurile. Se înfundă în scaun cuprinsă de furie. Atticus năvăli în cameră.

— Kewie, am tot bătut, dar n-ai răspuns.

— Te-ai gândit vreo clipă măcar că n-am vrut să deschid?

— Să nu vrei să-mi deschizi? Păru sincer mirat de idee, apoi îşi scutură capul.

Nu, imposibil, îşi răspunse el singur şi trecu la alt subiect. Ai ascultat emisiunea mea din dimineața asta? Văzând că nu există nici o şansă să scape de el, Kevyn închise caietul de schițe şi îi dădu drumul sub scaun, apoi turnă ceaiul în ceşti. Îi întinse şi lui una şi îi răspunse:

— Nu-ți ascult niciodată emisiunile, ştii asta.

Atticus scăpă un suspin ce suna suspect a uşurare. Cum Kevyn nu observă nimic, el se sprijini de zid şi o întrebă:

— Cum de a ajuns Rusty Rivers aici, ieri?

— Nu vreau să vorbesc despre asta. Tonul tăios al vocii ei era de ajuns să oprească şi pe cel mai îndrăzneț dintre nepoți. Şi, Atticus, ai face bine să nu spui un cuvânt măcar despre asta la radio. Nici o vorbă, ai înțeles?

Colțul gurii lui tresări. Kevyn îşi dădu seama că pune ceva la cale, dar n-avea timp şi nici răbdare pentru a-l face să vorbească despre ceea ce urzea.

— Ştii, asta este săptămâna testării celor din slujbele din postul K.P.O.P., începu Atticus. Îşi puse tacticos miere în ceai şi continuă voit nepăsător: Fac tot posibilul să trezesc interesul ascultătorilor. Dacă mai luăm două puncte în fața concurenței, slujba mea va fi asigurată mult timp,ca să nu mai vorbesc de mărirea de salariu care mi s-a promis. Kevyn înțelese unde bătea şi îi repetă răspicat:

— Nici o vorbă. Ai înțeles sau nu?

— Am înțeles, îi răspunse într-un târziu. În orice caz, am venit pentru cu totul altceva. Pentru afaceri, mai corect.

— Nu îmi spune că vrei să pozezi pentru Darius, îl luă ea peste picior.

— Lasă-l pe Darius. Întâi afacerea mea. Darius poate să mai aştepte. Vreau să-mi faci o favoare. O mare favoare. Privirea de cățeluş a lui Atticus o implora, dar Kevyn încă îl considera inamicul numărul unu al afacerii ei cu Darius, aşa că nu se lăsă impresionată.

— Nu sună prea promițător pentru mine. Kevyn se aşeză picior peste picior şi nu îl ajută cu nimic pe Atticus să iasă din stânjeneala pe care acesta o resimțea. Sorbi din ceaiul călduț şi se pregătea calmă să mai audă încă una din ridicolele cereri ale acestuia, cu care se obişnuise deja.

— Oh, nu-i chiar aşa de rău, răspunse într-un târziu Atticus. Am o apariție în public peste câteva săptămâni şi am nevoie de o însoțitoare.

— Asta n-ar trebui să fie o problemă pentru tine, surâse ea dulce, prefăcându-se că nu înțelege aluzia.

— Am nevoie de tine, să mă însoțeşti, replică repede Atticus.

— A! Asta e o problemă. Las-o baltă. Ştii că nu-mi plac aglomerațiile şi locurile publice.

— Ai fost la una sâmbătă.

— Aia era importantă.

— Aşa este şi asta, nu te mint.

— Atticus, te rog, opreşte-te. Nu mai insista. Se uită la nepotul ei,acuzându-l în gând de mai multe probleme decât ar fi bănuit el.

— E pentru caritate, Kevyn. Gândeşte-te numai la toți copiii care mor de foame în India... Se opri brusc. Sau este vorba de Nepal?!

Se concentra, încercând să-şi aducă aminte cu precizie despre care dintre state era vorba. Sprâncenele lui se ridicară. Kevyn îl ţintui cu o privire indignată:

— Dacă s-ar strânge toți banii care se cheltuiesc pe distracții şi pe băutură şi s-ar dona, ar putea fi hrăniți toți copiii flămânzi şi din India şi din Nepal.

— Pur şi simplu nu înțelegi.

— Ai dreptate. Nu înțeleg. Atticus se hotărî să schimbe tactica, îşi scutură leneş o scamă imaginară de pe pantaloni şi rosti afectat:

— Oh, nu. Te rog, nu. Nu trebuie, Doamne fereşte, să te simți cumva obligată pentru faptul că eu te-am ajutat întotdeauna la nevoie. Kevyn rămase cu gura căscată, apoi se luptă cu dorința puternică de a-1 strânge de gât:

— Degeaba. Nu ține.

— Sau de faptul că fără mine n-ai înțelege nici măcar un cuvânt din contractele alea pe care obişnuieşti să le semnezi. Nu, zău. Chiar, nu vreau să te sacrifici pentru mine.

— Nu-ți forța norocul, îi replică ea. Din cauza unuia dintre „contractele alea" am eu necazuri acum.

— Kevyn, nu ăsta-i adevăratul motiv pentru care ai tu probleme acum şi ştii prea bine asta. Se ridică în picioare. Ei, unde-i corespondența?

— Am uitat să o aduc. E încă pe dulap. Îl urmă, în timp ce el se îndreptă spre atelier.

— Cea mai mare parte este fără importanță. N-am avut deloc timp să o sortez, îl anunță ea.

— Ce bine! Pentru că ultima oară când ți-ai sortat singură corespondența ți-ai aruncat cartea de credit, fiindcă ai crezut că n-are importanță.

— Mare pierdere! N-o folosesc niciodată. N-aş avea-o dacă n-ai insista tu!

— Într-o bună zi ai putea să fii într-o situație atât de grea, încât îmi vei fi recunoscătoare pentru „*bucățica aia de plastic*", ca să te citez, chiar dacă trebuie să semnezi sub privirea altor oameni. Kevyn pufni disprețuitoare, dar Atticus, impasibil, se prefăcu a nu observa. Frunzări atent corespondența adunată timp de o săptămână, dând la o parte majoritatea plicurilor. În final, păstră doar trei.

— Nota de plată pentru gaz, o scrisoare şi, flutură ultimul plic, ştiri de la Kurzweil!

— Oh, Atticus! exclamă ea nerăbdătoare şi îi smulse plicul din mână într-un elan de bucurie. Desfăcu cu mâini tremurătoare scrisoarea scoase câteva ilustrate şi nişte pagini scrise. Îi aruncă paginile lui Atticus, iar ea păstră ilustratele,pe care începu să le examineze cu priviri strălucitoare. Erau nişte pliante de reclamă.

Atticus citi răspunsul, se întoarse spre ea şi, punându-i o mână pe umăr, îi spuse:

— Hei, Kewie, ai noroc. Kurzweil face o demonstrație cu Cititorul personal la Baton Rouge, peste două săptămâni. Ce zici? Vrei să te duc acolo?

-Oh, nu cred, Atticus. Nu trebuie neapărat să văd demonstrația maşinii. A fost făcută pentru oameni ca mine. Şi, în afară de asta, trebuie să termin tabloul cu Darius şi... Brusc, ea începu să realizeze cât de aproape era să-şi atingă visul pentru care fusese capabilă să ducă o viață de spartan înrăit, să muncească din greu, să facă multe sacrificii, să accepte colaborări dificile de genul celei cu Darius, ce o costaseră nopți nedormite şi zile pline de căutări şi... Şi alungă

gândul intrus ce îi venise în minte. Respirația i se acceleră şi sângele începu să îi alerge prin vene, făcând-o să tremure de nerăbdare. Se întoarse ca un vârtej şi făcu un salt spre Atticus, mai-mai să-l dărâme:

— Îți dai seama ce-nseamnă asta?

— Eu începusem să cred că tu eşti cea care nu înțelegea, erai prea calmă şi...

— Voi avea maşina mea. La naiba cu demonstrația. Cu banii pe tabloul lui Darius o să-mi pot cumpăra aparatul.Atticus îi şopti şmechereşte la ureche:

— Deja ai cel mai bun cititor personal posibil - pe mine. Aşa că, de ce nu-mi dai mie cei zece mii de dolari şi... Râse şi îi cuprinse umerii, îmbrăţişând-o călduros la piept. Mă bucur pentru tine, Kev. Ai muncit din greu şi ai aşteptat mult acest moment.

— Aşa e, aprobă ea, cu ochii strălucindu-i de bucurie.

— Kevyn - spuse el încet simțind că este cel mai bun prilej pentru a încerca să o convingă din nou, dar nedorind totuşi să-i strice bucuria - în legătură cu copiii ăia care mor de foame...

— Ți-am dat deja răspunsul. Zâmbetul ei îl convinse că accepta. Îl privi melancolică. Domnul îi era martor, niciodată Atticus nu ezitase să o ajute, indiferent cât de greu i-ar fi fost să facă asta. Într-o ultimă încercare îi spuse mai mult ca să-l tachineze:

— N-am nici ce să îmbrac..

— Ce zici de chestia aia de satin? Ştii, cea pe care ai purtat-o la Londra, la Convenția fanteziei mondiale.

— E chiar atât de pretențioasă această apariție?

— Eu o să port frac negru. O să arătăm nemaipomenit. Paralizant. Dramatic. Îşi înălță capul. Nu-i aşa? Kevyn se luptă să pară serioasă şi bosumflată, dar nu rezistă entuziasmului lui molipsitor:

— Cu siguranță că vom fi strălucitori. Şi ai face bine să apreciezi gestul meu, pentru că eu voi detesta fiecare moment petrecut acolo.

Trei săptămâni mai târziu, sâmbătă seara, Atticus veni la ea, gătit, îmbrăcat cu un smoching clasic, negru. De cum intră, o prinse de mână şi o învârti, inspectând efectul rochiei negre de satin, cu decolteu adânc, coborând mult spre talie, totuşi păstrând ferm limitele bunei-cuviințe. Era o rochie care mângâia, mulându-i-se pe formele feminine, care dezvăluia multe, ascunzându-le totodată. Cu o expresie de aprobare, întipărită pe fată, Atticus o duse în fața oglinzii:

— Uită-te. Arăți trăsnet. Arătăm trăsnet. Ce păcat că le-am spus tuturor că o să vin cu mătuşa. Am fi putut trece drept frați gemeni.

— Tuturor? întrebă ea, puțin neliniştită. Îşi scutură coama bogată de păr ce i se revărsa liber pe umeri. „Se întâmplă ceva, dar nu ştiu ce anume...„ Se întoarse spre el, dar figura lui redeveni imediat inocentă, copilăroasă, ca întotdeauna.

— Vai, draga mea mătuşica, ce-ți trece prin cap?

— De ce oare te-am lăsat să mă duci de nas? Întrebă ea cu ochii pe jumătate închişi, fixându-l printre gene. Cu o expresie fericită el îi oferi braţul:

— Mergem?

O mulțime de oameni se îndreptau spre Sala de cristal de la *Sheraton Pierremont*, purtând costume şi rochii de seară obişnuite.

— Atticus, şopti ea nervoasă, parcă ziceai că e ceva pretențios.

— Am spus că vreau să facem impresie. Şi facem, nu-i aşa? îşi aranja meticulos haina, apoi intrară în sala de bal. Expresia de pe fețele celorlalți invitați le dădu de înțeles că sosirea lor a avut exact efectul pe care şi-l dorise Atticus şi exact efectul de care se temuse Kevyn. Deveniră centrul atenției tuturor. Ea auzi comentarii şoptite răzbătând din mulțime şi îşi imagină că se datorau vestimentației lor pretențioase. Se simțea crispată şi constrânsă, dar, spre deosebire de ea, Atticus părea chiar în elementul lui. Flecărea de zor, în timp ce făcea prezentările, vorbind pentru amândoi. Nepotul atent dintotdeauna îi oferi o cupă de şampanie pe care ea n-avea intenția să o bea. Un bărbat scund şi solid apăru lângă ei. Îşi ținea spatele drept şi păşea țeapăn cu un aer milităros.

— Ai întârziat, dar te înțeleg, i se adresă el lui Atticus, apoi luă mâna lui Kevyn. Cu siguranță, băiete, că ții la braț pe cea mai frumoasă femeie de aici.

„Imbrăcată prea elegant şi arătând ca o proastă, ar fi fost mai corect să spună decât complimentul acela politicos”, îşi zise Kevyn disperată, îngrozită la gândul că omul i-ar putea simți tremurul mâinii.

— Colonele Bonaparte, ce mai faceți? îl întrebă Atticus. Colonelul lăsă mâna lui Kevyn pentru a o strânge pe cea a lui Atticus, cu un gest camaraderesc.

— Kevyn, colonelul Bonaparte este unul dintre principalii sponsori ai emisiunii mele. Şi, bineînțeles, Kevyn este mătuşa mea, de care m-ați auzit vorbind atât de des. Colonelul o fixă cu interes, iar ea se simți ca o molie prinsă cu un ac pe o catifea pentru a fi expusă.

— Deci dumneavoastră sunteți mătuşa care l-a răpit pe Rusty Rivers?

Kevyn înțepeni. Degetele ei se încleştară pe piciorul cupei. Colonelul începu să râdă din toată inima:

— Chestia asta a fost o reclamă minunată. Toată lumea mă întreabă de întâmplarea asta, ceea ce e incomparabil mai confortabil decât atunci când sunt chestionat despre înfrângerile din preliminariile sezonului fotbalistic.

— Mă bucur că ați apreciat asta, domnule! Ca niciodată, Atticus părea nesigur pe sine. Kevyn îl privi mirată şi îngrozită, înțelegând situația: *„Ticălosul! De aceea le-a spus tuturor că va veni cu „mătuşa*”. *De aceea a insistat să îl însoțesc. Atticus, băiete, o să dai de dracu' cu mine”*, îşi spuse ea tremurând de furie.

— Haide, Kevyn, nu mă privi aşa. La urma urmei, a fost o glumă. Săptămâna testărilor, ai uitat? Ea înghiți în sec, îşi ridică sfidător bărbia şi strecură printre dinți:

— Îmi pare rău. Vă rog să mă scuzați, dar... mă tem că nu mă simt prea bine.

Chiar nu se simțea. Răsucindu-se pe tocuri plecă de lângă ei, amestecându-se în mulțime. Nu-şi dădu seama că Atticus o urmase, până când acesta nu o prinse de braț, încercând să o oprească.

— Piei din fața ochilor mei, şuieră ea, trăgându-şi brațul din mâna lui. Eu plec. Acum.

— Bine. Nu-i nevoie să te superi, îi desfăcu el degetele de pe cupa de şampanie pe care Kevyn o ținuse în mână fără să-şi dea seama. Dacă Atticus nu ar fi oprit-o, ar fi fost în stare să se urce în taxi cu paharul în mână. Atticus bău încet şampania, aşteptând. O cunoştea bine pe Kevyn.

— Ai îndrăznit să vorbeşti... despre mine. Despre mine... şi Rusty sau Serghei... cum l-o chema. Ai îndrăznit să... vorbeşti despre noi... la radio?! Şi ce-ai spus,mă rog? clocoti ea, răstindu-se la nepotul ei.
— Nu prea multe. Nimic care să îngrijoreze căpşorul tău drăguț.
— Nu-mi vorbi mie aşa. Şi zici că n-ai spus nimic care să mă îngrijoreze? Dar şoaptele lor-indică mulțimea - despre care eu credeam că sunt adresate vestimentației noastre?
— Kev, lasă-mă să-ți explic. Nu e deloc ceea ce-ți imaginezi. O prinse de cot şi o sili să-l privească în ochi. Toată chestia asta a fost sub forma unei poante, a unei glume, nu este nicidecum atât de tragic cum crezi tu. Îmi pare rău, Kev. N-am ştiut că o să te supere aşa de tare. Aşteaptă-mă să-mi iau haina şi te duc acasă.
— Nu te deranja, îi spuse ea obosită. Pot să iau un taxi. Închise ochii câteva clipe, apoi îi deschise din nou. Nu, trebuia să iasă de acolo. Se holbau la ea... Toți se holbau la ea.

Aşteptând ca Skipper să iasă din sala de bal Rusty stătea aplecat deasupra paharului cu băutură, în barul lui Jacques. Se juca cu gheața din pahar. Până în urmă cu o jumătate de oră, trebuise să stea lângă cel care strângea fonduri pentru echipa lui. A semnat autografe şi a ascultat vechi poveşti şi amintiri despre meciurile de fotbal din liceu ale coechipierilor săi. N-a rezistat prea mult printre ei. Trebuia să-i vorbească lui Skipper, deşi nu prea avea chef de discuții acum. De fapt, era cât se poate de prost dispus. Îşi simțea muşchii încordați sub haina de tweed. Antrenorul Bigelow îl omora cu antrenamentele. Genunchiul îl durea încă. *Gent* pierduseră toate meciurile preliminare și meciul de duminică, de deschidere a sezonului. *„Oh, Doamne, deschiderea sezonului*”. Cea mai mare umilință îndurată până acum de echipă. Îşi duse o mână la ochi, să nu mai vadă mulțimea, distracțiile stupide din jurul său, dar gândul cel mai chinuitor nu îl putea îndepărta. Încercase tot ce era omeneşte posibil să alunge imaginile strălucitoare, vii, dintr-o anumită sâmbătă. Dracu s-o ia de treabă, erau imagini legate de femeia aceea. „La dracu!”. Îşi înghiți băutura. Poate că într-adevăr avea nevoie să o revadă. Ziua aceea fusese tare ciudată.Poate din cauza aceasta impactul ei asupra lui i se părea exagerat acum,încercă el să ae amăgească-a câta oară? îşi trecu degetele prin şuvițele de păr răvăşite,încercând să-şi înăbuşe nemulțumirea ce o resimțea față de el însuşi. O mințise. Dori să mai comande de băut, dar n-o făcu. Era de ajuns. Împinse paharul gol şi se răsuci pe scaun. Îşi rezemă coatele leneş pe tejgheaua din spatele lui şi privi absent prin hol la oamenii care treceau pe lângă el într-un du-te-vino interminabil.

„Unde o fi Skipper?”

Şi, spre uimirea lui apăru... Dar nu figura lui Skipper era cea pe care o văzu, ci pe a ei. Ea era acolo... cu părul negru ca pana corbului, strălucitoare, minunată. O putea vedea, mirosi şi aproape gusta.„La dracu'!” Cât de tare fusese băutura aia? Respiră adânc şi închise ochii, încercând să-şi limpezească mintea. Dar ea era tot acolo. Nasul ei era puțin ridicat, maiestuos, ca al unei ducese. Cu toată distanța ce-i separa, îl izbi contrastul dintre pielea ei ca de porțelan şi satinul negru, dintre părul negru,strălucitor, şi şuvițele argintii. Fără să mai stea pe gânduri, alunecă felin de pe scaun şi îşi croi drum spre ea prin barul aglomerat. Păşi în hol. „*Uită-te odată la mine*”, spuse în gând cu răsuflarea tăiată. Era imposibil să nu simtă şi ea acea senzație intensă care-l atrăgea pe el spre ea. Sigur că o simțea. Plutea în aer, între ei. Deodată o văzu răsucindu-se şi păşind cu grația înnăscută pe care şi-o amintea atât de bine. Se îndrepta direct spre el. Rusty rămase pe loc privind-o şi... încremeni stupefiat, când ea trecu pe lângă el

fără să-l vadă. Zgomotul tocurilor ei îl răsuna în urechi mai puternic decât oricare altul din hotel. Îşi reveni repede în fire şi din câțiva paşi mari traversă spațiul dintre ei şi-i atinse brațul. Ea se întoarse spre el şi focul albastru din ochii ei îl lăsă mut de admirație. Privirea ei rătăcea deasupra umerilor lui. El îşi drese glasul,neobservând ncest lucru:

— Ce ciudat să te întâlnesc aici, rosti el tărăgănat, arborând obişnuitul lui zâmbet de băiat bun, pentru a ascunde emoția ce clocotea pe dinăuntru.

— P-poftim? privirea ei rătăcea în continuare, căutându-l pe Atticus. Atunci el realiză că femeia nu-l recunoscuse.

— Sunt corpul perfect, îți aminteşti? Ea tresări şi-şi fixă ochii la el:

— Do... Domnule Ri... Rivers! se bâlbâi ea, iar Rusty se simți dintr-o dată mult mai bine. Camera nu se mai învârtea cu el. Îmi pare rău, dar tocmai plecam, se scuză ea repede şi se îndepărtă ca fulgerul într-un foşnet de satin negru.

— Hei, stai! Păşi în fața ei, blocându-i drumul. Vreau numai să-ți vorbesc o clipă.

Ea îl privea speriată şi, deodată, ridică ochii, privind fix deasupra umărului său. Ceva din privirea ei îl avertiză şi se răsuci mirat.

— Atticus, te rog... o auzi spunând. Ți-am spus să rămâi să-ți termini treaba. Atticus!

Rusty auzi ca un ecou vocea aceea veselă, ce chicotea rostind cuvântul „răpit”, în emisiunea postului de radio K.P.O.P. Simți cum fiecare muşchi, moleşit de whisky-ul băut, se încordează şi cum pumnii i se strâng. Nemulțumirea adunată vreme de o săptămână se întruchipa în fața lui sub înfățişarea lui Atticus Llewellyn. „*Exact omul de care aveam nevoie*”. D.J.-ul înconjură umerii lui Kevyn cu brațul într-un gest protector:

— Nu în seara asta, omule! îl avertiză el pe Rusty şi se îndepărtă împreună cu Kevyn, înainte ca Rivers să înțeleagă ce se petrece. Îi privea cum pleacă, văzându-l pe Atticus rânjind şi făcând semne unui fotograf. Fără să se mai gândească la ce face, Rusty se repezi după ei.

— Cred că nu înțelegi, îi strigă el lui Atticus. D.J.-ul aruncă o privire peste umăr şi păru surprins să-l vadă încă lângă ei.

— Dacă tu şi postul tău de radio nu mă lăsați în pace... Căută o amenințare dură şi îşi ridică mâna pentru a-şi sublinia vorbele. Ce să spună? Nu era sigur. Realiză prea târziu că mâna i se strânsese în pumn, un pumn tremurător. Expresia plictisită de pe fața lui Atticus se transformă într-una şocată. Pe când Rusty se întreba ce era cu el şi cât de mult băuse, Atticus o trase pe Kevyn din fața lui, ridică pumnul şi îl pocni în bărbie. „*Asta-i o nebunie”* protestă Rusty în gând când deveni conştient de două lucruri: de durerea teribilă provocată de pumnul înfipt în maxilarul lui şi de expresia de groază de pe figura frumoasă, paralizant de frumoasă a lui Kevyn. Apoi ore întregi a fost convins că a văzut într-adevăr stele verzi.

CAPITOLUL 5

— Nu! țipă Kevyn. Blitz-ul unui aparat de fotografiat explodă ca un foc de artificii, imortalizând imaginea lui Rusty prăbuşindu-se ca un sac de cartofi la pământ.

Kevyn făcu un salt înapoi. Într-o secundă se treziră rapid înconjurați de o mulțime de oameni, atrași de bufnitura surdă a corpului căzut la podea. Fotograful se agita, țopăind de colo-colo, căutând poziții cât mai bune pentru fotografiile pe care le făcea cu iuțeala fulgerului. Atticus, nevenindu-i nici lui să creadă că îl pocnise atât de puternic, își freca pumnul și, privind-o pe Kevyn, o întrebă cu o teamă respectuoasă:

— Eu am făcut asta? Se răsuci brusc spre fotograf și ridică din umeri, făcând pe nevinovatul. Ai văzut? Ești martor. Era autoapărare, corect?

Kevyn nu mai putea respira, nu se mai putea mișca. Chiar și zgomotele din jurul ei păreau învăluite în ceață. Apoi realiză. Rusty era prăbușit la picioarele ei. Trebuia să se miște. Trebuia să-l ajute. Mulțimea începu să comenteze cu voce tare. Înfuriată, îi venea să strige la ei să o lase în pace, să-l lase în pace și pe Rusty.

— Hei, omule, asta... asta nu-i ce pare să fie! El a început. Arătă spre Rusty. Eu nu am vrut să-l pocnesc dar... insistă Atticus.

Din rândul mulțimii, se strecură spre ei corpul masiv al lui Skipper. Se holbă la trupul lui Rusty care sforăia încet, apoi se repezi la el, îl prinse de guler și îi târî corpul inert spre ușă. Kevyn îl urmă, înfigându-și mâinile transpirate în rochie, pentru a le înăbuși tremuratul. Mânia ei de mai devreme contra lui Atticus, pentru reclama lui stupidă, prin care o adusese în prim-plan, era nimic față de groaza pe care o simțea acum. Atticus continua să se dezvinovățească și, da, chiar poza pentru ziariști, ceea ce o determină să-l privească cu asprime. Își croia cu greu drum prin mulțimea adunată buluc, simțind o suferință în tot sufletul. Ajunsă la ușă, un om în uniformă îi deschise ușa, iar ea se năpusti afară, respirând cu nesaț aerul rece și curat. Privi șirul de limuzine ce așteptau întoarcerea stăpânilor și se îndreptă calmă spre prima din fața ei. Portarul ce o urmase îi deschise portiera.

Șoferul se holbă uluit la ea, neștiind cum să reacționeze. Kevyn se așeză pe bancheta din spate și privi prin fereastră silueta portarului îndepărtându-se și, când acesta se afla la o distanță bună de ei, îi șopti rugător șoferului:

— Te rog... te rog, du-mă de aici. O să-ți plătesc... Chiar atunci, fotograful năvăli pe ușa hotelului în urma ei și aruncă priviri iscoditoare în jur. Kevyn păli. Șoferul îi surâse compătimitor:

— Cred că am ceva timp. Porni motorul și ieșiră din parcare. Spuneți-mi unde locuiți, doamnă, îi spuse vesel, încercând să o destindă și o privi prin oglinda retrovizoare. Nu se poate spune despre mine că am refuzat vreodată să ajut o doamnă. Mama m-ar jupui de viu dacă ar auzi că am făcut vreodată așa ceva.

— Mulțumesc mult, murmură Kevyn, clipind ca să nu plângă.

A doua zi dis-de-dimineață, când aburii alcoolului dispărură treptat, Rusty se întinse, apoi se crispa, durerea din maxilar fulgerându-l ca un cuțit înroșit.

Somnoros și mahmur, își trecu o mână termurătoare peste partea învinețită. Gemu. Sub barba crescută peste noapte simți o umflătură. Cine ar fi crezut că... D.J.-ul ăla deșirat avea un pumn atât de zdravăn? Telefonul de pe noptieră țârâi ca un tir de mitralieră. Înjură și se rostogoli în pat până ajunse lângă aparat.

Ridică receptorul decis să-l trimită la dracu' pe cretinul care îndrăznea să-l sune în zorii zilei. Vocea de la celălalt capăt al firului îl trezi de-a binelea și îi puse un nod în gât. Se ridică brusc în capul oaselor, trecându-și degetele prin desișul părului zburlit:

— Da? Bună, mamă!

— Pisoiaş, ce citesc eu aici?

— Nu pot vedea prin telefon, mamă! mormăi „pisoiaşul”. Spune-mi tu şi vom şti amândoi.

— Eşti lovit, *chéri*?

— Nu, mamă. Sunt bine. De ce n-aş fi? îşi masă maxilarul. „*Trebuie să aibă radar”,* se gândi el ironic. Tresări.„*Stai puțin*”. Un clopoțel de alarmă sună în mintea lui, atrăgându-i atenția asupra primelor cuvinte rostite de mama lui.

— Ce citeşti?

— *Le journal* – ziarul - l-ai văzut, nu-i aşa?

— Nu! Sentimentul de alarmă se accentua şi mai mult, auzind tonul speriat din vocea ei. Mamă, ce se întâmplă? Am fost scos din echipă? La dracu! Nu-mi pot face una ca asta. Nu acum, înainte de a juca cu *Saint*!

— Oh, Rusty, adună-ți mințile de pe terenul de fotbal. E important, iar eu trebuie să intru la ore peste câteva clipe. Suspină. Poate că ar fi mai bine să citeşti singur ziarul şi să mă suni după aceea. Sau poate treci pe la mine. Trebuie să-mi vorbeşti despre ființa asta divină. *Au revoir*. Rusty rămase încremenit, ascultând tonul bâzâindu-i în ureche şi întrebându-se perplex ce era cu telefonul ăsta codificat. „*Ia stai puțin*!” Sări în picioare. „*Ce ființă divină*?” Trânti receptorul în furcă, se repezi ca un nebun spre primul scaun din calea sa şi înşfacă în goană spre uşă o pereche de pantaloni ce zăceau aruncați pe spătar. Se îmbrăcă la repezeală, înjurând când se împiedică, şi în cele din urmă reuşi să ajungă la uşă, pe care o deschise dintr-o singură mişcare. Ridică ziarul de pe prima treaptă a scării, trânti uşa în urma lui şi se holbă la prima pagină cu ochii pironiți pe o fotografie imensă. Înmărmurit, alunecă pe podea:

— *Oh, merde*!

Kevyn aruncă pensula într-o cutie de terebentină, împrăştiind picături de vopsea pe podea. Nimic nu-i mai reuşea. Nici acum nu-şi putea explica cum de reuşise să-şi facă îri cele din urmă o cană de cafea. Proiectul cu Darius fusese ratat de la bun început, concluziona ea dezamăgită. Un zgomot de paşi se auzi pe scară, întrerupându-i gândurile pesimiste. Trăncăneala veselă dintre un bărbat şi domnişoara Lucy i-l anunță pe intrusul ce urma să apară. Se îndreptă spre uşă, gata să-l înfrunte şi-i strigă:

— Atticus Llewellyn, dacă îndrăzneşti să calci în casa asta, să ştii că...

— Ai văzut ziarul de dimineață? o întrebă el atrecurându-şi trupul deşirat înăuntru, ignorându-i ca de obicei încercările de a scăpa de el. E fantastic! Eu sunt pe prima pagină. Mai mult decât am visat vreodată, îi întinse el triumfător ziarul. Ia priveşte. Fii atentă ce scrie: „*Confederația se prăbuşeşte din nou*!” Asta apropo de Rusty întins pe podea. Frumos! Kevyn îi smulse ziarul din mână şi privi fotografia simțind un gol în stomac. Rusty Rivers zăcea la podea; Atticus începu să răsfoiască ziarul pe deasupra mâinilor ei, dar ea strânse într-un gest violent filele la piept.

— Nu, refuză ea pa un ton ce nu admitea replică. Nu vreau să aud!

Atticus îşi ridică privirea spre ea, uimit:

— Nu crezi că exagerezi? Te asigur că ți-au scris numele corect, ca şi celelalte informații despre tine, deci nu ai de ce să-ți faci probleme.

Vorbind cu un calm ironic, ea strânse şi mai tare paginile mototolite la piept.

— Bănuiesc că va trebui să te cred pe cuvânt, nu? îl persifla ea.

Atticus îşi ridică mâna, vrând să o calmeze:

— Kevyn, lasă-mă să-ți citesc. E într-adevăr amuzant.

— Nu înțelegi? Ochii ei se umplură de lacrimi. Pentru mine nu-i deloc amuzant.

— Oh, Doamne, Kev, îmi pare rău. Nu e nici pe departe aşa de grav pe cât crezi tu.

Se întoarse cu spatele la el, tremurând din tot corpul:

— Atticus, te rog. Nu pot vorbi despre asta acum. Pur şi simplu vreau să fiu singură.

— Bine, bine. O să mă întorc mai târziu, când ai să te mai calmezi.

Kevyn nu se mişcă până nu auzi uşa închizându-se încet în urma lui. Apoi se repezi în bucătărie şi ridică receptorul telefonului. Degetele îi tremurau atât de puternic, încât abia putu să formeze corect numărul dorit. Aşteptând să răspundă, se forță să se uite din nou la ziar; literele se învălmăşeau pe pagină, asemănătoare rotițelor unui ceas zdrobit. Cunoscutul sentiment de frustrare îi strânse inima, pe când mototolea ziarul. Domnişoara Lucy răspunse, în sfârşit:

— Sunt eu, Kevyn. Aveți ziarul din dimineața asta? Vreți... vreți să-mi citiți ce scrie despre... despre Atticus şi despre mine? Vocea îi tremura de spaimă. Respiră adânc. Şi... despre Rusty Rivers? adăugă ea aproape şoptit.

Bătrâna o rugă să aştepte puțin, iar Kevyn îşi lipi obrazul de frigiderul rece pentru a se calma. Demon, motanul ei, o privi nedumerit ițindu-şi căpşorul de după frigider. În alte condiții, Kevyn i-ar fi explicat ca de obicei situația, dar acum era mult prea nervoasă pentru a-i acorda vreo atenție. Demon nu se lăsa păgubaş cu una, cu două şi, prea puțin impresionat de privirea disperată a lui Kevyn, se hotărî să-şi capete porția de răsfăț şi păşi elegant pe locul lui favorit, umerii lui Kevyn. Ea suspină exasperată, suflându-i şoptit că este un egoist nesuferit, apoi cedă şi-l scarpină, bombănind, între urechi. Domnişoara Lucy îşi făcu auzită vocea exact când Kevyn mai avea puțin şi închidea telefonul, hotărâtă să coboare la domnişoara Lucy. Glasul domol al femeii şi torsul lin al motanului o liniştiră şi alungară vocile imaginare ce răcneau la ea, învinovățind-o de accidentul lui Rusty din seara trecută. O oră mai târziu, auzi iar un zgomot de paşi pe scări.

Kevyn oftă. Şi acest mers îi era familiar. Apăsat, egal, era nimeni altul decât Bobby Ray, modelul ei pentru Darius.

— Hei, strigă el, intrând. M-am gândit să trec să văd cum mai merge tabloul. Îşi dădu la o parte o şuviță de păr transpirată, lăsând să i se vadă muşchii puternici ai brațului. Kevyn îl invită în atelier şi îi arătă pânza.

— Mamă! exclamă acesta şi se opri în uşă. Figura lui reflectă, pe rând, întâi surpriza, apoi mândria nedisimulată față de el însuşi.

— E aproape gata, îl anunță şi chipul ei se destinse într-un zâmbet. Sclipirile din ochii lui exprimau admirație şi mulțumire profundă, în timp ce se învârtea în fața pânzei.

— Cred că pot să iau asta ca pe un compliment, continuă ea, amuzată de exclamațiile încântate ale bărbatului.

— Totuşi, ăsta nu-i părul meu...

— Ăsta nu-i tabloul tău, ci al unui personaj din carte. Şi în carte, personajul are părul lung. E o parte a credinței lui: să nu-şi taie niciodată părul de teamă de a nu-şi pierde puterea.

— Ştiu, spuse el, concentrându-se să descopere asemănările. Mi-ai făcut pectoralul drept mai mare decât stângul.

— Eşti singurul care va observa. Şi, de fapt, nimeni nu e perfect simetric; îşi înălță capul pentru a-l privi în ochi. Muşchiul tău pectoral drept chiar este mai dezvoltat.

— Glumeşti! N-ai o oglindă?

— Oh, ce problemă, Bobby Ray! Nu fi prostuț; văzându-i însă expresia îngrijorată, se răzgândi. Bine, bine. Uită-te în oglinda din baie, dacă nu mă crezi. Şi, dacă tot intri în baie, spală-te pe față cu putină apă rece. Arăti de parcă ai fi gata să faci insolatie. Se opri brusc, cuprinsă de un fior la imaginea ce îi apăru un fața ochilor: un alt zeu-războinic lovit țe insolație. Sunetul unor paşi, al treilea în ziua aceea, îi întrerupse imaginația. Nu era un mers vioi, ca al lui Atticus, sau apăsat ca al lui Bobby Ray, ci avea un ritm puțin inegal şi o cadență proprie. Urmă o bătaie fermă în uşă. Se duse să deschidă. Cu părul uşor ciufulit, cu muşchii nu atât de proeminenți ca ai lui Bobby Ray, dar foarte puternici, Rusty o privea fix:

— Ce vrei? întrebă ea, mai tăios decât ar fi vrut.

— Puțină amabilitate, pentru început.

— Ți-am dat-o o dată, spuse ea, încercând să închidă uşa. El îşi strecură piciorul peste prag, împiedicând-o. O împinse uşor şi intră. Scoțând un ziar împăturit de sub braț, înainta spre ea.

— Trebuie să-ți vorbesc. Kevyn îşi ridică bărbia, simțind cum sângele i se scurge din obraji.

— Ştiu de ziar şi nu vreau să discut despre asta. Apreciez grija ta, dar îmi pare rău. Sunt ocupată...

— Kevyn... Bobby Ray apăru lângă ea, cu pieptul păros dezgolit, ştergându-şi părul ud cu un prosop negru. Oh, mă scuzați. N-am vrut să vă întrerup.

— Nu ne-ai întrerupt, spuseră Kevyn şi Rusty într-un glas.

— Hei, dar tu nu eşti Rusty Rivers? întrebă Bobby cu o voce blândă. Omule! Chiar tu eşti! Nu-mi vine să cred! Să-l întâlnesc pe Rusty Rivers! îi întinse mâna dreaptă, iar Rusty ezită o clipă să i-o strângă.

— Văd că nu-i un moment potrivit să vorbim, remarcă Rusty. Şi, din moment ce ştiai despre ziar, n-o să mai stau.

— Ei, nu-i asta o coincidență? întrebă Bobby Ray. Tocmai mă gândeam să plec. Crezi că mă poți duce şi pe mine? Sunt un mare admirator de-al tău. De când jucai la Redskin.

— Îmi pare rău, dar nu merg în aceeaşi direcție...

— Dar nici nu ştii în care direcție, replică Bobby uimit.

— Nu merg pe acolo.

— Oh, înțelese Bobby şi ridică din umeri. Bine, e în regulă. Ce-ți mai face genunchiul? Tot cu probleme?

— Ascultați, îi întrerupse Kevyn. Puteți sta de vorbă şi toată ziua din partea mea. Eu am un termen-limită, deci am treabă. Aşa că, dacă îmi dați voie, mă voi duce să-mi continui munca.

— Oh, nu-ți face griji pentru mine, insistă Bobby Ray. Oricum, mă pregăteam să plec. Îşi luă tricoul și se îndreptă spre uşă. Mă bucur mult că te-am cunoscut, Rusty. Şi, Kevyn, o să mai vin să văd tabloul peste câteva zile, se poate?

Kevyn reuşi doar să dea din cap în semn că da, apoi se răsuci spre Rusty, dar acesta nu se urni din loc chiar dacă îi evita privirea. Ea ieşi din cameră, sperând că de data aceasta el va pleca, dar, spre surprinderea ei, Rusty o urmă. Se întoarse cu fața spre el şi îl văzu sprijinit de tocul uşii.

— Îmi pare rău dacă l-am făcut să plece, îi apuse el.

— Bobby Ray este modelul meu, îi explică țeapăn. Rusty privi tabloul:

— Nu aşa îmi imaginasem eu tabloul lui Darius. „*Nici eu,după cum bine ştii*”, se gândi ea. Rusty râse:

— Şi m-ai numit pe mine „*sportiv tâmpit*”? simți el cum ghimpele geloziei îi străpunge inima.

— Nu ți-am spus niciodată asta, îi răspunse ea de data aceasta, corectându-l şi apăsând fiecare cuvânt. Iar Bobby Ray nu-i tâmpit. Are foarte mult succes, dacă vrei să ştii.

— La ce? întrebă el sceptic.

— A făcut din calitatea lui principală, corpul, evident, o carieră foarte promițătoare. E antrenor la clubul sportiv al lui Atticus. Nu se putu abține să adauge răutăcioasă: A făcut minuni cu partea de sus a corpului lui Atticus, nu crezi?

Îşi dădu seama că lovise în plin,după paloarea obrajilor lui, urmată de roşeața ce părea să-i trădeze orice efort de a-şi ascunde emoțiile.

— Nu realizasem cât de mult apreciezi forța brută şi aspectul fizic, remarcă el tăios.

— Apreciez oamenii care nu se dau bătuți. Tăcerea se instala între ei vreme de câteva clipe. Scuză-mă, nu te-am întrebat de ce ai venit.

— După cele petrecute aseară, am simțit că-ți datorez nişte scuze. Kevyn tresări. El păru pentru o clipă încurcat şi îşi agăță degetele mari de buzunarele din spate, căutându-şi cuvintele:

— N-aveam nimic cu tipul ăla, Atticus. Lucrurile s-au precipitat, mi-am pierdut controlul şi următorul lucru de care îmi amintesc e că eram în maşina lui Skipper. Mă simt cam aiurit, ca să fiu sincer. Voiam doar să-ți vorbesc. Nu înțeleg ce s-a întâmplat.

— N-a fost vina ta, zise ea, întorcându-şi privirea spre el. Nu mă simțeam prea bine. Pur şi simplu nu puteam vorbi cu tine. Voiam să plec cât mai repede acasă.

El se gândi o clipă, apoi scutură din cap:

— Nu păreai bolnavă, Kevyn... Păreai... Ridică surprins capul şi o privi drept în ochi. Păreai speriată! exclamă el cu un ton ce-i trăda urnirea. Păşi mai aproape de ea, fără să spună nimic timp de câteva secunde. Simți şi tu acelaşi lucru? Ți-e frică de ce se întâmplă între noi, nu-i aşa?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, răsuflă ea repede, realizând deodată că el avea dreptate. Făcu un pas înapoi, păstrând distanța, de parcă aşa ar fi putut alunga fiorii ce începeau să-i cutremure corpul. Eu... Se opri. Dându-şi seama că, prin reacția ei şovăitoare,

confirma spusele lui Rusty, în loc să le spulbere, explică repezit: Nu-mi plac locurile aglomerate. Trebuia să ies de acolo. Nu mă puteam gândi la nimic altceva decât să ies cât mai repede de acolo.

— Nu te înțeleg, spuse el încet, dar te cred. Erai într-devăr speriată, nu-i aşa?

— Da, eram. Nu putea să-l privească în ochi dar el nu o lăsă să-i evite privirea, îi prinse bărbia, i-o mângâie de-abia atingând-o, apoi i-o ridică până când ea nu mai avu încotro şi-l privi în ochii verzi ca frunzele crude de primăvară.

— Dar acum nu-i nici o mulțime în jurul nostru, Kevyn Llewellyn. Şi eşti şi acum speriată. Îi atinse uu mâna coada ochiului migdalat. Nu-mi poți apune că nu simți că se petrece un lucru ciudat cu noi, nu-i aşa?

O privea la fel de fascinat cum se simțea şi ea. Li se tăie respirația când el coborî mâna pe obrazul ei, plimbându-şi degetele puternice pe pielea moale, catifelată.

— Poți să-mi spui că nu simți? Nu putea, dracu' să-l ia. Mai mult chiar. Nu putea scoate o vorbă, când el îşi trecu degetele peste bărbia şi gâtul ei. Da, nu putea să-i spună să înceteze, să nu-i mai răscolească fiorii ce puneau stăpânire pe ea, anulându-i tot controlul, pe care în zadar încerca să şi-l impună. Cea mai uşoară atingere a lui o cutremura şi se simțea clătinându-se ca o frunză bătută de vânt.

— Ce vrei de la mine? îl întrebă ea, cu voce răguşită.

— Tot drumul până aici m-am întrebat şi eu acelaşi lucru. Dar acum ştiu. Vreau să o luăm de la început. Vreau să ne prefacem că nu a existat nici una dintre ciocnirile stupide dintre noi de până acum, că nu ne cunoaştem şi să începem din nou. Vreau să ne prezinte cineva, să spună ceva de genul: *„Kevyn Llewellyn, el este Rusty Rivers, mai rapid decât un glonț, capabil să-l depăşească dintr-un singur salt pe cel mai înalt apărător.”*

— Ce-i ăla apărător? întrebă ea, uşurată că, în sfârşit, găsise ceva de care să se agaţe, cu care să schimbe subiectul, să-l poată abate de la cursul periculos pe care alunecase, dar şi curioasă, totodată, în ciuda fermei sale hotărâri de a nu părea nicidecum interesată de sportul pe care-l practica al.

— Un jucător de fotbal. Unul al cărui scop în viată este de a mă împiedica să joc. Şi privi în jos apre genunchi.

— Pare un tip simpatic.

— Şi apoi aş vrea, continuă el, ignorându-i replica malițioasă, de parcă i-ar fi ghicit tactica cu care spera să se apere, aş vrea să spună: „*Rusty, ea e Kevyn Llewellyn, pictoriță, capricioasă, cere atenție, îți răpeşte gândurile şi visurile cu ochii ei care...*” Vocea lui se stinse. Se apropie mai mult de ea. Cei mai frumoşi ochi pe care i-am văzut vreodată.

„*Periculos*”, îşi spuse ea înfiorată, când glasul lui o mângâie aproape fizic.

— Apoi, îmi imaginez că acela care ne-a prezentat ar spune: „*îmi dau seama că voi doi nu aveți absolut nimic în comun, dar cui îi pasă? De ne nu v-ați cunoaşte mai bine? Cine ştie? S-ar putea chiar să vă plăceți până la urmă...”*

„*Foarte periculos*”, se alarmă Kevyn. Nu mai putea să gândească, nici să respire sub privirea lui pătrunzătoare.

— Ei bine, ce crezi?

— Despre ce? îngăimă ea.
— Pot să rămân? Când venise atât de aproape? Străduindu-se să-şi recapete tonul normal, îşi dădu părul pe spate şi îl înfruntă:
— Nu sunt sigură!
— Am avea şansa să ne cunoaştem. Mă poți întreba orice. Bineînțeles - o avertiză cu degetul - trebuie să-ți dai seama că o să-ți spun despre mine doar lucruri care să-ți placă. Kevyn nu-şi putu reține zâmbetul ce-i arcui buzele pline.
— De ce eşti atât de sigur că ştii răspunsurile exacte?
— Sunt expert în evitarea întrebărilor. O grămadă de reporteri s-au chinuit ani întregi să mă înfunde. Am ceva experiență. Îi atinse bărbia cu un deget. Ar trebui să mergi destul de departe ca să-i depăşeşti. Îşi îndepărtă fața de a ei.
— Poate ar fi mai bine să ne aşezăm, îi sugeră ea. Poate să dureze. Vorbi tare ca să-şi ascundă tremurul vocii. Ce făcea oare, se întrebă, conştientă de prezența lui în spatele ei, în timp ce o urma în camera de zi? Se aşeză într-un şezlong ce se afla în spatele unei măsuțe, punând o distanță cât mai mare între ei. Expresia amuzată de pe chipul lui în timp ce se aşeza pe canapea, îi arătă că-şi dăduse seama foarte bine de manevra ei.
— Nu ştiu de unde să încep.
— Cântăresc optzeci şi nouă...
— Eşti prea înalt pentru un dansator, nu-i aşa? Trebuia să-mi fi dat seama.
— Ți-ai dat, după câte mi-aduc aminte. Nu m-ai crezut până n-am făcut acea piruetă destul de convingătoare. La dracu'! Aproape m-a ologit. Privirile lor se întâlniră.

Îşi aminteau amândoi acelaşi lucru care nu avea nici o legătură cu saltul, ci cu îmbrățişarea fierbinte ce a urmat.*„Periculos”,* repetă vocea unui spiriduş încăpățânat.

— Mama ta trebuie să fie foarte dezamăgită de faptul că ai renunțat la balet pentru sport. Rusty chicoti:
— Asta-i a doua dintre întrebările cel mai frecvent puse de reporteri. Îşi încrucişă picioarele şi se lăsă pe spate, sprijinindu-şi capul de mâinile împreunate la ceafă.
— Şi prima care e?
— A, simplu: cum de un tip talentat ca mine a ajuns să joace în cele mai slabe echipe?
— Oh, bine, cred că sunt mai interesată de partea cu dansul decât de cea cu fotbalul.
— Ce uşurare! Dacă mama e dezamăgită de faptul că nu sunt dansator? Nu chiar. Dacă eram în Europa, poate ar fi insistat mai mult. Dar, în adâncul sufletului, e la fel de americană ca tine sau ca mine. Trăieşte aici de treizeci de ani. Nici măcar sângele rusesc din venele ei n-ar putea-o face să-şi închipuie un dansator cu fizicul meu. Hochei pe gheață, poate. Când m-am născut, cântăream aproape patru kilograme. Hai să recunoaştem, nu sunt bun decât de luptător, ceea ce nu prea se potriveşte cu grația dansului. Kevyn îl studia, admirându-i fără să vrea încrederea şi siguranța de sine. Într-adevăr, reuşea să răspundă cu uşurință şi grație. Atunci, de ce o mințea? Pentru că ea simțea că nu era în regulă ceva, că părea cam încordat, că îi ascundea ceva.
— Atunci de ce ți-a pus numele Serghei, dacă nu intenționa să ajungi dansator?

Rusty clipi încremenit, apoi mai clipi o dată.

— Asta-i o întrebare nouă. N-am un răspuns pregătit pentru ea.

— Bine, dar nu mă aşteptam numai la răspunsuri pregătite.

— Poate că răspunsurile pregătite sunt adevărate. O umbră îi întunecă fața, dar dispăru rapid, încât ea se întrebă dacă nu cumva i se păruse.

— Sau în mare parte adevărate. Am visat să devin un Nureev american, să am ce-i mai bun din tehnica veche şi din cea nouă. Se spune că m-a învățat să dansez de îndată ce-am putut să fac primii paşi. Sunt sigur că eram o poezie, legănându-mă şi valsând pe muzica din *Lacul lebedelor*, în scutece şi cu suzetă. Părea mulțumit de răspunsul lui, dar Kevyn nu simțea la fel. Ceva nncundea sub încrederea asta a lui, ceva care presimțea că era dureros pentru el. Amintindu-şi propria ei copilărie, spuse încet:

— Şi ce credeau prietenii tăi despre tine, ştiind ca erai fiul unei dansatoare?

— Hai să spunem doar că mă mir şi eu cum de n-am ajuns boxer. M-am bătut şi am mâncat bătaie. De-asta am muncit şi aşa de mult. A trebuit să dovedesc că nu sunt „o fetiță", un impotent. Nimeni nu putea alerga mai repede sau sări mai sus decât mine. Pe urmă mi s-a părut că nu este totuşi suficient. Am învățat să dau cu pumnii şi în scurt timp nimeni nu-mi mai spunea nici măcar în glumă „balerin". Au fost nevoiți să recunoască faptul că nu eram nici pe departe o „lebăduță". Am renunțat astfel la dans la vârsta de zece ani, daci, când am intrat la liceu, eram super-sportivul. Am făcut liceul la Byrd High School.

„*Bineînțeles, lumea oferită pe o tipsie de argint*", îşi spuse ea.

— Ai fost un elev bun? întrebă, după un scurt moment de tăcere.

— De nivel mediu, mai degrabă. Totuşi era cât pe ce să repet primul an.

— Prea multe antrenamente?

— Hei, stai puțin. Ce-i asta? Douăzeci de întrebări? Ai cam depăşit numărul permis de întrebări, glumi el. Kevyn îşi răsucea o şuviță de păr pe degete:

— Te deranjează întrebările mele?

— Sigur că nu, răspunse el grăbit, iar ea înțelese că se temea de ceva. De ce anume oare? Dar n-ar fi corect să inversăm rolurile acum?

— După ce termin eu, nu se dădu bătută Kevyn. Despre studiile tale... El râse scurt:

— Vrei să spui despre primul an? îşi masă genunchiul. A fost doar vina mamei. Nimeni nu ştia cum pot dansa, în afară de ea. Mi-a cerut s-o ajut pe una din elevele ei, Bethany. Ea era mândria şi bucuria mamei, cea mai bună elevă pe care o avusese vreodată. Mama o pregătea pentru o vizionare la New York, iar fata avea nevoie de un partener. Când mi-a cerut să o ajut, eu am refuzat, bineînțeles. Îți dai seama ce s-ar fi întâmplat dacă auzeau băieții? Devenisem deja ca un fel de lider pentru ei şi asta după eforturile pe care le făcusem de-a lungul multor ani şi, dacă s-ar fi auzit, le-aş fi pierdut respectul pe loc. Era o chestiune de onoare pentru mine. Dar... când am văzut-o nu am mai stat mult pe gânduri. Era ca o prințesă. Micuță, dar puternică, blondă, cu ochii căprui. Ce să-ți mai spun... mă făcuse praf.

— Te-ai îndrăgostit de ea? El îşi masă ceafa. „*Doamne, trecuse atâta timp da atunci!*"

— Avea cincisprezece ani, un profesor particular, deci îşi putea dedica majoritatea timpului lecțiilor de balet.

— Ai ajutat-o?

— Da, am ajutat-o foarte mult. Timp de şase luni, ne-am petrecut în fiecare seară câte trei ore, supravegheaţi şi îndrumaţi de mama, dansând alături de ea. Timp de şase luni nu mi-am putut lua gândurile de la ea. Şi, în tot acest timp, n-a existat o singură întâlnire, o singură discuție care ar fi avut alt subiect decât dansul, chicoti el amintindu-şi. Îi cunoşteam tot corpul. Nu era un centimetru pe care să nu i-l fi atins, chiar şi interiorul pulpelor şi al coapselor, în special când o ajutam la nenorocitele alea de ridicări. Deci între atletism și dans, şcoala n-a avut nici o şansă, continuă el. Copiam temele după colegi şi în cele din urmă am reuşit să termin anul cu bine. Mama angajase o franțuzoaică care mă supraveghea, aşa că notele mele cele mai bune au fost la franceză... şi nici astea nu erau prea mari. În primăvara aceea ne-am dus la New York pentru vizionarea fetei. A foat foarte apreciată, a câștigat bursa şi dusă a fost. Şi ştii care-i cel mai tâmpit lucru?

Kevyn îl privea aşteptând. Sprâncenele lui încruntate şi pumnii strânşi îi trădau încrâncenarea:

— Anul acela a fost cel în care am fost descoperit de către cercetaşii din colegiu şi nu după mult timp am reuşit să fiu angajat în echipe destul de bune pe atunci. Cu dansul şi cu antrenamentele s-a dus dracului şcoala. Dar am devenit cel mai bun portar din ţară.

— Ce s-a întâmplat cu ea...cu fata?

— A dansat cu Barâșnikov. A obținut ce şi-a dorit. Este cotată ca fiind una dintre cele mai bune dansatoare din lume. Kevyn îşi plimbă un deget pe marginea ceştii goale, temându-se să pună următoarea întrebare, dar, luându-şi inima în dinți, împinsă de curiozitate, îl întrebă încet:

— Ai mai văzut-o?

— Da, râse el şi tonul amuzat o făcu pe Kevyn să răsufle cu un suspin neauzit. Am fost anul trecut la New York, unde aveam un meci şi m-am gândit să trec şi pe la ea s-o văd. Dansa la Teatrul american de Operă şi Balet. La sfârşitul spectacolului, m-am dus în cabina ei. Ne-am îmbrățişat şi a început să mă prezinte tuturor. Le-a spus cât de mult am ajutat-o şi... ar fi trebuit să fii de față. Hohoteau toți. Nimeni nu a crezut-o, dar nu asta m-a deranjat. Simțeam că nu era în regulă ceva. M-au invitat la o petrecere, dar nu m-am putut duce, aveam antrenament. În drum spre hotel, în taxi, mi-am dat seama deodată ce anume mi se părea ciudat. Prințesa pe care o ştiam era o primadonă din toate punctele de vedere. Era prea dură. Ca şi mama, pe care o iubesc, dar convieţuirea cu una ca ea este de ajuns pentru o viaţă de om. Nu-mi mai trebuia una. Kevyn îşi rezemă capul de marginea şezlongului.

— Aş vrea să te fi văzut dansând. Figura lui se întunecă.

— Fac ce pot mai bine şi ce ştiu. Nu e de ajuns? O privi o clipă, suficient însă ca ea să apuce să vadă golul, dorul, după acele vremuri trecute, înainte ca figura lui să redevină calmă, impasibilă. Nu erau necesare cuvinte pentru ca ea să-i înțeleagă regretul. Rusty regreta că nu putea fi dansator, în ciuda negării lui încăpățânate.

Observând privirea lui ştrengărească, Kevyn îşi dădu seama că el se pregătea acum să-i pună întrebări şi, pe nerăsuflate, îl întrebă:

— Spune-mi şi altceva despre tine, ce îți place să faci, unde-ți place să te duci, în afară de triatlonuri, bineînțeles?

Rusty se strâmbă, sprijinindu-se într-un cot de genunchi:

— Nu-mi mai aminti. Cincizeci şi unu de kilometri de iad curat; sau ar trebui să spun cincizeci? Nu prea am terminat cursa, nu?

— Poate ar fi trebuit să te las să termini, bombăni Kevyn înroşindu-se la faţă, sau să te sinucizi încercând să termini.

— Încă nu înțeleg de ce nu m-ai lăsat. Ea deschise gura, gata să răspundă, dar el o privi dintr-o dată atent şi, scuturând din cap, o opri:

— Parcă acum ar trebui să pun eu întrebări, nu? Ştiu că aveai nevoie de un model. Asta ştiu, dar... o privi fix, îmi amintesc cât de hotărâtă şi cât de disperată erai şi simt că la mijloc e ceva mai mult decât o slujbă.

— Poate că pentru tine o slujbă nu este un stimulent prea puternic .Pentru unii oameni însă este foarte importantă, mai ales când au nevoie de bani.

— Nu ca să repari paguba făcută de termite, glumi el.

— Nu, bineînțeles că nu. Doar că... nu mai contează. S-a aranjat între timp totul. Dar îți mulțumesc pentru preocuparea ta. O tăcere penibilă se aşternu între ei.

Rusty se aplecă înainte, spre ea, iar Kevyn, copleşită de apropierea lui, de trupul lui puternic, se simți dintr-o dată mică şi absorbită de privirea lui intensă, ca şi cum trebuia să lupte pentru un pic de aer, ca şi cum totul în jurul ei ar fi dispărut, în afara ochilor lui verzi, halucinanți. Brusc, realiză cât de aproape era să cedeze unui implus ciudat cu o împingea în brațele lui şi, practic, sări de pe Șezlong.

Adunându-şi ultimele rămăşițe de calm şi de autocontrol, îl întrebă cu o voce ce suna tremurătoare până şi pentru propriile-i urechi:

— Să-ți aduc ceva de băut? Fără să-i aştepte răspunsul, se precipită pe lângă el spre bucătărie.

— S-a întâmplat ceva? Stătea leneş în uşă,haina de bumbac mângâindu-i umerii puternici, iar pantalonii încapățânându-se să îi scoată în evidență coapsele şi picioarele puternice, totul trezindu-i amintiri, ca nişte flash-uri, ale formelor lui în detaliu. Îşi blestemă acea parte din ea care o trăda, amintindu-şi ceva ce ar fi trebuit să uite.

— Poftim! îi întinse ea un pahar cu ceai de mentă şi încercă să se strecoare pe lângă el. Rusty făcu un pas înaintea ei, oprind-o:

— Te enervez? Deşi răutăcioasă,vocea lui catifelată de bariton, cu accentul tărăgănat şi dulce al celor din Louisiana, îi dădea fiori pe şira spinării.

Kevyn îi spuse tăios:

— Cred că era mai bine dacă nu te lăsam să rămâi.

— Prima dată când m-ai adus aici, nu te-a deranjat prezența mea.

— Era altceva şi, dacă nu te superi, m-am săturat să tot vorbesc despre asta. Râsul lui chicotit o zgândări şi mai mult. Îi aruncă o privire ucigătoare peste umăr.

— Ştiai că plouă? o întrebă, uluind-o cu trecerea bruscă la alt subiect.

Ea ascultă şi auzi destul de clar sunetul blând al ploii uşoare pe frunzele mari de magnolie de pe veranda de lemn din fața casei.

— Îmi place ploaia. Mai ales când este aşa de blândă. Mă face să mă simt izolată de lume. El o privi cu ochii mijiți.

— Îți place să stai izolată?

— Nu-mi place să fiu deranjată.
— Şi eu te deranjez.
— O, da... Cuvintele fuseseră mai mult şoptite, dar pluteau greu şi întrebător în aer.
— Ți-e frică de mine?
— Nu de tine, răspunse ea, conştientă de primejdia ce o pândea. „*De mine”,* continuă ea în gând. El respiră adânc
— Simți şi tu?
— Credeam că am vorbit deja despre asta, răspunse Kevyn şoptit.
— Da, şi ăsta-i motivul pentru care am venit. Degetele lui se apropiară ezitând de fața ei, apoi îi ridicară o şuviță de păr argintiu. Mă sperii de moarte, dar să fiu al naibii dacă o s-o las balta! Pielea lui Kevyn se înfiora acolo unde degetele lui o atingeau şi îşi simțea pulsul zvâcnindu-i puternic, la baza gâtului. Privirea îi alunecă pe corpul ei cu o căldură atât de intensă, încât Kevyn aproape că o simțea ca pe o mângâiere fizică. Degetele lui puternice, dar blânde îi mângâiară îndelung gâtul, abia atingând-o. Din adâncuri pe care ea nu şi le cunoştea,pasiuni fierbinți,mistuitoare,țâșniră în tot trupul ce tremura. Se simțea prizonieră, ca şi cum brațele lui ar fi prins-o într-o capcană invizibilă. O emoție puternică radia între ei, subjugându-i în tumultul său irezistibil, înăbuşindu-le voința, rațiunea.

Kevyn se îndepărtă puțin de el, sorbi încet din paharul pe care îl ținea cu mâini tremurătoare. Se simțea prea obosită ca să mai lupte cu sentimentele contradictorii ce îi sfâșiau sufletul. Rusty o privea cum bea ca un copil, cu înghițituri mici. Întinse mâna din nou spre ea, acoperindu-i palma încleştată pe sticla rece a paharului. Kevyn se aimți moleşită de senzația produsă de răceala gheții din pahar în contrast cu căldura pielii lui. Cu mişcări sinuoase, el se apropie de ea, îşi aplecă fața spre ea încet, până când Kevyn îşi simți trupul strigând după atingerea mâinilor lui.

— Ce-o să facem, Kevyn Llewellyn? şopti el răguşit. Care este răspunsul?
— Nu ştiu. Puse paharul la loc pe masă, cu mâini tremurânde.
— Ce este? întrebă el blând. Te rog, spune-mi. De ce ne temem? Simt şi eu această teamă, dar nu o înțeleg.Suntem prea diferiți. O să suferim; îşi ridică fața spre el încercând să-l sfideze. Trebuia să-l convingă.T rebuia să-l facă să-şi dea seama că ei nu pot fi împreună.
— Poate,dar, într-o meserie ca a mea, înveți să depăşeşti teama, să treci peste durere, când crezi că rezultatul merită s-o faci. Spune-mi, Kevyn, merită oare riscul?

În timp ce vorbea, mâinile lui îi cuprinseră umerii, mângâindu-i prin țesătura de voal a bluzei, plimbându-le senzual pe pielea ei, apoi coborâră în josul brațelor, până când degetele lui mari îi atinseră sânii. Nici teama şi nici rațiunea nu o puteau ajuta într-atât, încât să-l poată îndepărta de ea. Gura lui îi muşcă uşor buzele, umplând-o de nevoia de a avea mai multe, de a cere mai mult. Pumnii ei strânseră puloverul lui aspru şi rezistența ei se topi. Gemu pradă unei dorințe mistuitoare. Apoi buzele lui se lipiră de ale ei, umede, calde şi moi, iar ea simți că amețeşte sub vraja acelui sărut. Era ca şi cum ar fi fost înconjurați de o aură, o aură care-i proteja de asaltul îndoielilor şi al temerilor, iluminându-i şi apărându-i ca un scut strălucitor. Ea îşi dori dintr-o dată ca această clipă să fie veşnică, să oprească în loc acel moment unic, să forțeze timpul să se oprească.

Mâinile lui alunecau pe corpul ei, degetele îi apăsau curba fină a taliei subțiri, strivând-o de trupul său puternic, făcând-o să uite de toți şi de toate. Senzațiile provocate de sărutul lui, de atingerea mâinilor lui, de corpul lui lipit de al ei o învăluiau în vârtejul lor amețitor. Se pierduse în ele, incapabilă să-l oprească, nevrând să facă nimic altceva decât să-i răspundă la îmbrățişare şi la sărut. Nu mai simțise niciodată nimic asemănător. Deschizând ochii, îl văzu urmărind-o cu privirea; o privire care o înfricoşa şi o tulbură în acelaşi timp.

— Acum spune-mi că nu merită riscul.

CAPITOLUL 6

Merită oare riscul?

Kevyn se sprijini de uşă, încercând să-şi recapete răsuflarea, auzând încă ecoul vocii lui care o tachina, dezvăluind ascunzişurile unor amintiri uitate. Deşi era răcoare, pe frunte îi apăruseră broboane de sudoare, iar adierea de vânt ce venea dinspre balcon nu reuşea să-i răcorească fața înfierbântată. El plecase. O stârnise cu mângâierile şi sărutările lui blestemate şi apoi plecase, lăsând-o tânjind după ele. Îşi atinse buzele cu degete tremurătoare, căutând arsura buzelor lui, apoi le coborî, urmând linia pe care degetele lui o trasaseră pe pielea sensibilă a gâtului ei. Se opri în dreptul sânilor, unde materialul bluzei încă mai păstra căldura mâinilor lui. Îşi simți inima bătând nebuneşte. Propriile degete îi păreau străine.

Ele nu le puteau înlocui pe cele ale lui Rusty, care parcă se contopiseră cu trupul ei, mângâind-o. Ea se ascunsese undeva într-un adânc de nepătruns şi nimeni până acum nu reuşise să ajungă la ea aşa cum ajunsese el în modul acela atât de năvalnic, de tulburător. Blestemă în gând ideea lui Atticus de a căuta un model printre participanții la triatlon.

Slavă Domnului că plecase.Pulsul îi reveni încet la normal, dar mintea şi inima îi erau răscolite de o agitație ce nu îi permitea să se mai concentreze la altceva decât la prezența lui pe care o dorea atât de mult. Nu ştia ce îi putea oferi el. Nu ştia cât de mult va reuşi să o cunoască, cât de mult va reuşi să o înțeleagă. El nu putea şti ce înseamnă teama, nu putea şti ce înseamnă riscul adevărat. Această atracție dintre ei...da, amândoi o simțiseră, amândoi i se supuseseră.

Dar... merită riscul? Îşi strânse pumnii,furioasă. Ce ştia el despre riscuri? Riscuri fizice? Fotbal?... Rănile fizice se vindecă, dar rănile sufleteşti? Dragostea nu se poate măsura în grade de risc. Câte femei n-ar umple bucuroase spațiile goale lăsate în viața lor de o iubire neîmplinită? Ea ştia,cunoştea durerea de nesuportat care te cuprinde atunci când pierzi o persoană iubită, când rămâi singur. El vorbea de riscuri? Este uşor să vorbeşti când nu cunoşti, când nu înțelegi, iar el nu înțelegea. Ea pierduse deja prea mult. Învățase să se apere, să se ascundă, de teamă să nu piardă, să nu mai fie rănită, să nu se mai simtă sfâșiată de durere. Ea cunoştea durerea sfârşitului. Ceva mai tare decât ea o atrase în camera de zi. Se îndreptă ca prin vis spre cufărul de mahon din colț. Căzu în genunchi lângă mobila rece, fără viață, dar pe care ea o simțea respirând, trezindu-i amintiri.

Apucă mileul mare, lucrat de mână, îl trânti jos şi ridică încet capacul greu al cufărului. Mirosurile de praf şi de camfor, de cedru vechi de ani de zile, se amestecară şi se răspândiră în toată camera. Kevyn privi fix câteva obiecte din cufăr şi apoi, unul câtă unul, le scoase la lumină, fiecare dintre ele încărcat cu propria sa comoară de amintiri - pipa ciobită a tatălui, încă mirosind a tutun vechi - sau poate că nu era decât o iluzie - şorțul decolorat al mamei, altădată pătat de făină şi de cacao, mirosind a vanilie, acum curat, dar mototolit după atâția

ani cât stătuse împachetat. Heath nu înțelesese. Sosise cu avionul din Atlanta de cum aflase de moartea părinților. Prea preocupat de afacerile lui, îi grăbise pe avocați şi pe cel însărcinat cu funeraliile. Kevyn înțelesese atunci că erau afectați în mod diferit de decesul prea brusc al părinților lor. Îşi ascunsese bine durerea şi suferința, teama şi sentimentul de singurătate şi neajutorare, renunțând la ideea că Heath îi putea oferi sprijin. După înmormântare, confuză şi speriată, era cât pe ce să accepte să plece cu Heath în Atlanta, îndemnată mai ales de nevoia de a se îndepărta cât mai mult de locul unde suferea atât de mult. Zilele ce treceau au convins-o repede că nu putea trăi alături de Heath şi de oameni ca el. Era un om prea dur, prea cu sânge rece, ca să o poată înțelege şi accepta cu sensibilitatea şi cu modul ei de a fi, de a aprecia şi prețui lucruri care pentru el nu aveau nici o valoare. Se opusese ferm când el a vrut să arunce acele obiecte ale părinților lor care pentru ea reprezentau amintiri. Avea nevoie de ele, avea nevoie să respire, alături de ele, amintirea părinților.

— Doar n-ai nevoie de fleacurile astea vechi, insistase Heath, cu o expresie neîncrezătoare. Dar ea se menținuse ferm pe poziție. Nu-i păsa de lucrurile de valoare, spre imensa lui surprindere. Era singură, era pierdută. Refuzase cu hotărâre propunerea lui de a merge cu el. O amenințase, insistase, dar îl respinsese de fiecare dată, calmă, până când el cedase furios. Preferase să muncească din greu pentru a se întreține, să înfrunte necazurile şi lipsurile în care se zbătea decât să stea lângă nişte persoane cu care nu putea comunica. În ziua plecării lui, îl anunțase că putea lua cu el tot ce-şi dorea. Aşteptase până când se urcase în maşina care trebuia să îl ducă la aeroport, apoi se prăbuşise, cedând valurilor de durere ce o sufocau. Bunurile cele mai „*lipsite de valoare*” erau cele mai importante pentru ea: pipa tatălui ei, şorțul mamei, casetofonul vechi al lui Rhett.

Când atingea țesătura moale, uzată, a şorțului, când simțea mirosul dulce al pipei, când asculta înregistrările vechi ale casetofonului, toți trei trăiau din nou, chiar dacă numai în amintirile ei. Heath dorise „*valorile”*: medaliile de aur, care confirmau eroismul lui Rhett, inelul de logodnă cu diamante ce simboliza dragostea dintre părinții lor, argintăria veche de familie, iar ea i le dăduse fără să clipească. N-avea nevoie de medalii ca să-şi amintească de curajul lui Rhett.

N-avea nevoie de simboluri ca să ştie că părinții ei se iubiseră. Argintul îşi putea pierde strălucirea, dar amintirile ei, niciodată. Amintirile erau atât de vii şi de bogate, atât de proaspete. Punându-şi comorile la loc, cu grijă, şi în timp ce le aşeza la locul lor, un gând o cutremură brusc. Dacă şi-ar deschide sufletul din nou, dacă ar iubi din nou, când totul se va termina, va mai fi în stare să reziste? Când totul va fi spus şi făcut, când totul va dispărea din prezent, ce anume avea să-i amintească de Rusty? Ce vechitură, aparent fără nici o valoare, ar ascunde ea ca amintire a prezenței lui în viața ei care să o apere de ravagiile realitățiii? Ce ar păstra cu sfințenie pentru zilele ce ar fi urmat, ca să îi amintească de el atunci când trecutul avea să fie unica ei consolare, unicul ei refugiu? Un fior rece o străbătu când îşi aminti de casca de înot, mototolită, îndesată într-o geantă. Era deja o amintire... Închise cufărul.

A doua zi de dimineață, tocmai se spăla pe dinți când auzi o bătaie grăbită în uşa din față.

— Cine e? Vocea îi suna obosită, răguşită, după o noapte de nesomn.

— Rusty. Glasul lui, numele lui îi trezeau zeci de amintiri şi de presimțiri, de avertismente. Se îndreptă spre uşă, puse mâna pe clanță şi ezită o clipă înainte de a deschide. Şi el arăta la fel de rău, neras şi cu părul încă ciufulit după somn.

— O să fie o zi groaznică, zise stânjenit. Kevyn nu-i răspunse. Ce căuta aici? Şi cât era ceasul?
— N-am vrut să te trezesc.
— Nu-i nimic, îl asigură ea nervoasă. Şovăi o clipă, apoi adăugă ceva mai calmă: De obicei, nu sunt prea sociabilă până nu beau şi a doua ceaşcă de cafea. Dacă vrei să intri, îți fac şi ție una.
— Da, mulțumesc. O urmă în bucătărie şi se afundă recunoscător într-un scaun din lemn de stejar, lângă masă. Era cât se poate de conştientă de prezența lui, în timp ce se mişca prin camera demodată, căutând vechiul filtru de cafea şi cafeaug proaspăt măcinată şi amestecată cu cicoare. Profitând de faptul că se afla cu spatele la el îşi acoperi cât putu de bine sânii. Apoi, simțindu-se ceva mai în siguranță, se aşeză pe un scaun în fața lui.
— Îți aminteşti ce-am spus despre riscuri? o întrebă el.
— Da. Cuvântul se prăvăli ca un zid între ei.
— Ei bine, m-a costat un efort destul de mare,dar am ceva aici care să te ajute să te hotărăşti. Căută în buzunarul de la spate al blugilor, scoase un plic şi i-l dădu.
— Ce-i asta? Degetele ei apucară marginea plicului, dar el continua să-l țină, fără a-i da drumul.
— Înainte de a te uita, vreau să-ți dai seama că îmi asum un risc la fel de mare ca şi tine. Dădu drumul plicului, iar ea îl luă şi-l deschise. Era un bilet. Îşi aruncă ochii pe el, prefăcându-se că-l citeşte, aşteptând nervoasă un indiciu din partea lui Rusty. Din fericire, acesta veni.
— E pentru meciul de azi. Sprâncenele lui erau drepte şi maxilarul rigid. Dacă nu l-ar fi cunoscut mai bine, ar fi putut crede că se temea de ceva.
— Nu înțeleg.
— Nu-i aşa că asta nu-ți place la mine? Sunt sportiv. Fotbalist, ia biletul şi vino la meci. Dacă într-adevăr o să te dezguste atât de mult, după aceea, o lăsăm baltă. Nu vreau să te silesc să accepți o relație de la care mai târziu să te eschivezi, spunându-mi că n-ai înțeles despre ce este vorba, că n-ai ştiut în ce te bagi şi ce o să iasă din asta.
— Şi riscul? întrebă ea încet, dar cafeaua începu să fiarbă întrerupând-o.
— Pentru tine riscul este acela de a recunoaşte că ai vrea să ai o legătură; mă doreşti la fel de mult cum te doresc şi eu pe tine. Bătu uşor cu degetele pe suprafața mesei. Iar pentru mine riscul este dublu. În primul rând, mă expun bunăvoinței şi capriciilor tale. Sper că-ți dai seama că nu mi-e uşor. Mie îmi plac laudele, nu criticile.
— Şi celălalt risc? îi urmărea degetele ce băteau din ce în ce mai repede, făcând masa să vibreze în ritmul lor alert, oprindu-se apoi brusc. El ridică încet capul, se uită la ea, apoi zâmbi:
— Jucăm cu *Saint.* O să ne facă praf. Văzând figura ei şocată, adăugă grăbit:
— Nu fizic. Vreau numai să ştii că nu o să mă vezi în împrejurări ideale. Sunt destul de mândru de mine ca jucător, ca să-mi pese dacă ai să mă vezi pierzând.
— Atunci nu văd de ce aş veni, îi răspunse ea repede.
— Pentru mine este important. Nu sunt obişnuit să pierd, Kevyn. Sunt un luptător. Altfel de ce aş mai fi aici? De ce m-aş mai strădui să te conving? Vocea îi suna hotărâtă, ceea

ce aproape că o sperie. N-avea intenția să renunțe la ea fără ca mai întâi să lupte. Ăsta era mesajul. Gura i se arcui într-o strâmbătură caraghioasă: A trebuit să cumpăr biletul la negru. Toate biletele s-au vândut de câteva săptămâni.

Străduindu-se să se eschiveze de la orice fel de promisiune sigură, ea se ridică să toarne cafeaua în nişte ceşcuțe mici, groase, de lut.

— Înseamnă că echipa ta este foarte bună, dacă găsesc aşa de greu bilete acum.

— Deloc. N-am câștigat nici măcar un meci tot anul. La dracu', n-am realizat nici un touchdown.

— Atunci de ce...

— De ce se vând biletele? Pentru că e New Orleans. Au fost două meciuri la care am ştiut că vor veni mulți spectatori: Dallas şi New Orleans. Shreveport e plin de suporterii celor de la *Cowboy* sau *Saint*. Au fost destul de fideli la celelalte meciuri, chiar dacă n-au umplut stadionul. Dar împotriva celor de la *Saint*? îşi masă ceafa. N-o să treacă prea multă vreme şi suporterii or să înceapă să le facă galerie. La urma urmei au fost mult timp pe locul întâi la Louisiana. Noi suntem aproape începători. Nici nu vreau să mă gândesc la Dallas. Cu Stadionul Texas la numai trei ore pe autostradă, mulți dintre locuitorii Shreveport-ului nu pierd nici un meci al celor de la *Cowboy*. Kevyn îi puse în față o cană cu cafea aburindă.

— Şi genunchiul tău?

— Aşa şi aşa. De-aia trebuie să ajung azi devreme la antrenament. Trebuie să mă maseze şi să mă pregătească de război. Duse cana la gură şi sorbi o înghițitură. De fapt, deja am întârziat. Asta probabil o să mă coste două sute de dolari. Antrenorul o să fie cu ochii pe noi azi.

— Două sute de dolari? El se ridică şi se întinse.

— Da, cam ăsta-i obiceiul. Singurul mod de-a determina nişte animale ca noi să te asculte e să ne atingi unde ne doare, adică la pungă. Dar nu-ți face griji. Cafeaua asta merită prețul. E al naibii de bună! Ostilitatea dintre ei dispăruse. În afară de asta nu vreau ca Bătrânul să creadă că m-a speriat. E bună şi puțină independență ostentativă. E mai... În stilul meu.

— Nu m-am îndoit nici o clipă de asta!

— Deci, vei fi acolo?

— Nu ştiu. O grăbea prea mult. Avea nevoie de puțin timp de gândire.

— Locul nu-i aşa de bun, e pe rândul douăzeci şi este destul de sus, dar n-am putut găsi nimic mai bun într-un timp atât de scurt. Îi mângâie o şuviță de păr, prinzând-o între degetele lui aspre.

— Rusty, şopti ea pe când degetele lui îi mângâiau obrajii. Nu ştiu. Nu pot să-ți promit nimic. Mâna lui îi atinse uşor obrazul, coborând spre bărbie, degetele lui trasând conturul feței înainte de-a aluneca în josul gâtului pentru a se opri lângă marginea rochiei. Ochii lui o priviră pătrunzător, fără a o mai provoca, implorând numai. Mângâindu-i clavicula, spuse:

— Te rog, dă-ne o şansă!

— De ce mă forțezi? Ce vrei de la mine?

— Tocmai asta este. Încă nu ştiu. Dar vreau să aflu. Ridicându-şi mâna într-un gest ce aducea mai mult a căință, clătină încet din cap şi plecă. După ce auzi uşa închizându-se în urma lui, Kevyn îşi odihni fruntea pe una din uşile reci de sticlă ale bufetului de bucătărie. *„De ce a trebuit să o oblige să hotărască acum? De ce i-a adus biletul? Oare nu exista nici o altă cale?”*

Rusty stătea întins pe masa acoperită cu vinilin, crispându-se de durere, în timp ce Ernie îi masa şi îi mişca rotula.

— La dracu'! Las-o mai moale!

— Ce sensibili suntem astăzi! rosti antrenorul cu o voce tărăgănată şi încruntat, apăsându-i puternic genunchiul. Rusty sări în sus de durere, iar sprâncenele groase ale celuilalt se arcuiră amenințător.

— Ai nevoie de novocaină?

— Nu, fără injecții! Rusty răsuflă uşurat când Ernie îi dădu drumul, dar se strâmbă când acesta îi întinse o genunchieră moale:

— Nu port aşa ceva, nu face decât să-mi încetinească mişcările.

— Mda. Atunci să nu vii la mine când.. Rusty se duse la dulapul lui, nemaiaşteptând să audă restul amenințării şi îşi scoase întreg echipamentul marcat cu numărul lui - 86. Îşi trase pantalonii gri peste echipamentul ca o armură - apărătoare pentru tibii, pentru genunchi, pentru coapse şi pentru şolduri - şi sări pe vârfuri ca să-şi verifice mobilitatea.

— Hai, Rivers. Crezi că ai să prinzi vreo minge astăzi? se auzi o voce în spatele lui.

Strânse pumnii pe lângă corp şi se întoarse spre cel care-l strigase: Dirk Weaver, talentatul portar, care fusese întotdeauna „al doilea”, aşteptând ca un vultur ocazia de a se dovedi superior lui Rusty şi a-i lua locul în echipă. Pe un ton voit neglijent, Rusty îi răspunse:

— Sigur. Dar tu? îşi trase tricoul peste cap.

— Mda, ştii că sunt întotdeauna gata să prind câte ceva. Mă întrebam dacă tu o să poți şti, după cheful de vineri seară. Te-am văzut în ziar - bună poză. Ți-a surprins adevărata față. Îşi propti un picior pe bancă sprijinindu-se cu cotul pe coapsa protejată de apărătoare. Şi doamna... arăta tare bine.

Rusty văzu roşu în fața ochilor. Nu era de ajuns că trebuia să-l accepte pe tipul ăsta ca rival, acum mai trebuia să-i înghită şi comentariile astea tâmpite? Îi întoarse spatele şi-şi luă casca. Abia pe urmă se întoarse cu fața spre Weaver şi, înfruntându-l cu o privire de gheață, îi spuse pe un ton tărăgănat şi amenințător:

— N-am de gând să ratez nimic, nici azi, nici săptămâna viitoare, nici în săptămânile ce vor urma. Aşa că, dacă ai de gând să mă bați mult la cap pe tema asta, poți s-o laşi baltă. E clar? Weaver păru amuzat, dar în vocea lui se citea o amenințare cât se poate de clară:

— Ascultă, Rivers, toată lumea ştie că eşti un ratat. Colonelul te-a luat doar pentru publicitate-băiatul născut în oraş, care joacă în echipa oraşului. Da' la anul ai „zburat”, îşi sublinie el cuvintele, lovindu-şi palma cu pumnul, apoi râse răutăcios. Ai grijă cu genunchiul ăla, băiete. Un singur pas greşit şi gata, nu mai joci.

Rusty îl privi şi îşi aminti de ziua de ieri... propria lui îngâmfare, aroganță, încredere. Se simți bătrân, iar asta n-avea nimic de-a face cu încheieturile care-l dureau sau cu numărul de lumânări de pe tort:

— Avem un meci de jucat, Weaver. Păstrează-ți energia pentru asta şi ține minte un singur lucru: numai ratații îşi sapă propriii colegi de echipă, învingătorii nu au nici un motiv să facă aşa ceva pentru simplu fapt că sunt învingători.

Tânărul pufni, se răsuci şi plecă. Rusty se trânti pe bancă, uşurat că puştiul dispăruse în sfârşit din fața ochilor lui. Se simțea oricum, numai calm nu. Strânse pumnii, lăsă capul în jos şi închise ochii, luptându-se să potolească furtuna care urla în el. Weaver nu-i spusese nimic nou, nimic care să nu îi fi fost spus deja sau scris în ziare. Rusty se putea ascunde de Weaver, dar nu se putea ascunde de propria-i conştiință. Adevărul era că, nu ştia nici el prea bine de ce, cariera îi alunecase printre degete. *Gent* nu a fost ultima lui şansă de a da lovitura le ratase deja pe toate celelalte. Sfârşitul carierei aale venise odată cu ultimele aplauze.

Rusty ridică deodată capul: Kevyn! Venise oare? Gândul la ochii ei migdalați urmărindu-l cu expresia aceea ezitantă îl dezorienta, îl nelinişte a. De ce-i dăduse nenorocitul ăla de bilet? Femeia asta îl zăpăcea de tot. Părea să fie la fel de frumoasă şi de apărată ca o minunată acuarelă în spatele unui geam de sticlă, la fel de caldă şi de liniştitoare ca o apă adâncă şi la fel de înnebunitoare ca traficul aglomerat din oraş... şi toate astea în acelaşi timp. De ce oare simțea nevoia să spargă geamul, să împroaşte apa şi să blesteme nebunia?

— Trebuie să fiți suporter al echipei *Saint.* Domnul cu părul cărunt din stânga lui Kevyn ținea în mână o ceaşcă plină cu cafea aburindă. Arătând spre termosul mare, adăugă: Am destulă, iar dumneavoastră arătați ca şi cum v-ar prinde bine puțină. Ea ezită, apoi acceptă recunoscătoare, luând paharul cald de plastic:

— Da, vă rog. Habar n-ai că e aşa de frig.

— Sunteți pentru prima dată la un meci, nu? Se vede. Cine a fost măcar o dată aici ştie cât de tare bate vântul. Data viitoare o să ştiți. Kevyn încuviință, amorțită. „*Data viitoare*?” Gândul o nelinişte a. Stătuse tăcută primele trei reprize, fără să înțeleagă absolut nimic din ceea ce se întâmpla jos,pe teren. Tabela de marcaj o distra mai mult decât meciul, cu luminile ei strălucitoare, cu personajele din desenele animate şi de reluări imediate ale fazelor. Nu putea citi scorul dar cei de la *Gent* nu înscriseseră nici un punct, aşa că presupunea că scorul exact al celor de la *Saint* nu avea prea mare importanță. Jucătorii păreau ireali, siluete ca nişte bețe de chibrit într-un dans cu o coregrafie ciudată, sărind unul peste altul, rostogolindu-se unul peste altul, dar nerealizând mare lucru. Doar activitățile din pauze fuseseră cât de cât interesante, cu fanfare şi fetele care dansau. Pentru ea pauzele fuseseră prea scurte. După ce sorbi din pahar, îşi întrebă vecinul:

— De ce credeți că sunt suporter al celor de la *Saint*? El aruncă o privire surprinsă spre puloverul ei:

— Purtați culorile lor. De obicei, ăsta este un indiciu. Kevyn îşi privi puloverul de lână neagră, cu ornamente din fir auriu. Purtat cu pantaloni negri, de lână, era tot ce avea mai călduros. Apoi se uită din nou pe teren, la echipa îmbrăcată în negru.

— Culorile celor de la *Saint*? Nu mi-am dat seama...O cuprinse o senzație puternică de sfârşeală, care se transformă rapid în panică. Dacă ar vedea Rusty? Ce-ar crede?

— Atunci țineți cu *Gent*? întrebă bătrânul. Dacă stau să mă gândesc, ați fost ciudat de tăcută. Țineți cu cineva?

— Nu chiar...„*în afară de Rusty*”, se corectă ea în gând. Ținea cu el. Restul nu mai conta. În timp ce jucătorii se aşezau în teren, înaintea celei de-a treia reprize, ea îi studie. De data asta, el nu mai era. Era aşa de derutant - uneori juca, alteori nu. Exact când se obişnuise să urmărească mingea rostogolindu-se într-o direcție, deodată totul se oprea şi o luau de la capăt, în cealaltă direcție. Îl văzuse pe Rusty prinzând mingea doar de trei ori şi de fiecare dată cineva îl doborâse înainte de a putea fugi cu ea. Scutură din cap, uluită. Asta însemna chiar atât de mult pentru el? Adâncită în gânduri, nu se mai uita pe teren, ci stătea nepăsătoare în mijlocul mulțimii ce reacționa într-un mod de-a dreptul asurzitor. Apoi îl zări din nou, la marginea terenului, cu casca sub braț şi se înfioră. Cu ținuta lui leneşă şi puternică, cu părul strălucind în razele soarelui de după-a-miază, nu era o siluetă ca un băț de chibrit. Pulsul i se acceleră. Vederea lui o tulbura învălmăşindu-i gândurile. Bărbatul acela o dorea în aceeaşi măsură în care ea încerca să nu-l dorească. Chiar... ar putea îndrăzni să creadă că... avea nevoie de ea pe cât de disperat încerca ea să nu aibă nevoie de el? Mulțimea se ridică dintr-o dată în picioare. Ce se întâmpla? Rusty îşi puse casca, apoi se avântă pe teren urmat de alți doi. *Gent*, echipa îmbrăcată în gri şi auriu, echipa lui, era aliniată mai aproape de capătul terenului decât fusese în tot timpul meciului. „*Asta trebuie să fie bine”*, îşi spuse ea. Simțind entuziasmul publicului, ştiu sigur că era bine.

Bineînțeles că era bine. Simțea cum entuziasmul creşte, simțea aşteptarea tăcută ce se aşternu peste întreg stadionul, în timp ce Rusty se aplecă, atingând gazonul cu degetele,cu capul ridicat şi îndreptat spre centrul terenului. Mulțimea amuți o clipă, apoi îşi reveni. Fără să fie în stare şi fără să vrea să urmărească altceva din ceea ce se petrecea pe teren, Kevyn rămase cu ochii la Rusty. Acesta alerga liber ca un animal în junglă, felin, grațios şi agil, coti brusc spre stânga, evitând un adversar care se aruncase asupra lui, apoi, deodată, ca într-o filmare redată cu încetinitorul, se săltă în aer, zburând sus.. .tot mai sus.. .întinse brațele deasupra capului, căutând... căutând... apoi prinse mingea care apăruse în dreptul său în mod miraculos, exact la momentul potrivit. Apoi o a doua pereche de mâini, mâini străine, smulseră mingea din strânsoarea mâinilor lui Rusty.Reacția asurzitoare a mulțimii răsună peste întregul stadion. Aterizând cu uşurință, jucătorul îmbrăcat în negru se întoarse imediat şi porni în direcția opusă. Kevyn ignoră goana disperată şi intercepția care se transformă în touch-down pentru *Saint*. Ochii ei rămăseseră pironiți pe silueta lui Rusty, care se prăbuşea pe gazon cu mâinile goale. Căzuse pe genunchi şi se rostogolise pe spate. De ce nu se ridica? De ce nu se mişca? Un bărbat veni dinspre tuşă şi îngenunche lângă el, apoi mai veni unul până când Rusty fu înconjurat de oameni în civil şi nu în echipamente. Doctori? Antrenori? Fără să-şi dea seama, unghiile i se înfipseră în carne. Kevyn privea disperată cum tot mai mulți oameni îl înconjurau pe cel căzut la pământ.

De ce nu se ridica? Simți sângele cald şi umed ce i se prelingea în căuşul palmelor, dar nu dădu atenție durerii, pentru că tocmai atunci îl văzu ridicând brațul şi îndepărtându-i pe toți cei care se îngrămădiseră în jurul lui. Oh, îşi amintea atât de bine acest gest încăpățânat şi sfidător. Parcă îl auzea: „*Lăsați-mă în pace... N-am nevoie de nici un ajutor...„*. Nu fu deloc surprinsă când, nesigur pe picioare şi clătinându-se, se ridică refuzând orice ajutor. Pe când părăsea, şchiopătând, terenul, Kevyn căzu practic pe locul ei, simțind abia atunci că teama şi încordarea dispăruseră. Se forță să respire din nou normal şi se uită uimită la mâinile ei,la

palmele străbătute de semilune roşii. Asta îi plăcea lui. Acesta - oare îl putea numi joc? Era ceea ce trebuia să împartă cu el. Deodată, simți că nu mai poate rezista, că nu mai poate privi nici măcar o clipă terenul din fața ei. Se ridică brusc şi începu să-şi croiască drum prin mulțime, spre ieşire. Strângându-şi geanta la piept în nevoia de a simți ceva lângă ea, trecu pe lângă cei aflați în tribune, dar nu se putu opri să nu arunce o ultimă privire peste umăr, spre teren. La început nu reuşi să-l localizeze, apoi însă îi văzu silueta inconfundabilă, spatele drept, umerii incredibil de largi sub tricoul gri, şoldurile incredibil de înguste, subliniate de şortul mulat, cu casca sub braţ; se profila ca un leu măreţ, despre care nu puteai spune că tocmai suferise o înfrângere. Deşi el nu o putea distinge în mulțimea ce o înconjura, totuşi îi simți ochii scrutând, căutând. Oare îi putea simți prezența? Respiră adânc, încercând să se liniştească. În clipa următoare, realiză adevărul. O căuta. Avea nevoie de ea. Dar el voia ca Kevyn să fie ceva ce ea nu ştia să fie. Oamenii o împingeau, pentru că din cauza ei nu puteau vedea ce se întâmplă pe teren. Încet, apoi din ce în ce mai repede, începu să-şi croiască drum printre ei, luptându-se să ajungă înapoi la locul ei. În ciuda nesiguranței, a neliniştii şi a şovăielii, simțea nevoia să fie alături de el în aceste momente şi se prefăcu a nu auzi vocea rațiunii, care îi şoptea să plece. „*Te rog, dă-mi o şansă*”.

Ecoul acestor cuvinte ale lui o răscolea puternic. Ce fel de şansă? Ce dorea de la ea? Ea nu avea nimic de oferit unui luptător ca el.

Kevyn se mişca nervoasă, nesimțind nici un strop de oboseală după orele petrecute în frig şi în vacarmul de pe stadion; în ea se dădea o luptă între sentimentul de cedare căruia de-abia îi mai putea face față şi realitatea care nu le oferea nici o şansă. Erau prea diferiți. Aprinse lumân are după lumânare, până când dormitorul ei străluci în lumina pâlpâitoare. Auzi în depărtare bubuitul unui tunet şi se duse în atelier, să verifice uşile şi ferestrele. Nu aprinse lumina, ci ocoli cu grijă scaunele şi mesele până ajunse în dreptul şirului lung de ferestre.

Un fulger puternic lumină camera şi schițele şi tablourile pe care ea însă încerca să nu le vadă, simțind pentru prima oară că acestea nu îi mai puteau umple golul din suflet. Ciudat. Înainte, nu mai cu ajutorul lor, se putea rupe de realitate, uitând de amintiri şi de prezent. Ele fuseseră carapacea în care se închidea când nu mai avea, putere să depăşească povara ce o purta în ea de atâţia ani. Dar acum, când un anume zeu-războinic, un dansator rus pătrunsese în viața ei, ele nu i mai reuşeau să o poarte în lumea lor fantezistă, Kevyn simțindu-se ancorată în realitate, pradă unei nevoi mult mai acute, mult mai puternice - nevoia de el. O chinuia cu promisiunea unor lucruri ce nu puteau deveni realitate. Se simți străbătută de un fior, ea o presimțire rea. Ajunse la uşa cu geamuri şi încercă să o închidă, dar vechea închizătoare, care îi crease întotdeauna probleme, părea în acea noapte mai încăpăţânată ca oricând. Un alt fulger străluci, conturând silueta neagră a bătrânei magnolii. Atrasă de această imagine, Kevyn renunță să mai închidă uşa şi ieşi afară, pe terasă. Simțea o nevoie crescândă în ea, o nelinişte pe care nu o putea defini. Tunetul bubui din nou, mai aproape, mai puternic. Se simți pătrunsă de o energie de nestăvilit. Îşi umplu plămânii cu aerul rece şi curat al nopții şi gustă umezeala furtunii ce stătea să izbucnească. Se îndreptă spre balustradă. Vântul şuiera. Rochia i se lipi de corp, mângâindu-i pielea cu mătasea răcoroasă. Frunzele uscate dansau frenetic împrăştiate de vântul ce bătea din ce în ce mai tare. Kevyn zări brusc nişte faruri sclipind în întuneric, luminând aleea pietruită, încadrată de stejari, din fața casei ei. Apoi lumina se fixă câteva clipe asupra ei, orbind-o. Trecu ceva vreme până să reuşească să vadă din nou clar.

Tresări şi îşi strânse rochia în jurul gâtului zărind maşina tip sport care se apropia. Zgomotul motorului acoperi şuierul vântului şi foşnetul frunzelor, apoi se opri. Când auzi portiera închizându-se cu putere, se răsuci brusc şi intră în casă.Î nchise uşa care nu se mai bloca şi privi pe geam. Primele picături de ploaie începură să cadă cu repeziciune, iar Rusty, fără să mai stea pe gânduri, alergă spre casă. Un fulger orbitor străbătu cerul, iar Kevyn rămase uluită de imaginea ce se dezvăluia ochilor ei. În acea fracţiune de secundă, ea văzu graţia, viteza şi forţa acelui trup magnific ce semăna cu o statuie antică greacă. O fracţiune de secundă de mişcare încremenită, care i se întipărise în minte cu detaliile vii ale unei fotografii. Oare o văzuse acolo, pe terasă? Îşi strânse din nou rochia neagră de mătase în jurul trupului, o strânse la gât cu degete nervoase, apoi se întoarse spre uşile larg deschise ale atelierului. În ciuda zgomotului făcut de ploaia din ce în ce mai puternică, îl auzi urcând scările. Încremenită în pragul uşii, aşteptă. Rusty apăru într-un colţ al terasei, cu părul ud şi, văzând-o, se opri. Încă un fulger şi încă o imagine a pomeţilor înalţi, a buzelor frumoase, a ochilor cu gene lungi şi dese, imagine pe care avea să o revadă în clipele lungi ale singurătăţii.

— N-ar fi trebuit să vii.

— Dacă vrei, plec. O rafală de vânt împinse stropii reci spre ei, dar nici unul dintre ei nu se mişcă. Furia naturii se dezlănţuia din plin asupra lor. Dar ceva mai puternic, mai profund, plutea între ei. Dacă nu pleca acum, avea să cadă, să se prăbuşească. Ce nebunie îi putea trece prin cap... Și totuşi asta simţea-o dorinţă copleşitoare, sufocantă, înspăimântătoare, pe care raţiunea i-o interzicea. Atunci, cu o mişcare seducător de nevinovată, Rusty o atinse şi, brusc, orice urmă de prudenţă dispăru ca prin farmec. Ea nu-şi putea desprinde privirea de la el. Rusty o mângâie uşor pe obraji, apoi pe gât. Buzele lui urmară acelaşi drum, iar Kevyn se cutremură. Răsuflarea lui fierbinte pe pielea ei, buzele lui, şoaptele dulci, murmurate în scobitura delicată a gâtului ei, îi tăiară respiraţia.

„*Atinge-mă, te rog atinge-mă*", se auzi în noapte suspinul ei rugător. Rostise chiar ea cuvintele acelea, sau fusese doar vântul? Nu contează... el a auzit, a înţeles. O sărută. Buzele lui coborau spre gât, în timp ce cu mâinile îi desfăcea gulerul rochiei. Corpul i se înfiora, dar nu din cauza ploii reci. Mâinile lui alunecară în josul pulpelor strângând mătasea în pumni, până ce degetele lui atinseră pielea catifelată. Ridică ochii spre ea, fixând-o cu o intensitate ce îi dilată practic pupilele şi îi întunecă privirea. Apoi întinse mâinile spre ea şi o strânse la pieptul său puternic, ca şi cum n-ar fi putut suporta gândul că ar putea dispărea de lângă el. Vocea îi devenise gravă, răguşită, iar respiraţia la fel de întretăiată ca şi a ei.

— Kevyn, vorbesc foarte serios. Vreau să ştii, să înţelegi în ce te bagi. Sunt ceea ce sunt, nimic mai mult, nimic mai puţin. Dacă nu ţi se pare de ajuns... opreşte-mă acum. „*De ajuns... ce însemna de ajuns*?" îi răpea puterea de a raţiona, îi orbea judecata, îi lua voinţa de a rezista şi asta nu era de ajuns? Deodată, ştiu cu certitudine că, indiferent ce ar fi avut să-i ofere, chiar dacă n-ar fi fost decât acea singură noapte, era nu numai de ajuns, ci îi era chiar necesar pentru a putea trăi, a simţi, a se avânta. Era atât de uşor să cedeze, atât de uşor să lase lucrurile să continue. Îşi dădu capul pe spate şi buzele i se întredeschiseră. Nu conta ziua de mâine. Nu contau presimţirile rele. Conta doar noaptea asta. Era tot ce îşi dorea în clipele acelea.

— Atinge-mă, suspină ea şi de data asta nu mai încăpea nici o îndoială: ea rostise cuvintele acelea, nu vântul. El o ridică în braţe uşor, fără nici un efort. O legănă

lipindu-şi obrazul de al ei. Era atât de puternic... Îi sprijinea atât de liniştitor capul de umărul lui. Se simți dintr-o dată cât se poate de liniștită.

— Unde? întrebă el răguşit.

— Pe coridor, ultima cameră pe stânga. Se lăsă cu totul în voia lui. Mâinile ei rătăceau după bunul lor plac pe umerii lui, trasând contururi netede, puternice, prin puloverul umed. Concepția ei despre trupul masculin se schimbase. Nu se mai mulțumea doar să privească, să schițeze, să recreeze; dorea să simtă perfecțiunea lui, moliciunea pielii şi puterea corpului. Dorea să le atingă cu buzele, cu degetele, cu tot corpul. El intră în camera pe care ea i-o indicase şi se opri. Ea îi privi chipul strălucind în lumina caldă a lumânărilor şi expresia uimită.

— Ce-i locul ăsta?

— Aici visez eu. Un vis. Venise aici învinețit şi lovit, tânjind după o mângâiere pe care nu o înțelegea şi, într-un fel, se împiedica de un vis. Stătea în mijlocul camerei, înconjurat de lumânări cu trupul ei uşor în brațe. Căldura ei îl înnebunea, îl încălzea. Durerea din muşchi îi dispăruse. Se simțea ca şi cum ar fi păşit din culisele prăfuite într-o lume fantastică, luminată de lumânări. Pereții erau albaştri, cu nuanțe de purpuriu şi negru, ce păreau să danseze în lumina tremurătoare a doua duzini de lumânări. Pe peretele din fața lui un Pegas argintiu zbura pe un cer întunecat, strălucind în lumina razelor lunii, cu aripile întinse într-un abandon total. „*Aici visez eu*". Privi în jos, spre chipul lui Kevyn. Ea îi simți corpul încordându-se brusc în brațele lui şi îşi dădu seama că-l privea cu atenție, urmărindu-l cu ochii ei negri, ca şi cum ar fi aşteptat. Ar fi aşteptat ca el să ce...? De ce simțea oare că dacă ar fi făcut o singură mişcare greşită, dacă ar fi respirat greşit, ea s-ar fi dizolvat, ar fi dispărut? De ce se simțea ca şi cum ar fi jucat un joc, cu replici neînvățate, după nişte reguli pe care nu le cunoştea? Un joc pe care, dacă l-ar pierde, ar rămâne un gol imens acolo unde acum e întreg şi puternic? Nu ştia ce se întâmplă, ştia doar că, brusc, nu mai dorea nimic altceva decât să soarbă acele buze, să le simtă, să le guste. Aplecă încet capul spre ea şi ea nu dispăru, ci se contopi cu el într-un sărut nesfârşit. Îi sărută apoi, pe rând, obrajii, bărbia şi ochii, cu mişcări din ce în ce mai grăbite, mai repezi, mai pasionate.

Degetele ei se pierdură în părul lui, apoi îi înconjură gâtul cu brațele, trăgându-l mai aproape, cu o disperare care îl umplu de emoții necunoscute. De-abia mai putea respira. Înălță capul şi respiră adânc, tremurător; întâlni focul din ochii ei, care reflectau, ca nişte lacuri adânci, confuzie, dorință, nevoie, pasiune. De ce această intensitate ce părea aproape dureroasă? Durere pe care o simțea în inima care îi bătea nebuneşte, lângă a ei, repede, tot mai repede? „*Ia-o mai încet, ia-o mai încet*", îl avertiză o voce lăuntrică.

Stătea în picioare, cu brațul drept sprijinindu-i spatele, şi cu cel stâng înconjurându-i genunchii, simțindu-şi pulsul din ce în ce mai accelerat şi încerca să lupte, să se controleze. Prea repede. Toate se petreceau prea repede. Încet, îi eliberă genunchii, dar cu celălalt braț o înlănțui şi mai strâns strivind-o de pieptul lui tare. Kevyn simți un nod în gât ce o împiedica să vorbească. El o lăsă, să alunece pe corpul lui până ce picioarele ei atinseră podeaua, când, dintr-o dată, se opri uimit. O ținea ca un dansator. Ea părea să nu observe mirarea lui, privind peste umăr spre singura mobilă din cameră - un pat mare de mahon negru, acoperit cu o plapumă albă, cu perne albe şi o plasă împotriva țânțarilor, prinsă de tavan cu nişte inele. Ea se răsuci şi se îndreptă spre pat, întorcându-se spre el, privindu-l, chemându-l, în timp ce îşi

desfăcea cordonul rochiei. Ochii ei negri, migdalați, întunecați, îl fascinau, îl zăpăceau. Prin minte îi trecură repede imagini fulgerătoare ale unui tablou în tonuri aurite, poleite, dar le alungă repede. Acesta nu era un tablou. Aceasta era o realitate. Kevyn era reală, atrăgându-l cu căldura ei. Se simțea plin de gustul, de atingerile, de căldura ei. O dorea... Nu mai voia decât un singur lucru: să se îngroape în trupul acela cald. Străbătu distanța dintre ei fără să se gândească, fără să vadă altceva decât silueta ei mlădioasă. Ea își scoase rochia, iar el îi îndepărtă brațele de lângă corp. Mătasea nu-i mai îmbrățișa corpul ci aluneca, mulându-se pe formele ei rotunde, dezvăluindu-i treptat pielea albă, pe care doar un iubit o poate vedea. Rusty o cuprinse pe după umeri, o trase spre el şi o privi intens în ochi, apoi degetele coborâră cu mişcări încete, abia simțite, spre sânii plini şi rotunzi. Cu palmele arcuite în jurul lor, închise ochii, dorind să simtă cât mai profund senzațiile provocate de carnea dulce, moale şi fină ce tresaltă în căuşul mâinilor lui. Kevyn întredeschise buzele într-un suspin de plăcere. Rusty prinse a-şi mişca degetele, cu infinită tandrețe, pe sfârcurile roz într-un dans ce o împinse la limita rezistenței. Dorința şi nevoia de ele deveneau tot mai puternice, tot mai greu de stăpânit. Gemetele ei îl înnebuniră. Kevyn tremura, se clătina. Simți că i se înmoaie genunchii. Rusty o prinse de talie, mângâindu-i spatele şi trăgând-o tot mai aproape de el, susținând-o şi continuând să îi mângâie sânii. Îi simțea bătăile repezi ale inimii şi îşi dori cu disperare să o posede, să îi guste sânii, să pătrundă adânc în ea, să o simtă zvârcolindu-se sub el, să-i muşte buzele tremurătoare, să o vadă pierzându-se într-o pasiune stârnită de el. Şi, propria-i pasiune se descătuşa. Dorința năvalnică reținută prea mult timp răbufni. Gura lui lacomă îi devoră sfârcurile ce păreau să se topească sub dogoarea limbii lui. Buzele lui păreau să se mişte în ritmul pulsațiilor sângelui în venele înfierbântate, în timp ce îi sugea carnea dulce şi o simțea încordându-se sub atingerile lui. Rusty se aplecă şi îi mângâie fesele mici şi rotunde, trăgându-i în jos rochia de mătase peste şolduri. Kevyn îi simți bărbăția tare ce-i trăda dorința de nestăvilit. Buzele lui alunecară pe corp în jos, trasând dâre de foc pe pielea ei ce fremăta la unison cu el. Kevyn îşi adânci degetele lungi şi subțiri în părul lui des, roşcat, ce părea ca de foc în lumina strălucitoare a lumânărilor. Îi strângea capul, apărându-i-l pe trupul ei. Se lăsă la pământ, sprijinindu-se pe genunchiul sănătos, iar Kevyn ridică pe rând picioarele păşind în afara materialului strâns ghemotoc pe podea. Rusty îşi plimbă înfometat privirea pe corpul ei. I se tăie respirația, văzând atâta frumusețe, atâta perfecțiune, atâta albeață în contrast cu abanosul părului lăsat pe spate. Vrăjit, îi mângâie întâi şoldurile zvelte, apoi, pe rând, formele voluptuoase, până când simți că trupul acela trebuia să fie al lui, doar al lui, dar... Cu o mişcare bruscă, Kevyn se desprinse din înlănțuirea lui, ceea ce-l făcu, pe moment, să se simtă cuprins de panică. Kevyn îşi arcui gâtul, spatele... iar el o privea cu răsuflarea tăiată. Luminat de lumânările ce pâlpâiau, corpul ei îl tulbura, îl înnebunea, se oferea dorinței lui sălbatice. De la părul negru la ochii întunecați, dar strălucitori de dorință, de la umerii delicați la sânii rotunzi ce străluceau umezi de sărutările lui, de la şoldurile rotunde la picioarele lungi şi subțiri, ce se încordau şi tremurau la atingerea lui... ea se oferea toată privirii lui încețoşate. Pe chipul ei se reflectau toate emoțiile ce-i cutremurau trupul înfierbântat. Dar Rusty simțea că, în spatele dorinței ei pătimaşe, se ascundea ceva, o durere de care el se temea, o obsesie care-l uimea şi-l înspăimânta.

— Te rog... şopti ea. Strânge-mă în brațe. Strânge-mă în brațe. Rusty se crispă.

Durerea ei îi strânse inima. De ce nu-i putea alunga acea durere, acea suferință? De ce acum, când el îi stârnise dorința, nu putea ca, prin atingerile lui, să o ferească de acest zbucium dureros? De ce îi citea în ochi un chin imens? Cine îi închisese sufletul în acea

carapace care nu o lăsa să caute dragostea, extazul, ci numai evadarea din bâjbâiala aceea disperată? Ea îngenunche lângă el şi-i cuprinse faţa în mâini. De ce nu putea să facă să-i dispară durerea? Kevyn îşi lipi buzele înfometate şi dulci de ale lui. Cu degete nerăbdătoare, căuta cureaua pantalonilor lui. Disperarea lui pieri ca prin farmec. Imaginile se estompară, nemaiputând să înregistreze altceva decât prezenţa ei. Valuri fierbinţi de dorinţă îl invadară. Îşi trase puloverul peste cap şi-l aruncă pe podea. Îşi smulse pantalonii şi pantofii până când între corpurile lor nu se mai afla nici o altă barieră decât aerul cald. O trase în braţele sale, o ridică uşor şi o aşeză cu blândeţe pe pat. Ea îşi încolăci braţele în jurul gâtului său şi se lipi de el. Rusty ridică ochii spre tabloul de pe perete. „*Aici visez eu*", îi spusese ea. Îşi afundă degetele în coama părului ei şi simţi din nou teama strecurându-i-se în suflet. Tabloul - cine-l pictase? Kevyn? Sau Simon Killingsworth? Sentimentul de posesiune tresări în el,la gândul că, poate, obsesia din ochii ei era obsesia imaginii unui alt bărbat.

— Mângâie-mă, spuse el, gândindu-se de fapt la o întrebare ce se răsucea ca un cuţit înroşit în inima lui: „*Ce sunt eu, cine sunt eu, pentru tine*?" Dar când ea-l atinse, îl mângâie şi-l cuprinse în braţe, îşi îngropa faţa în gâtul ei, în părul ei şi gemu în timp ce toate întrebările arzătoare dispăreau, rămânând doar dulcea tortură a trupului ei lipit de al lui. Îşi strecură mâna între coapsele ei şi o găsi umedă şi fierbinte, tremurând la atingerea lui; degetele lui pătrunseră în feminitatea ei, mişcându-se tot mai adânc în ea, până când ea se răsuci şi se crispă în braţele lui, zvârcolindu-se frenetic, într-un ritm pe care el îl dicta, stăpânită de o dorinţă pe care el o stârnise şi pe care el avea să o împlinească, el şi nimeni altul. Ea îi rosti numele, cu un suspin, iar Rusty simţi nu un triumf, ci o imensă uşurare.

Se întinse deasupra ei, apăsând-o pe pat, acoperind-o cu trupul lui şi în timp ce ea se arcuia spre el, o simţi fierbinte şi umedă. O pătrunse încet. Sângele îi explodă în vene când ea îl primi, pulsând în jurul lui şi gâfâind, în timp ce el începea să se mişte în ea într-un ritm primitiv. Carne sensibilă mângâind carne sensibilă, într-un dans vechi de când lumea şi totuşi atât de nou pentru ei,nou ca şi această pasiune năvalnică, atât de brusc, de sălbatic născută între ei. O strânse puternic în braţe, iar ea se agăţă de el. Rusty îşi uită durerea din genunchi, copleşit de unduirile disperate ale trupului ei. O unire lentă, o dăinuire şi o prelungire a ceva ce amândoi doreau cu disperare să păstreze, dar nu puteau, nu puteau... Kevyn gâfâia şi suspina lângă umărul lui, tremura sub el. Vibrând de o plăcere supremă, în noapte se auziră suspinele, sunetele şi bucuria dragostei lor.

Şi de ce, oh de ce, când totul se terminase, când,destinsă, stătea în braţele lui şi când în sufletul lui se născu ceva tandru, nou, derutant şi atât de dulce,c eva ce nu mai simţise niciodată până atunci... de ce când o privi, văzu că umbrele nu dispăruseră din ochii ei?

CAPITOLUL 7

O adiere uşoară sufla peste trupurile lor asudate. Rusty trase cearceaful peste ei, în timp ce Kevyn privea flăcările ce dansau tremurătoare. Îl lăsase să intre în ea. Lăsase ca pasiunea şi tandreţea lui să pătrundă în ea, ca şi cum ar fi vrut să dea uitării durerea care avea să urmeze. Ca şi cum o viaţă întreagă de ratări şi de pierderi n-ar fi învăţat-o cât de repede dispare fericirea. Acum, cuibărită în braţele lui, simţindu-i răsuflarea pe tâmplă, cu prezenţa lui dătătoare de linişte, realiza ce prostie fusese.

— Ce-i cu tine? Mâna lui Rusty se strânse peste ale ei şi abia atunci îşi dădu seama că strânsese pumnii. Încercă să se destindă şi se întoarse cu faţa spre el. Inhala adânc mirosul care avea să-i amintească întotdeauna acest moment - amestecul de ploaie şi de lumânări aprinse. Închise ochii și îl atinse, îşi plimbă mâinile pe umerii lui, simţi asprimea obrajilor lui, buzele umede ce se deschiseră permiţând degetelor ei să adauge noi amănunte amintirii. Când totul se va termina, trupul lui, mirosul, sunetele ploii,r ăsuflarea lui blândă, scârţâitul unei case vechi, toate acestea vor deveni amintiri.

— La ce te gândeşti? o întrebă el. Pe chipul lui dansă un contrast de lumini şi de umbre mişcătoare.

— Îmi creez o amintire.

— Eşti frumoasă... atât de frumoasă! Îşi strecură degetele prin şuviţele de păr negru ca abanosul şi o trase mai aproape de el. O sărută. Kevyn se cuibări la pieptul lui.„*La ce te gândeşti*?"

— Tu la ce te gândeşti? El se încruntă, luptându-se cu el însuşi, şi îi răspunse cu o voce răguşită şi ciudată:

— Tot ceea ce ştiu este că, atunci când sunt cu tine, simt că nu-mi pasă de ceea ce s-ar putea întâmpla în jurul nostru. Parcă ai fi înconjurată de o aură, de un nimb. Nu ştiu ce este ceea ce simt, dar pot spune că aş vrea ca această clipă să nu se termine niciodată. Se aplecă spre ea şi îi sorbi lin curba delicată a gâtului.

— Nimic nu durează, Rusty; îşi sprijini capul de obrazul lui. Nimic. El nu-i răspunse imediat, ci o sărută pe gură, reuşind pe moment să-i alunge tristeţea şi gândul că nimic nu este de durată.

Rusty începea să simtă durerea din genunchi şi oboseala. Avea nevoie de odihnă. Se sprjini pe pernă şi se uită la Kevyn care se legăna în braţele lui.

Sigur, nimic nu dura. Asta o înţelegea. Viaţa şi-o condusese după principiul: *„Nu te baza pe nimic".* Dar nu dorea să se gândească la asta. Nu dorea să se gândească nici la clopoţelul de alarmă care voia să-l trezească la realitate, nici la antrenorul care-l aştepta, nici la nimic altceva. Deocamdată, în această clipă, simţea o fericire mistică, pe care nici chiar principul lui dur n-o putea risipi.Jucându-se cu degetele prin părul ei, Rusty se gândea din nou la tabloul de pe perete:

— Tu ai pictat-o, nu-i aşa?

— De ce? Cum îi putea spune că gândul la visurile ei, sub aripile întinse ale Pegasului lui Simon Killingsworth, îl chinuise, îl torturase până când îşi dăduse seama că tabloul era al ei şi nu al lui Simon. Vraja ei picurase blândeţe în ochii calului, fără ca prin asta să-i ia din puterea ce se ghicea sub muşchii încordaţi.

Pegas, înălţându-se pe cerul nopţii, căutând... căutând mereu. Spuse simplu:

— E frumos. Trebuia să o întrebe. Se mustra în sinea lui pentru că-l interesa asta, dar trebuia să-o întrebe. Se ridică intr-un cot şi îşi plimbă degetele pe corpul ei. Îi dăruise o parte din el când îi povestise despre Tehany, despre dans, lucruri pe care nu le mai împărtăşise cu nimeni altcineva, niciodată. Riscând înălţarea unui zid între ei, o întrebă în cele din urmă:

— Cum ai terminat cu Simon Killingsworth? Kevyn îi simţi încordarea. Rusty îi atinse umărul. Se răsuci şi se întinse din nou în braţele lui, dar îi evită privirea:

— L-am iubit, asta-i tot. Ne-am iubit... O vreme. „*Nimic nu durează*".

Oare de aici pornea neîncrederea ei?

— Îi datorez multe. M-a salvat.

— De la ce? Gâtul lui se încorda, iar vocea îi sună spartă, răguşită.

— De la rătăcire. De singurătate; se rostogoli pe burtă, îşi sprjini obrajii în palme şi îl privi cu ochii înneguraţi. După moartea părinţilor mei... eram foarte singură, foarte supărată, foarte rănită... aveam nevoie de ajutor. Domnişoara Lucy i-a cerut lui Simon să se uite la tablourile mele, despre care el a spus că sunt oribile dar... promiţătoare şi... ei bine, întotdeauna a susţinut că m-a ocrotit ca pe o pasăre rătăcită, râse ea încet. Simon mi-a oferit prima slujbă.

„*M-a salvat... aveam nevoie de ajutor*". Din nou avu senzaţia că joacă un joc cu un duşman, fără să cunoască regulile, fără să ştie măcar cu cine se lupta. Din nou simţi că dacă insistă prea mult, dacă cere prea mult, are să o îndepărteze de el, dar nu se putu abţine şi îi puse o ultimă întrebare:

— Aţi fost amanţi?

— La început, nu. O vreme... nu. Dar, până la urmă... da. El era mai mare decât mine, ceea ce de altfel îl şi îngrijora. Chiar şi mai târziu, părea câteodată... trist. Ştia că eu nu... că n-o să meargă. Ne asemănăm prea mult. Rusty răsuflă uşurat. Kevyn răspunsese cât se poate de degajată. Durerea trecuse. Poate că i se păruse lui, poate că era prea obosit. O privi în ochi şi nu zări nici urmă de încordare. Se simţi uşor derutat, mai ales că nu vedea nici o urmă de regret sau de durere pentru sfârşitul a ceea ce fusese între ea şi Simon. Kevyn îşi răsuci pe deget o şuviţă de păr.

— De asta m-a putut ajuta şi de-asta l-am putut lăsa să plece. Eram destul de puternică când totul s-a terminat. Vocea ei se pierdu într-o şoaptă. După cum ţi-am spus, nimic nu durează o veşnicie.Şi atunci îţi creezi amintiri, concluziona el, privind Pegasul ce se înălţa, căutând. Te-ai gândit totuşi că poate exista şi ceva care să dureze, ceva ce să poţi atinge, să poţi păstra... Nu mai ştia ce să spună. Râse nervos. Oh ,la dracu'. Iată-mă vorbind ca un nenorocit de poet.

— E chiar aşa de rău?

— Poate că nu. Poate că asta mă sperie.

— Rusty, şopti ea, iubeşte-mă din nou.

Mai târziu, mult mai târziu, Kevyn se trezi auzind zgomotul liftului. Îşi puse repede un capot şi ieşi pe coridor. Se opri speriată, văzând-o pe domnişoara Lucy chircită la pământ, cu ochii sticloşi, înspăimântător de ficşi:

— Îmi pare atât de rău, dragă... vocea îi era, stinsă, ca un foşnet de frunze, Kevyn se repezi la ea şi îi puse o mână pe frunte. Pielea îi era fierbinte şi aspră ca o hârtie.

— Rusty, ajută-mă, repede! strigă ea speriată. Kevyn încercă să ridice corpul bătrânei. Era atât de uşoară, uşoară ca o pasăre. Ar fi putut să o care şi singură. Dar Rusty era deja lângă ea şi se îmbrăca, grăbit.

— Ce s-a întâmplat?

— Arde! Are febră mare; Kevyn îşi ridică faţa înlăcrimată şi-l privi cu o disperare care îl înspăimântă. Rusty, ajut-o! El ridică trupul uşor al bătrânei, iar Kevyn se strecură pe

lângă el şi alergă înaintea lui spre dormitor. Strânse cearceaful mototolit şi aşternu unul curat. Îşi strânse mâinile în jurul corpului şi privi cum Rusty o aşeza, încet, pe bătrână, pe pat. El se încruntă, îngrijorat:

— Cred că ar trebui să chemi un doctor, Kevyn.

— ...prea multă bătaie de cap... Îmi pare rău... şopti bătrâna, părând uimită să-l vadă pe Rusty aplecat deasupra ei.Întoarse capul: Kevyn? Kevyn? Kevyn îi făcu semn să stea liniştită. Luptându-se cu teama ce pusese stăpânire pe ea, se uită la Rusty.

— Cheamă o salvare, îi spuse el. Era incapabilă să se oprească din tremurat.

Culoarele spitalului erau atât de reci, de înspăimântătoare. Tremura de frig chiar şi cu haina lui Rusty pe umeri şi ghemuită în brațele lui.

— Cât e ceasul? îl întrebă. Rusty se uită la ceasul de pe perete:

— Patru şi un sfert. E înăuntru de aproape două ore; îşi trecu mâinile prin părul ciufulit. De ce nu mă laşi să-l sun pe tata? Lucrează aici. Poate să dea câteva telefoane şi să... Uşile salonului se deschiseră brusc şi tânărul rezident de gardă veni spre ei:

— Domnişoara Llewellyn? Kevyn sări în picioare. Rusty o urmă.

— Domnişoara Perkins are o infecție relativ uşoară. Dar la vârsta dumneaei chiar şi o infecție uşoară poate fi periculoasă. O să-i facem un tratament intravenos. Încercăm să-i scădem febra.

— Ea nu vrea să stea aici, spuse Kevyn. Vrea să meargă acasă.

— Are pe cineva care să o poată îngriji? Vreau să spun o îngrijire permanentă, cineva care să fie lângă ea douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

— Bineînțeles, spuse Kevyn. Eu. Rezidentul se gândi puțin:

— Asta depinde doar de dumneavoastră. Totuşi, v-aş sugera să aşteptați până spre dimineață. Deja a avut o noapte grea. De fapt, se pare că nici dumneavoastră nu ați avut una mai uşoară, spuse el pe un ton ceva mai blând. De ce nu vă duceți acasă să vă odihniți puțin? În zilele următoare, s-ar putea să nu mai aveți o asemenea ocazie.

— Are dreptate, Kevyn, întări şi Rusty spusele doctorului. Dacă vrei într-adevăr să o îngrijeşti cum trebuie, mai bine te-ai duce acasă să te culci. Măcar câteva ceasuri.

O dureau umerii de oboseală, ochii i se închideau şi nu îndrăznea să încerce măcar să-şi imagineze cât de ciufulită era. Se simțea atât de bine în brațele lui Rusty, încât aproape că era gata să ațipească. Ar fi atât de uşor să se obişnuiască cu puterea lui, care o liniştea, cu sprijinul pe care i-l oferea.

— Nu, răspunse ea. O să rămân cu ea. Du-te tu acasă să te culci. Nu vreau să ai necazuri cu antrenorul din cauza noastră. Îi înapoie haina. Îşi spuse - repetând-o de mai multe ori-că i se părea doar că lumea părea mai rece cu câteva grade.

A avut grijă de domnişoara Lucy vreme de trei zile, timp în care apartamentul bătrânei a fost pentru ea un refugiu perfect. A dormit şi a mâncat acolo. Încă două zile a continuat să se folosească de boala domnişoarei Lucy ca de un paravan. Se ascundea de ea însăşi când îşi spunea că nu voia sub nici o formă să răspundă la telefon, ştiind prea bine că era el. Dar vineri, domnişoara Lucy îşi revenise destul pentru a nu mai avea nevoie de o supraveghere permanentă, aşa că se văzu nevoită să se întoarcă în propriul ei apartament. Kevyn se culcă atunci în patul ei pentru prima dată după noaptea petrecută cu Rusty şi tot timpul se foi,

neputând să doarmă şi dând vina pe cafeaua băută peste zi şi nicidecum pe amintirile încărcate de senzualitate. Acum că nu mai avea nici un pretext care să o țină departe de apartamentul ei, se întreba dacă va avea puterea să ignore țârâitul telefonului. Era una să nu-l audă şi cu totul altceva să se prefacă a nu-l auzi. Sâmbătă, telefonul nu sună. Orele se scurgeau cu greu şi se simți atât de singură... deodată îşi aminti... El era în drum spre Washington. Încordarea dispăru ca prin farmec. Încercă să se convingă că, ştiindu-l departe, fiind sigură că nu avea cum să o caute, se simțea uşurată, nu dezamăgită.

Cei patru pereți îl apăsau. Rusty stătea în mijlocul camerei, chinuit de o sumedenie de emoții, încerca să-şi amintească de câte ori se simțise, astfel, în câte camere de hotel, în câte oraşe, ştiind că jos, în holul hotelului, îl aşteptau zeci de reporteri nerăbdători. Amintirile se estompau, se amestecau, se contopeau. Aceasta însă nu era o cameră a unui hotel oarecare, dintr-un oraş oarecare. Aici era în Washington D.C. Privindu-se în oglindă, îşi surprinse expresia dezgustată.

„*Bun venit acasă, amice*." Şi ce petrecere nemaipomenită de bun venit îl aştepta, cu peste şaizeci de mii de suporteri, pe stadionul RFK. Doar că de data asta nu pe el aveau să îl susțină. El era în „*cealaltă*" echipă. Cu şapte ani în urmă, aici îşi începuse cariera. Aterizase în oraş, un puşti necunoscut, cu un contract semnat şi cu o valiză plină cu speranțe, pentru ca după patru ani să fie vândut - un ratat.

Se uită în oglindă. Ochii aceia care cândva scânteiaseră de plăcerea jocului şi a întrecerii erau acum umbriți de nelinşite şi de nemulțumire. Genunchiul îi zvâcnea şi simțea un gol în stomac. Unde era băiatul de aur al echipei Redskin? Râse amar. Cu un gest brusc îşi scoase tricoul şi-l aruncă pe podea.

— Ce s-a întâmplat? se întrebă el, uitându-se în oglindă. Avea muşchii încordați şi abdomenul plat ce se îngusta acolo unde părul de pe piept dispărea sub cureaua blugilor.

-Ce s-a întâmplat? repetă el supărat, cu pumnii strânşi, ca şi cum ar fi fost gata să-l înfrunte pe străinul care îl privea batjocoritor din oglindă. Deodată, se păru că strălucirea inelului de pe deget îi amintea că e un ratat. Inelul pe care îl câștigase pe banca rezervelor. Inelul pe care îl câștigase aici, în ultimul sezon. Inelul Super-Cupei. După standardele Ligii naționale de fotbal sezonul fusese scurt, dar, pentru el, fusese cel mai lung, cel mai îngrozitor sezon din întreaga lui carieră - mai ales din cauza zvonurilor legate de plecarea lui din echipă. Într-un acces de nebunie,

Îşi văzuse propriul trup reflectat în oglindă, prinzând viață şi repezindu-se la el; iar Rusty ridică pumnul şi lovi cu putere imaginea din oglindă. O ploaie de cioburi de sticlă se răspândi în toate direcțiile. Imaginea batjocoritoare dispăruse.

Se holbă, gâfâind, la peretele gol, la cioburi şi apoi la mâna lui. Cu un gest mecanic, ridică pumnul şi se uită la tăieturile lungi dar superficiale, care se deosebeau cu greu de celelalte cute ale pielii. Sângele țâșni, se prelinse pe mână şi picură pe covorul bej. Atât de mult sânge, dintr-o rană atât de mică... Intră ca hipnotizat în baie, se spălă cu apă rece şi-şi înfăşură mâna cu un prosop.

Timpul trecea greu. Când, în sfârşit, începu să se întunece auzi bătăi în uşă şi vocea lui Skipper. Dar nu deschise uşa. După câteva clipe, auzi paşii prietenului său îndepărtându-se. Părea că pentru el nu mai contează nimic. Colegii lui vor discuta despre meci, râzând şi

glumind - dar asta pentru a-şi ascunde teama - şi aruncând în stânga şi-n dreapta cu „ce-ar fi dacă” lipsit de orice speranţă. Ştiau cu toţii, cu certitudine, ce se va întâmpla: cei de la *Gent* nu aveau nici o şansă. Şi pentru prima dată lui Rusty nu-i păsa. Cariera lui se terminase. I se părea că totul se sfârşise... dar pur şi simplu nu-i păsa. Când sună telefonul, ar fi fost în stare să enumere o duzină de oameni care puteau să-l caute dar ştia că nu era singura voce pe care dorea să o audă. Sări în picioare şi se duse la telefon. Mâna lui se opri deasupra aparatului, ezitând, apoi aşteptă să nu mai sune. Când, în sfârşit,
ţârâitul se opri, apucă repede receptorul şi-l duse la ureche. Dictă un număr centralistei şi aşteptă. Numără nerăbdător apelurile: ...trei ...şase ...prea mult. Nu era acasă. Totuşi aşteptă, strângând cu disperare receptorul între degete până când... răspunse.

— Kevyn?

— Rusty? Tu eşti? Vocea ei suna atât de caldă, atât de reală.

— Mda, eu sunt. Ce faci? o întrebă el, străduindu-se să vorbească pe un ton cât se poate de normal.

— Lucrez la nişte schiţe. Rusty, nu trebuia să fii la Washington?

— Ba da, sunt la Washington. Ar trebui să vezi şi tu priveliştea asta. E nemaipomenită... dacă îţi place ploaia. Privirea îi rătăcea absentă pe draperiile strânse ce descopereau un perete al camerei şi fereastra. De-abia pot zări monumentul lui Washington. L-ai văzut vreodată?

— Nu... Rusty, eşti sigur că totul e în regulă? Vocea ei neliniştită îl înfiora şi era al naibii de bine să creadă că într-adevăr ei îi păsa. Adică, nu m-ai sunat doar ca să-mi descrii priveliştea, nu?

— Nu chiar. Eu doar... trase adânc aer în piept, voiam doar să-ţi aud vocea; se strâmbă auzindu-şi propriile cuvinte; era al naibii de recunoscător că ea nu-i putea vedea obrajii stacojii. Doamne, vorbea ca un puşti îndrăgostit. Şi să întreb de domnişoara Lucy, adăugă repede, răguşit.

— E încă foarte slăbită. O să-i spun că ai întrebat de ea. I-au plăcut foarte mult florile tale. Tonul ei reuşise să-l calmeze.

— Mda, răspunse el ceva mai relaxat... bine.. Te aud foarte bine.

— Şi eu pe tine. Şi-o închipui îndepărtându-şi o şuviţă de păr de pe faţă. Imaginea aceea îl linişti şi mai mult. Privirea îi căzu pe prosopul pătat de sânge cu care îşi înfăşurase mâna. Văzându-l, simţi din nou o durere ascuţită.

— Ăăă... Kevyn, acum chiar trebuie să plec. Ştii... pregătirile de dinaintea meciului...

— Bine, îi răspunse ea, încet. Sper să iasă totul cu bine.

— Nu-mi prea fac griji în privinţa asta, spuse el brusc şi îşi dădu seama că nu spunea decât adevărul. După ce-şi luară rămas bun, puse receptorul în furcă. Se întinse pe pat, îndoindu-şi genunchiul lovit. Nu-l durea, ceea ce îl făcu să se simtă bine, să se simtă puternic. Gata să o ia de la început, chiar aici, la Washington.

Zborul fusese îngrozitor. Întâlniseră nişte goluri de aer deasupra Munţilor Apalaşi şi nişte vârtejuri care ţinuseră până la aterizarea avionului pe aeroportul din Shreveport. Dar pentru Rusty, zborul fusese plăcut şi neted ca mătasea, după un meci grozav, un meci mare, împotriva celor de *la Red-skin.*

Acum,conducând cu zece mile la oră peste viteza legală pe drumul şerpuit, avea o singură ţintă: Kevyn. Părăsi autostrada şi opri motorul. Coborî din maşină şi închise portiera fără zgomot, incapabil să-şi înăbuşe un suspin de uşurare şi de plăcere; se îndreptă spre casă, sprijinindu-se cu toată greutatea pe piciorul drept, care era acum la fel de sănătos ca în vremurile bune. Era gata să alerge sus pe scări, când râsul lui Kevyn veni spre el prin aerul rece al nopţii. Prin fereastra întredeschisă răzbătea lumină, muzică şi voci. Se apropie şi privi înăuntru.

Domnişoara Lucy era aşezată pe canapea, cu picioarele ridicate pe o pernă.

— ...şi la „Actualităţi" au spus de bărbaţii ăştia care îşi pun haine femeieşti peste pantaloni pentru ca oamenii să-i ia în maşină şi apoi îi jefuiesc pe bieţii şoferi, spunea domnişoara Lucy, clătinând din cap. Rusty observă că tricota sau croşeta ceva. Părea bine, sănătoasă şi nu arăta ca o persoană care fusese atât de bolnavă încât să fi avut nevoie de îngrijire timp de o săptămână, cât stătuse Kevyn la ea.

— ...dar Lilian era hotărâtă să facă autostopul, indiferent ce s-ar fi întâmplat.

Spunea că n-o să mai facă nici un pas pe jos, iar când va trece prima maşină o să-şi ridice fusta, ca să arate că n-ar pantaloni pe dedesubt şi că omul ne putea lua. Vocea domnişoarei Lucy fu acoperită de hohotele de râs ale lui Kevyn. Rusty se apropie mai mult de fereastră, până când reuşi să o vadă. Era aşezată jos, pe covorul uzat din faţa şemineului. Chicotind, schiţa cu repeziciune, aruncându-şi părul pe spate când şuviţele de păr îi alunecau pe faţă. Degetele lui ardeau de dorinţa de a îndepărta el acele şuviţe, de a mângâia coama aceea superbă.

— Şi? A oprit vreo maşină? o întrebă ea pe domnişoara Lucy.

— Oh, nu! Madeleine a apucat-o de mâini şi i le-a răsucit la spate - ştii sora mea, Madeleine, a fost întotdeauna o fată puternică - şi în timp ce Lilian se lupta cu Madeleine... vocea domnişoarei Lucy se frânse într-o cascadă de râs... eu...mi-am ridicat fusta - doar puţin deasupra genunchilor - şi-am oprit un camion, întocmai ca şi Claudette Colbert în *S-a întâmplat într-o seară.*

— Nu se poate!

— Ba da! Era un camion care transporta lapte; ne-am întors la Baton Rouge şi-am ajuns acasă înainte ca tata să-şi dea seama că fusesem plecate. Trase de împletitura din poală, iar Kevyn înţelegând că i s-a făcut frig, sări în picioare.

— Se face frig. Să închid fereastra. Rusty fugi repede după colţ. Cum dracu' să se lase prins trăgând cu urechea. Apoi îşi dădu seama că maşina lui se vedea foarte bine de la fereastră. Dacă Kevyn o vedea, trebuia şi el să-şi facă apariţia. Se grăbi spre verandă şi bătu de trei ori în uşă. Când Kevyn deschise uşa, pe chipul ei se citea uimire, spaimă... ba nu, de fapt zâmbea, îşi spuse el.

— Rusty! Te-ai întors de la Washington? Cum a fost meciul?

— Grozav! îi luă mâna într-a lui. Voiam să văd ce face domnişoara Lucy.

— Kevyn! se auzi vocea domnişoarei Lucy. E Rusty? Oh, spune-i să intre! Vreau să-i mulţumesc pentru flori. Kevyn îl trase înăuntru. Probabil că i se păruse doar că ea avusese o clipă de ezitare şi abia după aceea deschisese larg uşa.

— Tinere, pur şi simplu trebuie să ţi-o spun, începu ea, de îndată ce Rusty intră în cameră. Am urmărit meciul la televizor. Ai fost extraordinar, exclamă ea entuziasmată. El zâmbi luminându-se la faţă.

— Păi, mulțumesc. Nu ştiam că vă place fotbalul.

— Oh, nici nu-mi place. Adică nu-mi plăcea. Niciodată în viața mea nu mi s-a întâmplat să mă înşel atât de mult într-o anumită chestiune. Rusty se abținu să nu râdă.

— A fost formidabil! Dar te-au lovit destul de tare, nu-i aşa? Te doare?

— Acum nu, dar mâine dimineață, poate. Tu ai văzut meciul? o întrebă el pe Kevyn, care rămăsese în prag.

— Nu, eu...

— Kevyn era sus, lucra, răspunse domnişoara Lucy în locul ei. Slavă Domnului că şi-a terminat tabloul. Nu-ți pot spune cât de uşurată sunt. I-am tot spus să se ducă să-şi termine treaba, că mă simt bine, chiar foarte bine, dar nici n-a vrut să audă.

— Domnişoară Lucy, vă rog, interveni Kevyn grăbită. Am mai discutat deja asta.

— Eşti o fetiță tare bună, dar am lucrat atâția ani ca asistentă şi ştiu că n-aveam nevoie de atâta îngrijire şi în orice caz nu atâta timp. Domnişoara Lucy arătă spre caietul de schițe de pe podea, la să mă văd şi eu. De-abia aştept. Fiind mai aproape de caiet decât Kevyn şi cât se poate de curios, Rusty luă el caietul, deşi ea se repezise, încercând să-l împiedice. Kevyn îşi încrucişă brațele la piept aşteptând.

Rusty rămase mut de uimire. Trei femei tinere, dintr-o epocă de mult trecută, ținându-şi pălăriile şi fustele, luptându-se cu rafalele de vânt şi râzând, se sprijineau de parapetul de lemn al unui pod. Una dintre ele-o recunoscu în ea pe domnişoara Lucy, tânără şi neastâmpărată. Îşi ridicase fusta deasupra genunchiului, lăsând să se vadă o pulpă plinuță. Schița radia de bucurie şi de viață; Rusty n-ar mai fi vrut să o dea, dar domnişoara Lucy întinsese mâinile, nerăbdătoare.

— Oh, nu-i aşa că e minunată? spuse ea, văzând-o.Uite, asta-i Madeleine, în mijloc.

Avea părul roşu şi o mulțime de pistrui, dar toți băieții o iubeau pentru că era plină de viață. Şi Lilian. Doamne, Kevyn, ai redat-o de parcă ai fi fost cu noi, atunci. Aşa întindea gâtul. Era atât de mândră de gâtul ăla lung al ei. Gâscă prostuță! Domnişoara Lucy turuia pe nerăsuflate, iar Rusty o asculta, captivat de amintirile ei vesele şi de schița fidelă. Când domnişoara Lucy se opri să respire, el o întrebă:

— Cum de-a ştiut Kevyn cum arătau?

— Oh, am mai făcut asta de-atâtea ori, nu-i aşa, draga mea? Domnişoara Lucy mângâie cu afecțiune desenul. Kevyn, vrei să aduci colecția mea?

— Nu ştiu dacă Rusty ar vrea...

— Mi-ar plăcea într-adevăr să le văd, o întrerupse el, în timp ce domnişoara Lucy rupea cu grijă foaia din caiet. Fără prea mult entuziasm, Kevyn se duse şi scoase dintr-un dulap o valiză mare de piele.

— Sunt doar câteva schițe făcute aşa, ca să ne distrăm, îi explică ea stânjenită.

— Amintirile mele, spuse mândră domnişoara Lucy. Kevyn creează amintiri pentru mine. „*Creează amintiri*”. Rusty se uită la Kevyn, amintindu-şi că mai auzise undeva cuvintele acestea. Domnişoara Lucy scoase un teanc de schițe din valiză.

— Kevyn a văzut, fireşte, de mai multe ori fotografiile mele. Într-o zi, pe când îi povesteam ceva, a început să deseneze oameni pentru mine. Oamenii mei. Uite, ăsta-i Percy. Îi arătă un bărbat ce se sprijinea de un balansoar, ținând în mână o pereche de ochelari. El e fratele meu, bunicul lui Theodore. Îl cunoşti pe Theodore?

— Rusty nu-l cunoaşte pe Simon, domnişoară Lucy.
— N-am avut plăcerea, confirmă Rusty.
— Şi asta... ah, asta. Mă simt oarecum... stânjenită. Chicoti nervos, dar Rusty găsi desenul captivant. Un tânăr stătea în genunchi în fața unei Lucy tinere, cu pălăria dată pe spate şi îi săruta mână. Gura fetei era deschisă a mirare.
— Primul meu sărut.
— Prima dumneavoastră dragoste? o întrebă el încet.
— Oh, Doamne, nu! Pungaşul ăla săruta toate fetele din comitat şi dacă e să ne luăm după zvonuri, pe câteva nu s-a mulțumit doar să le sărute. Ochii ei străluceau, amuzați. Cred că un prim sărut poate oferi o satisfacție maximă atunci când e dat de cienva care se pricepe.
— Aşa cred şi eu, aprobă Rusty.
— Domnişoară Lucy, nu vreți să vă beți sucul de portocale? îi întrerupse Kevyn.
— Aş zice că seara asta merită ceva mai...tare, nu crezi, tinere? Ca să sărbătorim victoria.
— Sunt mişcat şi onorat, dar...sunt în antrenamente, răspunse el vesel. Sucul de portocale ar fi mult mai bun.
— Kevyn dragă, dacă vrei...
— Sigur. Kevyn mângâie mâinile zbârcite ale domnişoarei Lucy şi-i aranja pătura pe genunchi. Cum ieşi din cameră, domnişoara Lucy îl trase de mânecă:
— Vino mai aproape, şopti ea. Trebuie să-ți vorbesc. Rusty se aşeză în genunchi lângă ea. Trebuie s-o ierți pe Kevyn pentru purtarea ei... nervoasă. E ca un fluture de noapte zăpăcit când dumneata eşti aici; se îndepărtează de flacără, în loc să se apropie de ea.
— De flacără? întrebă Rusty, amuzat.
— Sigur. Dumneata eşti flacăra.
— Iar ea se teme să nu se ardă. Domnişoara Lucy îl trase mai aproape. Se teme să nu descopere că-i place să se ardă. Rusty izbucni în râs, iar domnişoara Lucy i se alătură. Kevyn intră din nou în cameră, cu o tavă pe care tronau trei pahare:
— Ce puneți la cale? Domnişoara Lucy dădu din umeri şi chicoti.
— Spuneam că e cam frig aici, spuse Rusty.
— Mai vreți o pătură? Kevyn puse tava pe o măsuță lângă domnişoara Lucy.
— Oh, aşa,dragă! Continuă să mă mai dădăceşti mult şi o să ajung să mă simt caraghioasă. Se întinse spre pahare şi îi servi pe cei doi, apoi îşi luă şi ea ultimul pahar.
— Ce-ați zice de un mic toast? îi întrebă ea.
— În sănătatea dumneavoastră, spuse Rusty.
— Asta-i prea obişnuit. Mai bine...pentru sezon? Fața i se lumină. Pentru sezonul dumitale fotbalistic. Să fie - se uită când la Rusty, când la Kevyn - pentru un sezon... fermecat? Fermecat! Ultimul cuvânt nu se potrivea cu sportul, cu cariera lui, dar uitându-se la Kevyn, se trezi repetând:
— Fermecat.
— Fermecat, repetă şi Kevyn, gânditoare.Rusty adăugă:
— Pentru dansul în preajma flăcării.

Kevyn căută pe bâjbâite clanța uşii şi, când în sfârşit reuşi să o deschidă, răsuflă uşurată la gândul că se afla acasă la ea. Dar zgomotul de paşi la picioarele scării o opri în loc.

— Credeam că ai plecat. Urcând scările, Rusty se ivi în lumina argintie a lunii. Fața lui era un contrast de lumini şi de umbre, de unghiuri şi de contururi şi, ca întotdeauna, Kevyn ar fi vrut să poată imortaliza acest moment pe hârtie sau pe pânză; şi ca întotdeauna ar fi vrut să-l atingă, să-l mângâie, să-i mângâie cu buzele ochii, obrajii. Se strădui să se controleze. Dar toată neliniştea ei în legătură cu relația lor, toată nevoia de a încetini lucrurile părură să dispară când el se opri cu două trepte mai jos de ea.

— Am stat în maşină până când ai plecat de la domnişoara Lucy, spuse el. Aş fi aşteptat tot week-end-ul, toată săptămâna, clipa asta. Îi îndepărtă o şuviță de păr de pe față, îi cuprinse capul în mâini şi, trăgând-o spre el, o sărută; un sărut dulce, binecuvântat, o şoaptă în care buzele lor se regăsiră.

— Asta am aşteptat. Ea stătea în brațele lui, incapabilă să vorbească, spunându-şi „*De asta mi-e frică*”. Rusty deschise uşa, împingând-o cu genunchiul, o luă pe Kevyn de mână şi intră în casă.:

— Ți-am adus ceva de la Washington.

— Monumentul? întrebă ea destul de neconvingător, închizând uşa în urma lor.

— Nu încăpea sub scaunul meu. Îi masă uşor ceafa. Ai avut o săptămâna grea, nu-i aşa?

— Hmmmm...

— Totuşi ai făcut o treabă bună. Îi mângâie umerii şi spatele, până când Kevyn simți că se topeşte în brațele lui. Domnişoara Lucy arată minunat. Dacă n-aş fi ştiut, nici n-aş fi crezut că a fost atât de bolnavă. Kevyn se simți puțin vinovată.

— Şi-a revenit destul de repede, nu? Se îndepărtă de el. Mi-ai adus ceva?

Zâmbind, Rusty desfăcu fermoarul unui buzunar interior:

— Uite, prinde! Îi aruncă un săpun mic, de hotel, iar ea reuşi să-l prindă.

— Ai reflexe bune, doamnă.

— Ce drăguț! Puse săpunul pe masă râzând. Sunt sigură că ai avut multă bătaie de cap. Toate astea sunt pentru mine?

— Doar pentru tine. Am fost cam ocupat şi n-am avut timp de cumpărături. Te-ai supărat? Kevyn clătină din cap.

— Nu trebuia să-mi aduci nimic.

— Eu am vrut. Dar nu am avut timp să umblu după ceva cu adevărat frumos; îşi trecu mâna prin părul ei, mângâindu-i şuvițele rebele. Dar am altceva. O trase după el în camera de zi şi era pe punctul de a se aşeza cu ea în brațe pe şezlong, când Demon sări chiar în fața lor, arcuindu-şi spinarea şi zgâriind cu ghearele pânza uzată a acestuia.

— Îmi pare rău. Kevyn îl goni afară din cameră, în vreme ce Rusty aprindea nişte lumânări.

— De la o vreme, prefer lumina lumânărilor. Se întoarse din nou spre Kevyn. După o clipă de ezitare, scoase din alt buzunar o hârtie împăturită. I-o dădu şi îi spuse: Asta-i pentru tine.

— Ce-ai asta? Kevyn o despături, oarecum neliniştită. Era o foaie de hârtie, dreptunghiulară, pe care fuseseră trasate cu creionul o serie de linii oblice. Tu ai făcut asta? întrebă ea, prudentă.

— Am făcut-o pentru tine.

— Foarte abstract. Luă hârtia şi o studie mai atent. Interesant.Are o simetrie oarecum ciudată. Ținu hârtia în poziție verticală. Aşa e mai bine. Eşti sigur că nu e... se opri, văzându-i privirea. Rusty luă cu grijă foaia de hârtie, o puse în poziție corectă şi i-o dădu înapoi.

— Aşa trebuie ținută, Kevyn. Vocea îi sună, brusc, schimbată, îngrijorată chiar, în timp ce, urmărind-o foarte atent cu privirea, o văzu schimbându-se la față.

— Bineînțeles, spuse ea. Ai dreptate. La ce se uita aşa? De ce o privea aşa? Nu! Doamne! Camera începu să se învârtească cu ea. Nu se poate! De ce? De ce a trebuit să îi dea asta, tocmai asta? Cunoştea această privire. O cunoştea. O cunoşteau. De câte ori nu o întâlnise în situații de genul ăsta.

— Kevyn... Cu inima bătându-i nebuneşte, nu-şi putea dezlipi privirea de a lui.

— E numele fratelui tău. L-am copiat pentru tine de pe Monumentul închinat soldaților căzuți în războiul din Vietnam. Hârtia îi tremura în mâini. Nu se putea stăpâni. Rhett. Era numele lui Rhett .„*Gândeşte-te la asta, nu la expresia din ochii lui Rusty.”*

— Kevyn. Nu trebuie să rupă hârtia. Hârtia n-are nici o vină. Netezea hârtia, mângâind semnele, copleşită de durere. Numele lui Rhett, acolo pe un monument, unde îl vedea toată lumea. Îşi înăbuşi lacrimile; nu trebuia să ude hârtia. O împături la loc, grăbită.

— Kevyn, spuse Rusty, tu nu poți să citeşti.

CAPITOLUL 8

Kevyn strânse hârtia la piept. Rusty se holba la ea, şocat, uluit... Cunoştea privirea aceea. Cunoştea şi dispreţul şi mila şi chiar batjocura ce vor urma. De ce nu-şi putea opri tremurul mâinilor?

Clătinându-se, făcu un pas. Afară. Trebuia să iasă afară din camera aceea, departe de el. Alerga, dar nu realiză ce face decât când alunecă şi căzu pe podeaua tare a atelierului întunecat.Se ridică şi fugi din nou.Îl simțea în spatele ei.Se sprijini de clanță şi deschise uşa cu putere,trântind-o de perete,ascunzându-se în întuneric, nesuportândnici chiar lumina lunii; dar el era tot în spatele ei. În cele din urmă o prinse. Kevyn tremura şi plângea. Rusty o apucă de mâini şi o răsuci spre el. Kevyn încercă să-l lovească.

— Lasă-mă! Lasă-mă în pace!

— Nu face asta! O ținea strâns şi nu-i dădu drumul deşi ea se zbătea să scape. Kevyn, ascultă-mă! Ea se încorda în efortul de a scăpa de el şi, vreme de o clipă, crezu că reuşise, dar se prăvăli la pământ, iar Rusty căzu deasupra ei Kevyn se gândea doar la hârtie. Să nu cumva să o mototolească.

— Kevyn! gâfâi Rusty lângă ea, pe jos. Ce-i cu tine? Nu e cine ştie ce mare nenorocire. N-am vrut să te supăr. Ea nu se mişca, nu putea decât să încerce să tragă aer în piept. Privea țintă pomii, cerul şi stelele.

— Nu e nici o nenorocire! Vrei să ştii de ce a murit fratele meu? Vorbea răguşit. A murit pentru că nu ştia să citească.

— Nu înțeleg.

— Sigur că nu, spuse ea pe un ton răutăcios. Cum să înțelegi? Cum să fi înțeles toți cei care spuneau că e un prost. Fraierul care nu e bun de nimic. Aşa vorbeau despre el. Apoi, tatăl prietenei lui l-a dat afară din casă şi i-a spus să nu se mai întoarcă niciodată acolo, i-a spus că nu e bun de nimic, că e leneş. Şi el a plecat şi s-a înrolat în armată. Lacrimile îi şiroiau pe obraji în timp ce vorbea. Acolo mureau pe capete. Eram îngrozitor de furioasă. Aveam doar nouă ani, dar ştiam. Cum de ştiam? De la televizor. În fiecare seară! Cifre mici care arătau câți oameni muriseră în fiecare zi, în fiecare săptămâna. Filme, imagini şi... şi... şi... oh, Doamne... a fost îngrozitor. Şi atunci l-am urât. L-am urât pe fratele meu pentru că m-a părăsit. Şi a murit. Era un simplu soldat. Nu putea fi nimic altceva, pentru că el nu putea scrie, nu putea da teste, examene...Şi a murit.

— Oh, iubito! încercă să o ia în brațe, dar ea nu-l lăsă.

— Nu! Nu vreau să mă ții în brațe. Vreau să fiu singură.

O lăsă un timp să se liniştească, continuând însă să o țină strâns lipită de el.

— Vreau să te duc acolo, Kevyn. Vreau să vezi cu ochii tăi. O mângâie încet pe păr. Voiam doar să ştii. N-am vrut să te supăr.

— Chiar era acolo? Numele lui chiar era acolo? înrebă ea şoptit.

— Da, Kevyn. L-am atins cu mâinile mele.

— Atunci s-a terminat, nu-i aşa?

— Kevyn, de ce nu putea să citească? De ce nu poți nici tu să citeşti? De ce nu o speria întrebarea lui? De ce nu o înfuria? Nu mai avea putere nici să se sperie, nici să se înfurie.. Cel puțin nu acum. Se întoarse şi privi în altă parte.

— El era... eu sunt dislexică.

— Vezi lucrurile cu susul în jos. Kevyn închise ochii. Iar trebuia să explice.

— Nu, Rusty, nu văd lucrurile cu susul în jos. Copacii, cerul, pe tine, vă văd foarte bine. Dar cuvintele, literele, cifrele scrise... sunt pentru mine un amestec de semne, de mâzgăliturі. În general, pot deosebi literele de cifre. Unele sunt mai lungi decât celelalte, unele o iau în sus, altele coboară. Dar ce recunosc o dată, s-ar putea ca data viitoare să nu mai recunosc.

— Nu poți citi deloc? o întrebă el blând. Ea simți şi detestă mila lui. Cum te-ai descurcat la şcoală?

— Nu m-am descurcat, răspunse ea pe un ton amar. Te-ai prins, nu? Nu m-am descurcat. La vârsta de paisprezece ani, pur şi simplu am încetat să mă mai duc. La vârsta de nouăsprezece ani, Simon m-a dus la o şcoală specială din Dallas, unde m-au testat şi... norocul meu! Sunt una dintre puținele, dintre foarte puținele persoane la care dislexia e atât de evoluată, încât nu se mai poate face nimic.

— Nu pot să cred că nu se mai poate face nimic.

— Sigur că nu poți. Crezi că nu ştiu? Crezi că n-am mai văzut asta în ochii oamenilor? Ceva de genul „*Dacă şi-ar da silința, ar putea face ceva în privința asta*”.

— Îmi pare rău, Kevyn. Nu asta am vrut să spun. Îi simți suferința şi remuşcarea şi înțelese că omul acela suferea într-adevăr pentru ea. Dar asta nu ajuta la nimic. Nu putea face nimic să o ajute. Atticus înțelegea. Simon înțelesese. Domnişoara Lucy înțelegea. Singurul mod în care o putea ajuta era să o înțeleagă şi să o... facă să simtă că duce o viață cât de cât normală.

— Ştii, Kevyn, a fost o vreme când credeam că e ceva de capul meu. Un contract, o grămadă de bani şi toată publicitatea aia. Am început să cred că le merit. Singurul lucru pe care trebuie să-l ții minte în meseria mea este că nu le meriți niciodată. Dacă le poți obține, eşti norocos, dar este o diferență între merit şi baftă, ridică el din umeri. La fel se întâmplă şi cu cele rele. Indiferent cât de mare e răul, nici pe ăsta nu-l meriți. Asta e cel mai greu de acceptat. Când presa s-a pus pe capul meu - şi fusesem într-adevăr un ticălos - am început şi eu să cred asta. O nebunie, nu-i aşa? Când mi-au spus că am cele mai bune mâini, i-am crezut. Şi i-am crezut şi când mi-au spus că nu sunt bun de nimic. Mi-a luat ceva timp să înțeleg adevărul. Că nu eram nici una, nici cealaltă. Că eram pur şi simplu eu. Rusty Rivers. Nici mai mult, nici mai puțin. Rămâne de văzut acum cât de bun e Rusty Rivers. Zâmbi amar. Am pierdut mult timp crezând ce spun alții. De-abia de la o vreme încoace am început să mă cred pe mine însumi.

— Vrei să spui că...

— Nu vreau să spun nimic. Între ceea ce s-a întâmplat cu mine şi ceea ce s-a întâmplat cu tine e o diferență ca de la cer la pământ. O mângâie pe obraji, iar Kevyn se simți mai curând liniştită decât îndurerată.

— Ai cei mai frumoşi ochi pe care i-am văzut vreodată. Se întoarse spre el şi, în lumina lunii, văzu că erau plini de lacrimi.

— Da, da, aşa e. E adevărat că frumusețea lor nu poate compensa... Ştiu asta. Dar când mă uit la tablourile tale, mă simt copleşit. Iar când mă uit în ochii tăi, mă pierd...

— Nu e din cauza ochilor, şopti ea. E dislexia... e o boală a creierului.

— Ei, vezi? Ştiam eu că nu puteau fi ochii de vină... Îi atinse genele, le mângâie cu buzele. *Vraiment ravissante*. Îi simțea răsuflarea caldă pe păr, pe piele. *Je taime,ma chérie.*

— Ce-ai spus? întrebă ea, nedumerită. Ce înseamnă asta?

— Eşti foarte frumoasă şi te iubesc. Înainte ca ea să poată înțelege aceste cuvinte, aceste unice şi prețioase cuvinte, el o ridică în picioare:

— Hai înăuntru. Era prea obosită ca să protesteze şi, da, prea copleşită de ceva ce semăna înspăimântător, uimitor de mult cu dragostea.

— 'mneața, iubito... Trezindu-se încet dintr-un somn adânc, Kevyn se răsuci şi îl văzu pe Rusty zâmbindu-i poznaş. În cameră era încă întuneric. Dar o rază de soare reuşise totuşi să-şi facă loc printre frunzele magnoliei învăluind trupul lui Rusty într-o lumină caldă, ca într-un tablou de Rembrandt. Se cuibări la loc, cu capul pe pernă:

— Bună dimineața.

— N-ai pe aici ceva care să semene cu un ceas? Ea închise ochii şi se întinse:

— Să tot fie... nouă... mmmm... da, în jur de nouă.

— Aşa spui tu cât e ceasul?

— De obicei, nu mă trezesc atât de devreme, recunoscu ea.Ceasurile n-au nici un sens în viaţa mea.

— Oh, n-am... nu m-am gândit la asta, păru el sincer mâhnit. Nu poţi citi ora?

— Ba da, cum să nu pot. Doar că nu dau nici o atenţie ceasurilor.

Rusty gemu răsucindu-se şi încercă să se ridice.

— Păcat că antrenorul Bigelow le dă, se strâmbă el de durere în timp ce se apleca într-o parte încercând să-şi treacă picioarele peste marginea patului.

— Salteaua asta e prea moale. Atinse podeaua cu picioarele goale şi se ridică, dar căzu înapoi pe pat, gemând şi mai tare.

— Pot să te ajut? îl întrebă Kdvyn înduioşată.

— Da, poţi să stai la o parte din cale. Până mă ridic în picioare e mai greu. După aceea, ajung singur la W.C.

— Oh... „*Cum poate trăi aşa, de-abia reuşind să se mişte dimineaţa*?” se întrebă ea. Cu ochii larg deschişi, se sprijini de tăblia patului şi-l privi luptându-se să ajungă într-o poziţie aproape verticală. Apoi şchiopătă pe lângă pat şi afară pe coridor, apăsându-şi vânătaia de pe spate. Cine era ea să judece felul în care îşi alegea cineva felul de a trăi? Se aşeză pe marginea patului. Să aleagă. Poate că asta era diferenţa dintre ei. El alesese viaţa asta, drumul ăsta, deşi avusese o duzină de alte opţiuni. Avea educaţie de colegiu, o pregătire ce îi oferea o mulţime de posibilităţi din cele mai favorabile, inteligenţă şi sănătate. Ea nu cunoscuse niciodată pe cineva care să aibă atâtea avantaje, atâtea posibilităţi, practic tot ce-i trebuia pentru a duce o viaţă ca-n poveşti. Rusty avea toate astea. Încă le avea. Şi poate că asta o şi deranja. Nu-i înţelesese niciodată pe oamenii de genul lui Rusty. Părinţii ei fuseseră cu o generaţie mai în vârsta decât părinţii colegilor ei de şcoală, ceea ce îi oferea avantajul maturităţii, înţelepciunii şi al înţelegerii oferite de vârsta. Prietenii lui Rhett o iubiseră foarte mult. Se jucaseră cu ea. Îşi aminti cum o aruncau în aer şi o săltau pe umerii lor, cum îi îngăduiau să meargă cu ei când băteau drumurile de ţară, străbătând câmpuri de bumbac şi se căţărau pe macarale şi pe sondele de petrol, mânaţi de exuberanţa şi nebunia tinereţii. Dar între fetiţele de vârsta ei se simţea străină şi ridicolă, iar mai târziu între tinerii de vârsta ei se simţea atât de ciudat, încât i se spunea „*Kevyn cea bizară”*. Nu ştia cum să se poarte cu oamenii care credeau că nu e normală, care se purtau cu ea de parcă ar fi fost înapoiată. Se ridică din pat şi începu să se îmbrace. Nu voise să-i spună despre...problema ei. Despre, Doamne, cât de mult detesta cuvântul ăsta, neputinţa ei. Nu îi era ruşine, nu făcea decât să se apere. La urma urmelor nu era treaba nimănui. Şi nu ştia exact ce simţea acum că Rusty aflase. Nu-i convenea deloc. Simţea că o parte din scutul ei, din apărarea pe care şi-o construise dispăruse şi că era total dependentă de bunăvoinţa unui necunoscut, care să o ajute să păstreze ceea ce începea să se prezinte ca un echilibru fragil între adaptare şi neadaptare. Nu conta faptul că, evident, Rusty n-avea să o necăjească şi conta prea puţin faptul că el părea să-i accepte situaţia fără prea multă compasiune. Ea nu intenţionase nici o clipă să se încurce cu bărbatul ăsta, nu intenţionase nici o clipă să ţină la el. Asta era problema. Ţinea la el, deşi nu voia. Când Rusty ieşi din baie, Kevyn coborâse deja la domnişoara

Lucy să vadă cum se simte şi să împrumute nişte compot de piersici. Îşi pusese o pereche de blugi vechi şi o cămaşă şi acum făcea patul.

— Nimeni n-ar trebuie să arate atât de bine dimineața, spuse el vesel.

Kevyn îi sesiză chinul şi simți că nu-l poate înțelege.

— Nimeni n-ar trebui să arate atât de rău dimineața.

— Mda, mormăi el, aşa e. Ai dreptate, dar e o muncă cinstită. Mai mult sau mai puțin... Fața i se lumină. Mi-ar fi plăcut să vezi meciul.

— Nu... îmi pare rău, încercă ea să vorbească pe un ton cât se poate de indiferent. Mi-e greu să urmăresc un meci. Nu am răbdare, nu-l înțeleg.

— Te-aş putea ajuta... dacă vrei?

— Nu cred, spuse ea. Sunt... sunt chiar grea de cap la chestii de-astea. Pur şi simplu te-aş exaspera.

— De ce nu mă laşi pe mine să judec ce anume m-ar exaspera şi ce nu? Se trânti pe marginea patului, străduindu-se să se încalțe. M-au cam lovit ieri. Cred că se vede.

— Trebuie să fi fost groaznic.

— A fost fantastic, zâmbi el, cu o undă de teribilism copilăresc în priviri. Ar fi trebuit să mă vezi. Am prins toate mingiile aruncate de ei şi încă şi mai mult. Opt interceptări de la peste o sută de metri. N-a fost o zi rea. Şi, nu că mă laud, dar acum sunt în cartea recordurilor echipei *Gent,* adăugă el. Vocea îi deveni nostalgică: Am realizat primul touchdown al echipei profesioniste de fotbal cunoscute sub numele de *Louisiana Gentlemen.* Kevyn îngenunche lângă el şi îi mângâie cearcănele de sub ochi.

— E minunat, îi spuse ea, dar în sinea ei nu era prea convinsă.

— Oricum, e frumos din partea ta că o spui. Unde-i ziarul? În dimineața asta nu-mi mai este groază să citesc pagina sportivă. Kevyn îşi dădu o şuviță de păr pe după ureche:

— Eu nu cumpăr ziare, dar domnişoara Lucy cumpără. O sun şi o rog să ni-l împrumute.

— Nici ziare, nici ceasuri. Să ştii că viața pe care o duci tu are unele avantaje.

— E un loc plăcut, aşa e, spuse ea. Când domnişoara Lucy răspunse la telefon, Kevyn o întrebă:

— Puteți să-mi împrumuați, vă rog, şi mie ziarul? Da, trimiteți-l cu liftul. Mulțumesc. Sunteți o scumpă. Puse receptorul în furcă. Ştiu că e târziu, dar poate că ai timp să mănânci.

— La dracu'! întârzii atât de des, încât, dacă aş ajunge la timp, antrenorul ar crede că sunt bolnav. Şi, în afară de asta, mor de foame. Aş mânca nişte costiță cu ouă. O ciupi de fund. Şi mai mi-e foame şi de... La dracu', am fost bun. Aş fi vrut să mă vezi. Îşi propti palmele pe pieptul lui şi-l împinse spre uşă, înainte ca el să se poată apăra.

— Tu ia-ți ziarul, iar eu o să pregătesc micul dejun. Tocmai tăia feliile de costiță şi le punea în tigaie, când Rusty intră din nou în bucătărie, cu ziarul într-o mână şi cu un teanc de plicuri în cealaltă.

— Corespondența ta, îi spuse el. Ea se uită la plicul mare, de culoare maron şi recunoscu emblema. Aruncă ultimele două felii de costiță în tigaie şi îşi şterse mâinile de blugi.

— Chiar îl aşteptam. Pune-l aici. O să-l deschid mai târziu.

— Cum îți citeşti scrisorile?

— Atticus vine aici o dată pe săptămâna şi mi le citeşte. Dacă e ceva important, mă duc jos la domnişoara Lucy.

— Artişti. Pe undeva e bine că nu trăieşti în lumea reală. Kevyn se crispă:

— Asta e lumea reală - lumea mea.

— Sigur, n-am vrut să te jignesc. Scăpă, încurcat, teancul de plicuri, care căzură pe jos. Te pot ajuta cu ceva? o întrebă el, după ce ridică plicurile.

„Cât timp?" vru ea să-l întrebe. *„Şi după aceea, când tu o să pleci, eu ce-o să mă fac?"* Dar nu îndrăzni să rostească aceste întrebări cu voce tare. Aveau răspunsuri pe care ea nu dorea să le audă. Răsfoi cu grijă plicurile până când recunoscu nota de plată pentru telefon. Desfăcu plicul şi i-l trânti lui Rusty în brațe:

— Îți faci griji în legătură cu corespondența mea? la! Fă-te util. Spune-mi care sunt veştile proaste, în timp ce eu o să încerc să salvez totuşi costița asta. Doar dacă nu-ți place arsă?

— Nu prea, răspunse el, apoi citi nota de plată. Nu-i prea rău. Treizeci şi opt de dolari şi douăzeci şi cinci de cenți. Se lăsă pe spate, sprijinindu-şi coatele de coapse şi fluturând nota de plată.

— Trebuia să fi văzut notele mele de plată pe vremea când locuiam la Buffalo. Mamă, îmi luau şi pielea de pe mine.

— Şi chiar vrei să te cred că ai fost rățuşca cea urâtă? o întrebă el în timp ce mâncau.;

— Am să-ți arăt nişte fotografii, îi răspunse ea, turnând cafeaua în ceşti. Am fost întotdeauna slabi. Apoi, când părul a început să mi se schimbe... ridică din umeri. Copiii sunt cruzi. Dar ajungi să te obişnuieşti cu asta.

— Da. Ştiu. Deci când s-a produs, de fapt, transformarea?

— Nu-ți dai seama?

— Cred că nu.

— Am *„înflorit*" târziu, foarte târziu. Când s-a întâmplat, în sfârşit, a fost oarecum un şoc. Îşi coborî puțin vocea şi părea a-şi cântări cuvintele, alegându-le cu prudență, de teamă să nu facă vreo greşeală. Simon a făcut-o pentru mine. Ai văzut portretul. Rusty se opri din mâncat şi se crispă.

— Ah...

— Fluturele de mătase ieşind din gogoaşă. Banal, nu? O privi intens, uitând de mâncare:

— Nu cred să mi-l fi închipuit astfel.

Puse furculița jos, trase adânc aer în piept şi spuse mâhnit şi pe un ton cât se poate de serios: N-am nici o şansă cu tine, nu-i aşa? Eu nu-ți pot face portretul, nu-ți pot scrie poezii, nu fac parte din lumea... pe care ți-ai ales-o.

Ceea ce spunea era foarte aproape de adevăr, dar din cu totul alte motive. De aceea, doar de aceea, sări să-l liniştească:

— Nu fi ridicol. Sorbi din cafea, uitându-se calmă în ochii lui. Simon era un artist. Asta fac artişii. Eu am fost inspirația lui de o clipă. Dacă nu eram eu, era altcineva. Rusty se ridică în picioare, strâmbându-se de durere, dar vizibil uşurat. O sărută pe creştet.

— Acum trebuie să înfrunt ceva încă şi mai neplăcut - un antrenor furios. Ca de obicei, am întârziat. Se îmbrățişară, apoi, când ea îi dădu haina, unul din buzunare se desfăcu, iar conținutul se răspândi pe jos.

— Nu te apleca, le strâng eu; lăsându-se pe vine găsi la un moment dat o sticluță cu nişte pastile în ea. Ce-s astea?

— Cu asta mă dopez eu, răspunse el absent. Ea ridică încet sticluța. Îşi simțea sângele înghețându-i în vene. I-o aruncă, observând că în ciuda oboselii, avea reflexe excelente.

— Hei, stai liniştită. Îi arătă eticheta sticluței: codeină. Cea legală. Ca şi cum ea ar fi putut citi. Antrenorul meu speră că dacă iau din astea până la sfârşitul săptămânii viitoare, o să scap de toate durerile astea şi o să fiu din nou în formă.

— Nu vrei să le iei cu nişte suc? îl întrebă ea, încordată.

— Kevyn, potoleşte-te. Nu iau chestii de astea. Nu vezi? îi arătă data de pe etichetă. Le am din timpul cantonamentului din vară şi sticluța încă e plină. Cred că e prima dată de atunci când port haina asta. Ce-o apucase să se simtă atât de uşurată aflând că evita totuşi drogurile, deşi era evident că avea dureri atroce.

— Ce faci când te doare? întrebă ea în sfârşit, dându-i cheile de la maşină şi nişte mărunțiş găsit pe podea.

— Înainte îmi băteam câinele. Acum, pur şi simplu stau şi înjur birjăreşte.

— Bine, bine. Acum grăbeşte-te. Antrenorul...

— Da, ar cam trebui. Îşi trecu mâinile prin păr. Ea i le prinse şi degetele li se împletiră. Îndrăzni în sfârşit să-i pună întrebarea care o chinuia de săptămâni întregi:

— M-ai iertat că te-am răpit la triatlon?

— Nu. Dar ochii îi zâmbiră, veseli. Nu te băga niciodată între un bărbat şi dorința lui de a-şi dovedi forța. Eul masculin e o chestie foarte delicată, o tachina el fără milă, apoi după o pauză adăugă şoptit: Mă bucur că am fost pregătit pentru tine în clipa în care m-ai găsit. Acum un an...

— Nu te-aş fi... interesat? Rusty râse:

— Interesat? Acum un an aş fi abandonat cursa şi te-aş fi răpit eu pe tine. Cum ți-am spus, nu eram pregătit. Îşi aruncă haina pe umăr şi se îndreptă spre uşă şchioptând,dar mai puțin.

— Rusty... O privi întrebător.

— Nu-i aşa că azi n-or să te mai lovească? Nu-şi putu ascunde tremurul vocii şi aşteptă încordată răspunsul.

— Nu, azi nu, şopti el blând. Totul o să fie bine. Îți promit. Coborî scările, se urcă destul de greu în maşină, îi zâmbi făcându-i cu mâna şi plecă.

Kevyn curăță masa. Ieşind din bucătărie, zări pe jos ceva strălucitor. Era un inel. Un inel mare, de aur, cu diamante. Un inel bărbătesc. Îl ridică cu grijă, uimită de greutatea lui şi de mărimea pietrelor. Era un trofeu. Un trofeu de-al lui Rusty.

De la Super Cupă. Dar era pătat de sânge uscat. Inelul părea să întruchipeze tot ceea ce era amenințător şi de neînțeles în legătură cu el. Ingrijorată, îl puse pe masă. Nu. Părea prea valoros pentru a-l lăsa pur şi simplu la vedere. Aruncă o privire spre bufetul din bucătărie şi spre ceştile de cafea înşiruite pe rafturi; îl puse în ultima ceaşcă, închise uşa şi rămase câteva clipe pe gânduri. Nu. N-avea să-l lase acolo. Luă inelul şi şi-l puse pe deget. Îşi aminti de fetele de liceu care poartă inelele prietenilor lor. Se simțea caraghioasă, stânjenită, pradă unui

sentiment pe care nu-l mai încercase de multă vreme: sentimentul de a aparține, de a fi legată de cineva. Tânjise să fie legată, să aparțină cuiva. Tânjise după prietenia unui bărbat şi după tot ceea ce însemna această prietenie: întâlniri, plimbări în doi... dragoste. Îşi spunea cu o oarecare mândrie: dacă m-ar putea vedea acum băieții care nici măcar nu se uitau la mine. Inelul lui Rusty însemna pentru ea mai mult decât toate inelele tuturor băieților care nu o plăcuseră cu ani în urmă. Îşi scoase inelul şi îl puse în buzunarul de la pantaloni.

Intră în atelier şi căută plicul mare, de culoare maron, cu emblema cunoscută. Scoase broşura şi studie imaginile, simțind încă odată fiorul unei promisiuni. Era atât de aproape. N-ar mai trebui să depindă de nimeni, să ceară sprijinul nimănui. Cu ajutorul sistemului de antene rotitoare şi cu simulatorul de voce, aparatul putea citi pentru ea. Acesta va fi secretul ei.

Trase pânza ce-l acoperea pe Darius care era gata şi nu mai trebuia decât să fie semnat. În câteva săptămâni va primi cecul. Chiar după ce-şi va plăti toate datoriile, cu banii luați pe tablou, contul ei din bancă se va ridica în sfârşit la suma de zece mii de dolari. Fusese greu, foarte greu, se privase deseori de multe lucruri, pentru a strânge aceşti bani, dar acum că îi avea, căpăta odată cu ei şi o nouă libertate, o nouă independență, greu de imaginat până acum.

Se îndreptă spre o nişă din zid şi scoase un caiet de schițe din ascunzătoarea numai de ea ştiută. Se aşeză turceşte, îndepărtându-şi câteva şuvițe de păr de pe față. Apatică, întoarse paginile una câte una, până când ajunse la primele schițe care îl înfățişau pe Rusty. Aveau o vibrație care depăşea tot ce reuşise ea să redea până atunci în tablourile ei. Se detaşa net de celelalte imagini schițate în caiet. De ce asta când toate celelalte linii, toate celelalte umbre fuseseră trasate după ore întregi de studiu? Nu se mai putea amăgi. Nu schițele, nu arta, nu talentul sau tehnica dădeau farmec acestor schițe,ci el.Degetele ei atinseră şi parcă simțiră contururile chipului lui Rusty - pomeții înalți, aspri, sprâncenele dese, genele lungi. Buzele ei îi gustaseră pielea şi fremătaseră sărutate de el.

Şi simpla vedere a acestor schițe sumare, rudimentare, era de ajuns pentru a o supune puterii lui, pentru a o face să retrăiască dorința pe care o simțise în brațele lui. Simțea nevoia să ia un creion, să vizualizeze amintirile ce i se întipăriseră în minte pentru totdeauna. Dar, pentru prima dată, se simțea intimidată în fața unei coli de hârtie. I se părea o nebunie să încerce să surprindă şi să redea spiritul acela sălbatic, neîmblânzit. Era ca şi cum ar fi încercat să surprindă pe hârtie un fulger orbitor brăzdând întunericul nopții. Un aparat de fotografiat îi putea prinde forma, un artist îi putea surprinde intensitatea, dar nimic nu-i putea reda puterea amenințătoare. Privi peretele acoperit cu tablouri, oprindu-se la portretul ei. Oare asta simțise Simon când pictase? Nevoia de a imortaliza acel moment de perfecțiune al relației lor şi de a-l păstra pentru clipa când totul se va fi terminat? Dacă da, dăduse greş. Tabloul lui era frumos şi perfect ca tehnică, dar îi lipsea viața. Îi lipsea emoția pe care ar fi trebuit să o degaje, dacă ar fi fost într-adevăr o mărturie a dragostei lor. Doar dacă... dacă ceea ce fusese între ei nu fusese niciodată dragoste. Cu siguranță că nu fusese pasiunea clocotitoare pe care o simțise în brațele lui Rusty. Fusese compasiune şi tandrețe, dar poate că nu fusese niciodată dragoste. Acest gând ar fi şocat-o poate cu câteva săptămâni în urmă. Crezuse întotdeauna în evoluția dragostei, crezuse că acea emoție slabă, ca un boboc, înfloreşte şi se desface devenind o floare parfumată, apoi se usucă şi moare, târâtă de vânturile uscate şi fierbinți ale verii. Dar acum încerca sentimente care nu înfloreau, nu evoluau, ci izbucneau. În loc să simtă că se satură, tânjea lacom după mai mult. Atinse uşor cu degetele pagina albă, o mângâie, ca şi cum ar fi

aşteptat să simtă senzația aceea de viață străbătându-i trupul însetat. Dar simțea doar hârtia rece, lipsită de viață şi greutatea apăsătoare, metalică a inelului din buzunar.

CAPITOLUL 9

— Ei, tată care-i verdictul? Rusty urmărea atent chipul tatălui său, pândind orice mişcare, orice tresărire cât de mică pe fața doctorului, dar nu văzu nimic.

— Sunt de acord cu doctorul echipei; făcu câteva însemnări în fişa lui Rusty. Nu trebuie să-ți forțezi deloc genunchiul în următoarele patruzeci şi opt de ore; continuări cu fizioterapia, iar la sfârşitul acestei săptămâni vei putea să joci.

Rusty răsuflă uşurat şi se destinse cu un suspin.

— Nu-mi vine să cred. Cei de la *Redskin* mi-au pasat mingea, apoi m-am împiedicat. Cred că crampoanele au fost de vină. Şi nu mai ştiu decât că m-am trezit pe jos admirând cerul.

— Asta din cauza gazonului artificial. Ar trebui să se renunțe la el. Întoarceți-vă la iarba adevărată şi la noroi. E iadul de pe lume pentru îngrijitori, dar mult mai bună pentru jucători şi pentru articulațiile lor. Telefonul de pe biroul lui sună. Scuză-mă puțin, fiule. Rusty aruncă o privire prin biroul tatălui său, în timp ce acesta vorbea la telefon. Decorată superb în nuanțe masculine de gri şi vişiniu, camera era dominată de fotografia de pe peretele din spatele biroului, fotografia Alexandrei Petrova. Fotografia alb-negru fusese făcută cu peste treizeci de ani în urmă. Nu-şi putu reține un zâmbet, în timp ce-i admira măiestria şi talentul. Avea o expresie plină de vioiciune, de dărurie totală, în rolul *„Libelulei*”. Poziția capului, zâmbetul cochet şi trăsăturile fine erau inconfundabile.

— Şi a renunțat la tot pentru tine, tâlharule, îi spuse tatăl său după ce termină de vorbit la telefon şi-şi privea acum fiul, amuzat.

— Credeam că pentru tine, i-o întoarse Rusty.

— A renunțat pentru că avea treizeci şi trei de ani, iar zilele ei ca balerină erau numărate, dar ca să-i satisfacem orgoliul de artistă, trebuie să o lăsăm să creadă că a renunțat la tot din dragoste.

— Aşa ca să-i facem pe plac, nu? chicoti el, aranjându-şi părul roşcat încărunțit la tâmple. Adineauri m-au sunat de la spital. Trebuie să mă duc să consult un pacient.

— Tată, mai e ceva. Rusty se juca cu genunchera. Ce ştii despre dislexie?

— Dislexie? îşi scoase halatul de laborator, privindu-l iscoditor. Ce legătură are asta cu... Rusty îşi simți tot sângele năvălindu-i în obraji.

— E vorba despre o fată, o femeie. Suferă de dislexie şi pur şi simplu vreau să ştiu mai multe despre boala asta.

— Cineva... special?

— Hai, tată, mormăi Rusty.

— Bine, bine. Dislexia nu prea are legătură cu specialitatea mea, dar din câte ştiu eu se spune că are la bază o anomalie neurologică, centrată pe creier. Constă în neputința de a recunoaşte cuvintele, de a le scrie sau de a le citi.

— Kevyn nu poate citi deloc. I s-a spus că este unul din cazurile rare ce nu pot fi vindecate. Rusty şi înfipse degetele în brațele tapițate ale scaunului. Nu ştiu tată. Mă simt atât de neputincios. Trebuie să se poată face ceva... Orice. Doctorul Rivers îşi puse haina sport:

— Uneori... uneori ajutorul îmbracă forme diferite. Iar faptul că nu poți „repara” ceva sau nu-l poți „îmbunătăți”, nu înseamnă că nu poți ajuta pe alte căi.

— Cred că încep să învăț asta. Rusty se ridică de pe scaun şi îşi luă cârjele. Şi, da, adăugă el zâmbind, e într-adevăr specială. Dar nu-i spune nimic mamei, nu încă. Nu sunt pregătit pentru interogatoriile ei de gradul trei.

— Stai o clipă. Tatăl lui ridică receptorul şi formă un număr. Helen? Dă un telefon la biroul doctorului Ferber şi vezi ce poți afla despre dislexie. Spune-le că o să vină Rusty să le ia peste câteva minute. Mulțumesc.

— Cine-i doctorul Ferber?

— Un psiholog. Are cabinetul la etajul trei. Trebuie să ştie el câte ceva...

— Un psiholog, tată? Dar Kevyn nu e... ea nu e...

— Nebună? Sigur că nu e. Dar pentru a trata o boală ca a ei, primul pas va fi, probabil, o analiză psiho-educațională. Deschise uşa. Te descurci destul de bine cu cârjele alea. Dar nu te obişnui cu ele, ne-am înțeles? Rusty bombăni:

— Sunt de acord cu tine.

Chiar petrecea mai mult timp stând singură în camere întunecoase, având drept companie doar flăcările lumânărilor, sau i se părea numai? De dimineață, de când plecase Rusty, Kevyn se simțea neliniştită şi tulburată. Pe la apusul soarelui, simți nevoia de a-şi aduce ceaiul în camera de zi - nu în dormitor, pentru că amintirile de acolo nu reuşeau să o aline, dimpotrivă. Trebuia să aprindă lumânările, deşi asta îl făcea pe Demon să se ascundă pe perna lui de deasupra frigiderului. În ultima vreme, păruse tare nemulțumit, iar Kevyn îşi spuse că, într-adevăr, petrecuse mai multe seri înconjurată de tăcere, întuneric şi lumânări. Simțindu-se vinovată, stinse lumânările abia aprinse, intră în bucătărie şi se uită în sus pe frigider. Demon se uită o clipă la ea, apoi întoarse capul ostentativ, legănându-şi coada, ca unic semn de viață.

— Ia zi, îi spuse ea îmbufnată, vrei companie sau nu?

Deschise un ochi, întinse o lăbuță, apoi pe cealaltă, ca şi cum fiecare trebuia trezită separat, în sfârşit, când Kevyn era aproape la capătul răbdărilor, Demon se ridică pe toate cele patru lăbuțe, îşi arcui spinarea şi i se urcă delicat pe umeri.

— Să ştii că n-aveam de gând să mă rog de tine, mormăi ea, mângâindu-l pe cap şi îndreptându-se spre dormitor, dar chiar în clipa aceea sună telefonul, iar Demon, speriat, sări de pe umerii ei, cu un mieunat îngrozit. Kevyn ridică receptorul. De ce atinsese buzunarul în care ținea inelul n-ar fi putut spune. Dar oricum vocea lui Rusty nu o luă prin surprindere:

— Probabil că ai stat cu mâna pe telefon de ai putut răspunde atât de repede.

— Eram lângă el.Strângea inelul în timp ce-i răspundea cu o voce sugrumată. Mă întrebam când o să suni.

— Ştiu, ştiu, vocea lui suna obosită şi înfundată. Trebuia să te sun mai devreme, mai ales după acel mic dejun formidabil şi... şi după... tot restul. Dar s-a întâmplat unele lucruri şi acum trebuie să mă refac.
— S-au întâmplat unele lucruri? Ce fel de lucruri?
— Un genunchi luxat. Nu-i mare lucru. Ea tresări:
— Care genunchi?
— Dreptul. Inelul îi tăie carnea când îl strânse cu putere.
— Credeam că o să-ți cauți inelul.
— L-am pierdut?
— Este la mine. Probabil că ți-a căzut din buzunar.
— Mulțumesc. Nu observasem. Tăcerea pluti între ei. M-am lovit la deget în meciul de la Washington şi n-am mai putut să-l port.
— Poți veni oricând să-l iei.
— Nu... pot să conduc prea bine. Dacă ai putea veni tu la mine... Vocea lui prinse brusc viață. Asta e. Poți veni tu aici. Poți să aduci şi inelul şi putem sta de vorbă şi... mamă, ce grozav o să fie! Cea mai bună veste pe ziua de azi.
— Va trebui să-mi spui pe unde să o iau. Nu ştiu unde stai.
— Sigur. N-o să-ți fie greu deloc. Ajungi pe Lakeshore Drive şi...
— Lakeshore Drive? Rusty, unde locuieşti?
— Pe Willow Point.
— Vrei să spui pe Lakeshore Drive? îşi răsuci o şuviță de păr pe deget.
— Chiar voiam să-ți spun de asta. Râsul lui îi răsună în ureche, îi stârni un fior de plăcere, în ciuda seriozității pe care încerca să şi-o impună. Aş putea spune chiar că triatlonul a fost la mine acasă, în curtea din spate.
— Deci în ziua aia te-aş fi putut duce la tine acasă.
— În mai puțin de o secundă.
— Dar atunci erai într-aşa un hal că nu mi-ai fi putut spune nimic.
— Fii sinceră, Kevyn. Dacă ți-aş fi spus... ceea ce am şi încercat de altfel...
— Nu mi-ai spus nimic. Erai practic inconştient.
— Nu total. Şi chiar dacă ți-aş fi spus „*asta e casa mea*”, te-ai fi oprit?
— Sigur că nu.
— Deci m-ai răpit...
— Salvat!
— Răpit. Bine... cum vrei tu.

Kevyn se încruntă. Intră cu micul ei *VW* pe Willow Point, o peninsulă acoperită cu muşchi şi pini, care dădea în Cross Lake. Biata maşină avea nevoie de o mulțime de reparații (pedală de accelerație, tobă de eşapament), dar nu voia cu nici un chip să se atingă de economii. Acum, când era atât de aproape de visul ei de ani şi ani de zile, nici prin cap nu-i trecea să se gândească serios la revizia capitală a maşinuței. În momentul în care va primi cecul de la *Fantasy Books*, va trimite comanda pentru cititorul personal. Recunoscând reperele

date de Rusty, îşi întrerupse brusc gândurile şi începu să numere cu grijă casele până când o găsi pe cea a lui Rusty. O casă modernă, în stil rustic, îmbrăcată în lemn de cedru şi vopsită în maron-roşcat, o casă veche, construită chiar pe malul lacului. Kevyn coborî din maşină şi traversă curtea. Ajunsă pe verandă, începu să bată în uşa mare de stejar, care se deschise imediat. Rusty apăru în uşă, cu părul uşor ciufulit, cu o expresie aproape savantă în spatele unor ochelari cu rame din carapace de broască țestoasă, părând travestit în Clark Kent. Dar nimic nu-i putea ascunde umerii lați sub cămaşa în carouri şi coapsele puternice sub pantalonii strâmți.

Deodată, Kevyn zări cârja. Rusty se sprijinea în ea, iar genunchiul lovit era puțin îndoit şi înfăşurat într-un fel de bandaj moale, protector. Părea cât se poate de fericit să o vadă.

- Mamă, ce bine arăți!
- Şi eu voiam să-ți spun ție ceva asemănător, îi răspunse ea emoționată. Nu ştiam că porți ochelari.
- Doar la citit.
- Oh! îi venea greu să-şi ia ochii de la cârjă. Îşi îndesă mâinile în buzunarele pantalonilor. N-ai de gând să mă pofteşti înăuntru?
- Ba da, sigur, scuză-mă. Se dădu la o parte din calea ei. Ți-a fost greu să mă găseşti?
- Deloc. Mi-ai explicat foarte bine cum să ajung.Închise uşa în urma ei, iar Kevyn păşi în holul mic. O rază de soare se răsfrângea pe un paravan chinezesc din lemn negru, lăcuit pe care era desenat un dragon auriu.
- E frumos, spuse ea.
- Mda, este, nu-i aşa? L-am descoperit odată când am fost la San Francisco. I l-am trimis mamei mele, dar ea aproape că a leşinat când l-a văzut. Când am găsit casa asta, îi trimisesem deja atâtea ciudățenii încât mă amenința că vrea să organizeze o licitație ca să scape de ele. Hai, vino, stai jos. Să-ți arăt ceva. O conduse, reuşind să se descurce destul de uşor cu piciorul bandajat. În ciuda semiîntunericului din cameră şi îi admiră voința. De-abia când Rusty se îndreptă spre căminul masiv din piatră, şchiopătând uşor pe podeaua lucioasă din gresie, îşi dădu seama că nu era prima oară că el folosea o cârjă. Rusty se aşeză pe un colț al canapelei sprijinindu-şi piciorul lovit pe un taburet, apoi bătu cu palma locul de lângă el.
- Arăți superb. Exact ce-mi trebuie ca să pot transforma o zi de iad într-una de vis.

Kevyn aruncă o privire în jur, simțindu-se brusc stânjenită văzând combina muzicală stereo din cele mai scumpe şi imensul ecran al televizorului, mobila tapițată cu piele de culoarea untului şi covorul oriental. Cât putea să câștige un portar? Destul pentru a continua viața de basm pe care i-o oferiseră părinții.

- Ai o casă frumoasă.
- Mulțumesc. Sincer să fiu, de-abia acum mă obişnuiesc şi eu cu ea. Am închiriat-o de la un prieten de-al tatei. Nu mi-am cumpărat niciodată o casă. Cariera mea n-a fost chiar un bastion al stabilității. Aprinse lumina, apoi luă un teanc de hârtii de pe masă.
- Am citit câte ceva. Îşi drese vocea. Despre dislexie. Cât timp a trecut de la ultimul control?
- Opt ani. Kevyn simți că i se strânge stomacul. Dar să ştii că nu evoluează.

— Ştiu asta, dar ascultă-mă, metodele de învăţare se schimbă. Am citit despre un tip, un om de afaceri, un bun om de afaceri. Şi nimeni nu ştia că nu poate citi, pentru că se înconjurase de secretare şi de angajaţi care se ocupau de hârtiile lui. Dar, într-o zi ,a hotărât că asta nu-l mai satisface... Kevyn închise ochii. Nu-l mai satisface.

— ...şi s-a dus la nişte cursuri de citire pentru adulţi şi profesorul voluntar a tot folosit diverse metode, până când, într-o zi, a încercat ceva nou. Se întoarse spre ea, gemu şi îşi masă genunchiul. Au! Mă omoară durerea asta. Apoi continuă: oricum, metoda asta... Acustica vizuală... e un fel de limbaj al semnelor astfel încât să-ţi aminteşti un... să zicem, după cum îl simţi când îl atingi cu degetele şi, în acelaşi timp, după cum arată. Tipul ăsta despre care îţi povestesc pur şi simplu simte practic fiecare literă sau cuvânt, în timp ce citeşte cu voce tare, merge mai încet, dar citeşte totuşi şi chiar din ce în ce mai repede.

— Rusty, te rog. Apreciez foarte mult faptul că te preocupă boala mea, dar eu... eu... Nu e cazul să-ţi baţi capul...

— Iubito, asta nu-i bătaie de cap. O mângâie pe faţă şi o trase mai aproape de el. Vreau să fac asta. Vreau să te ajut. De fapt, chiar sunt sigur că pot găsi un medic bun sau o şcoală. Şi dacă un profesor voluntar l-a putut ajuta pe tipul ăla, atunci eu mă ofer să te ajut pe tine. Îi atinse buzele. Măcar am putea încerca.

— Tu crezi că eu n-am încercat, spuse ea, atât de încet încât, la început crezu chiar că n-a auzit-o. El puse hârtiile pe masă.

— N-am vrut să spun că n-ai încercat.!

— Ştiu.

— Kevyn, n-ai de ce să-ţi fie ruşine. O simţea crispată. Începu să râdă nervos, ca să nu izbucnească în plâns:

— Nu înţelegi. Nu mi-a fost niciodată ruşine pentru că sunt dislexică. Mi-a fost ruşine crezând că sunt o proastă, că nu sunt în stare să citesc, că sunt o ratată. Uneori îmi era atât de ruşine, încât îmi doream să nu mă fi născut.

— Oh, Doamne Dumnezeule, Kevyn...

— Dar când doctorii mi-au spus că sunt dislexică şi când mi-au explicat ce înseamnă această boală şi ce implicaţii are, ei bine, pentru prima oară nu mi-a mai fost ruşine. M-am simţit uşurată, înţelegând în sfârşit că nu eram o proastă şi deci nu avea de ce să-mi fie ruşine. Dar furia, furia pe care nimeni nu are cum să mi-o înţeleagă, pe care nici profesorii mei nu au înţeles-o, există. N-am scăpat niciodată de ea. Apoi mi-am dat seama că profesorii mei de la şcoală nu aveau de unde să ştie ce boală am şi cum se manifestă. Ei nu învăţaseră la facultate că existau şi elevi dislexici. Apoi m-am înfuriat pe părinţii mei. Mă întrebam de ce nu insistaseră mai mult, de ce nu mă duseseră la un doctor, de ce nu voiseră să afle adevărul în legătură cu mine. Oare le era teamă să nu descopere că, de fapt, eram un copil retardat? Apoi mi-am dat seama că, de fapt, nu aveau de unde să ştie ce trebuiau să facă. Nu a fost nici vina lor. Nu a fost vina nimănui. Se uită la Rusty, implorând înţelegere. Rusty, eu sunt o fiinţă normală .Dacă nu sunt capabilă să citesc, asta nu înseamnă că sunt handicapată cum cred unii, care mă cunosc. Mă jignesc, e drept, cu ironia şi cu dispreţul pe care-l pot citi pe faţa lor, dar nu mi-e ruşine.Eu mă simt normală şi nu-mi doresc decât ca şi ceilalţi să mă considere la fel, să înţeleagă că nu pot citi pentru că sunt dislexică, nu handicapată,

infirmă. Nu m-am lăsat doborâtă de boala mea. Dar majoritatea oamenilor nu înțeleg. Dar mie una nu-mi mai este ruşine, spuse ea, cu hotărâre în glas.

— Kevyn, n-am cunoscut niciodată o persoană atât de puternică, şopti el, gâtuit de emoție.

— Uneori, a supraviețui înseamnă a te ascunde, îşi frământa mâinile în poală. Dar câteodată asta nu se poate. E de-a dreptul îngrozitor să depinzi de cineva care să-ți citească o scrisoare, o notă de plată sau să-ți completeze un cec. Dar n-am venit aici ca să vorbim despre asta. Tu.. .tu mi-ai spus că vrei să-mi arăți ceva, nu?

— Da, e vorba de... un meci în care am jucat, spuse el, apăsând pe unul din butoanele telecomenzii de lângă el. O trase spre el, luând-o pe după umeri şi lipind-o cu spatele de pieptul lui.

— Meciul ăsta s-a jucat la Washington. Uite, ăla sunt eu, cu numărul optzeci şi şase, vezi? Acolo, chiar în mijlocul ecranului. Kevyn recunoscu silueta şi mişcările inconfundabile. Rusty alergă vreme de câteva secunde pe terenul umed, apoi se desprinse de la pământ şi, răsucindu-se de câteva ori în aer, prinse mingea ce zbura prin fața lui. Ținând mingea la piept, ateriza, lovind pământ cu călcâiele. Înainte ca adversarii să ajungă la el, Rusty pusese deja mingea pe pământ, înscriind un punct pentru echipa lui. Fu înconjurat imediat de coechipieri, care săreau şi se loveau cu căştile, într-o bucurie frenetică. Rusty opri filmul în dreptul unei imagini, în care se vedea un pumn ridicându-se deasupra capetelor celorlalți şi tăind cu putere aerul, într-un gest victorios. Acela era, bineînțeles, pumnul lui.

— Acesta este un moment istoric, râse el. După vreo cinci meciuri, am realizat şi noi un touch-down. De fapt, eu l-am realizat.

— Pentru Cartea Recordurilor, spuse ea în glumă. Mai arată-mi o dată.

— Cu plăcere. Derula înapoi caseta şi o puse din nou. Kevyn urmărea atentă imaginile de pe ecran.

— Uite... saltul acela... e ca în balet, nu?

— Îhî. Pot să fac al naibii de bine şi piruete... da' sus, în aer. Arătă cu un deget spre fluierul piciorului. Vezi ăsta? E punctul meu forte...arc, nu alta. Salturile au fost întotdeauna puterea mea. În toți anii aceia, în care am făcut balet, cea mai deplină, cea mai pură fericire a mea era aceea de a face salturi în aer. Zâmbi. Este un mod al meu de a vedea zborul... controlul mişcărilor în aer... asta înseamnă, după mine, a zbura.

— Iar tu, atunci când joci fotbal, ai ocazia să faci o mulțime de salturi, nu-i aşa?

— A alerga şi a sări fac parte din meseria mea. Opri caseta şi derula înainte de data aceasta. Aşa... mingea a ajuns acum la noi, iar eu am reuşit o altă prindere de zile mari. Stai să văd dacă pot să o găsesc. Derula caseta şi o opri de mai multe ori, până când dădu de imaginea pe care o căuta. Uite, asta este. Imaginea îl arăta din nou în prim plan. Înainta prin învălmăşeala aceea de trupuri, aplecându-se, țâşnind şi alergând de la un capăt la celălalt al terenului, cu grația unei gazele. De data aceasta însă, în momentul în care el sări să prindă mingea, un jucător din echipa adversă păru a se ivi de nicăieri şi sări după el. Amândoi se rostogoliră la pământ, în vreme ce un al treilea jucător se aruncă peste ei, lovindu-l pe Rusty cu casca în spate. Kevyn tresări şi se înfiora de parcă ea fusese cea lovită, simțind parcă şi o durere puternică în coaste. Îşi aminti de vânătaia pe care o văzuse pe spatele lui Rusty. Continua să privească ecranul

televizorului, în dorința de-a dreptul disperată de a nu-l lăsa să vadă cât de îngrozită era. La un moment dat, imaginile începură să-i joace prin fața ochilor. Noroc că el îi explică ce se întâmplase pe teren.

— Figura asta, iubito, se chema „suliță”. E ceva total nepermis, un fel de fault, care se sancționează cu o lovitură de pedeapsă, cu un penalty, pentru conduita lipsită de sportivitate. Dar asta numai la cererea arbitrului. Atunci...n-a cerut-o.

Kevyn simți un nod în gât.

— Da... Înțeleg, răspunse ea.

— Dar știi care este partea cea mai importantă a acestui joc? Privește.

Kevyn încercă să se concentreze, atât măcar cât să poată urmări din nou imaginile de pe ecran. Văzu doi jucători căzuți la pământ. Cel îmbrăcat în roşu se ridică primul, îl apucă pe Rusty de mână şi-l ajută să se ridice la rându-i.

— Nenorocitul! Cică a vrut să fie politicos... conduită sportivă, bombăni Rusty, oprind din nou imaginea. Vezi? Eu aveam încă mingea. Şi ăsta era cel mai important lucru. Trebuia să o țin, orice s-ar fi întâmplat. Şi asta trebuie să facă orice jucător, indiferent că îşi rupe un picior sau că se loveşte la cap. În clipele acelea, ceea ce contează este să reuşeşti să ții cât mai mult mingea.

Kevyn îşi simți gura uscată şi palmele umede. Făcu un efort să-şi mute privirile de la ecranul televizorului.

„*Oh, Rusty*”, îşi spuse ea, gânditoare, „*oare ce se petrece în capul ăsta al tău?”.* Prin fața ochilor i se perindară frânturi de imagini ale personalității lui: atletul, sălbaticul, bărbatul copilăros a cărui simplă apropiere îi dădea fiori,

colecționarul de antichități, dezordonat, excentric şi impulsiv şi puştiul îndrăgostit de dans ca vis, ca iluzie. Care dintre aceste imagini te reprezintă pe tine, cel adevărat? Ar fi vrut ea să-l întrebe. Care eşti tu, cel adevărat? Te rog să-mi spui, ca să ştiu şi eu de cine m-am îndrăgostit. Trebuia să alunge amintirea războinicului rănit, care se întorcea printre ai săi, după o înfrângere tragică, dar glorioasă, şchiopătând şi plin de vânătăi.

— Rusty, şopti ea, disperată, întrerupându-l tocmai în timp ce îi descria o altă lovitură pe care o primise de la un adversar, n-am putea... Se uită la buzele lui pline, la ochii verzi, ca frunzele primăvara, la părul roşcat, cu reflexe aurii şi îşi aminti de imaginea aceea superbă, demnă de o operă de artă - imaginea lui scăldată în lumina soarelui, culorile acelea calde, culorile perfecțiunii... Aceea era imaginea pe care trebuia să şi-o amintească şi nu cele de pe ecranul televizorului, care o îngrozeau şi o înspăimântau de moarte, la vederea tuturor acelor suferințe fizice, îndurate cu atâta bărbăție.

— Rusty, spuse ea din nou, iar el îi luă mâinile reci în palmele-i calde, fierbinți... Rusty... am putea... oare am putea să... Neputând da glas dorinței ce o mistuia, o făcu prin gesturi. Se sprijini de el, îşi ridică încet capul şi recunoscu în ochii bărbatului flacăra răspunsului încărcat la rându-i de dorință. Limba lui îi cerceta fiecare colțişor al gurii. La fel de încet, mâna lui coborî ca o mângâiere de-a lungul spatelui ei, apoi alunecă spre coşul pieptului şi se opri în dreptul sânilor, dar atât de încet, încât Kevyn simți că se topeşte. Cu cealaltă mână, Rusty bâjbâi pe butoanele telecomenzii, până când reuşi să oprească televizorul.

— N-am vrut să-ți închipui că ăsta este singurul motiv pentru care te-am invitat aici. Ea refuza să se gândeasscă la celelate motive. Nu voia să se gândească la celelalte motive.

Nu voia să se gândească la ele, voia să fugă de ele. Îşi descheie primul nasture al bluzei, apoi pe următorul. Ochii lui Rusty se întunecară, apoi degetele lui puternice începură să-i mângâie sânii.

— Te pricepi de minune să faci un bărbat să-şi uite durerile şi suferința. Ea mai descheie un nasture, scrâșnind din dinți, fără să scoată un cuvânt. Cum putea oare să-l facă să înțeleagă că, de fapt, ea era cea care avea nevoie să uite durerile şi suferința lui. Ultimul nasture odată descheiat, ea îi luă mâna într-a ei şi i-o puse pe sânii plini, prinşi în sutienul negru, de dantelă. Trase adânc aer în piept şi îşi simți sânii dornici să scape cât mai repede de strânsoarea sutienului. Îi urmărea reacțiile, în timp ce îi punea mâinile pe sfârcurile întărite la cea mai mică atingere a lui. Un val de căldură îi invada trupul. Îşi umezi buzele, respirând întretăiat şi, văzându-i privirile ațintite asupra ei, şi le umezi din nou, într-un gest aproape involuntar. Se ridică în genunchi şi îşi desfăcu sutienul, împingându-şi bustul înainte, cu o arcuire senzuală, spre fața lui. Buzele lui se apropiară de sfârcul drept, înainte ca dantela sutienului să alunece, încet, pe pat. Limba lui o mângâie uşor, într-o atingere caldă şi umedă. Apoi dinții strânseră sfârcul care parcă nici nu-şi dorea altceva. În ea se aprinse o dorință mistuitoare, care făcea ca totul din jurul ei să dispară, pe lume nemairămânând decât senzațiile deosebite pe care i le provoca Rusty, senzații care o făceau să vibreze până în cel mai îndepărtat colț al ființei ei. Gemea întretăiat, abandonându-se în brațele lui puternice. Rusty îi strânse sânii în mâinile făcute căuş în jurul lor. La un moment dat, îşi ridică încet capul, trase adânc aer în piept şi suflă, suflă aer rece peste sfârcul întărit, care, lacom, mai voia să fie mângâiat şi iubit. Aplecându-se, îi luă din nou sânul în gură.

— Ohhh... Nu putea vorbi. Avea să... moară dacă el nu se oprea... şi... Se îndepărtă de el, înnebunită de senzația şi de sunetul buzelor lui pe sfârcul ei. Când Rusty deschise ochii şi o privi mirat, ea îi luă capul în mâini şi îi călăuzi buzele spre celălalt sân, dăruindu-se disperată acelei dulci agonii. Mâinile lui puternice îi cuprinseră fesele, o ridicară şi o aşezară deasupra lui. Degetele bărbatului coborau în mângâieri chinuitoare pe spatele ei, iar buzele se opriră din nou pe sân. Kevyn se zvârcolea, în timp ce Rusty strânse uşor cu dinții sfârcul întărit, apoi îl mângâie, îl supse, îl linse... Era pierdută, pierdută în ceața dorinței, prizonieră a propriei sale nevoi de a i se dărui. Nu-şi putea stăpâni gemetele şi scâncetele, tot aşa cum de-abia mai putea să respire. Apoi simți cum dogoarea dorinței ei răspundea presiunii umflăturii bărbatului pe abdomenul ei. Încercă din nou să se smulgă din strânsoarea lui, dar mâinile puternice ale lui Rusty îi cuprinseră şoldurile, ținând-o pe loc. Apoi acea frecare îi alungă totul din minte, cu excepția dorinței de a desăvârşi contopirea într-o singură ființă. Încercă, disperată să-şi scoată blugii şi, în cele din urmă, reuşi. Când se apropie de el, realiză că era încă îmbrăcat, în timp ce ea era complet goală. Rusty se aplecă şi-o sărută pe piept.

— Te rog... gemu ea. Îi cuprinse fața în mâini, oprind acea tortură dulce şi mistuitoare. Te rog... repetă ea, căutând şi găsind dovada că bărbatul o dorea.

Mâinile lui tremurau la fel ca ale ei, când îşi desfăcu cureaua şi îşi scoase pantalonii, simțindu-se parcă, dintr-o dată, eliberat. Kevyn îl mângâie, îi simți pulsul accelerându-se şi genunchii i se muiară. Îl sărută cu buze umede şi fierbinți, trăgându-l spre ea, deasupra ei, dar el se opri:

— Nu aşa. Nu... cu genunchiul meu... Genunchiul lui. Închise ochii şi suspină. Nu putea uita şi când el îi desfăcu picioarele şi o pătrunse, ea ştiu că nu era pregătită.

În ea se luptau supărarea şi furia. Supărarea la gândul că el nu era ceea ce ar fi vrut ea să fie şi furia că era atât de proastă... Continua să suspine, iar trupul i se arcui într-o încordare nervoasă. Mişcările lui îi anihilau parcă şi supărarea şi furia, transformându-le în... altceva... altceva fierbinte, ce o lăsă aproape fără suflare. Lacrimi fierbinți se prelinseră pe obrajii în flăcări. Degetele lui însă le şterseră.

— Oh, iubito... O sărută pe obraji, iar Kevyn îi simți în acelaşi timp asprimea bărbii nerase şi blândețea atingerilor.

— Nu-ți fie teamă să mă iubeşti, o imploră el. N-am să-ți fac niciodată nici un rău. Ai încredere în mine, te rog. O trase spre el şi îi supse buza inferioară, pătrunzându-i gura cu limba şi explorându-i adâncimile cu mişcări senzuale. Ea simți din plin contopirea fizică în clipa în care el îi strânse cu mâini puternice coapsele catifelate. Durerea şi frica dispăruseră ca prin farmec. Nu simțea nimic altceva decât un miracol de senzații produse de atingerile lui şi de blândețea cu care o iubea. Rusty îşi freca fața de sânii ei, apoi îi sărută din nou, dulce, dureros de dulce. Kevyn gemu. Auzindu-i geamătul, Rusty îşi trecu din nou limba fierbinte şi umedă peste sfârcurile întărite. Cuprinsă de un val de plăcere mistuitoare, Kevyn se strânse în jurul lui şi se împinse spre el, ridicându-şi bazinul pentru a-l întâmpina. Rusty îi şoptea cuvinte de dragoste cu buzele lipite de gâtul ei, în timp ce cu degetele îi mângâia, cu mişcări circulare, interiorul coapselor. Instinctiv, ea îşi grăbi ritmul unduirilor prin care se apropia de el. Rusty se săltă puțin şi o pătrunse. Se mişcau acum într-un ritm la fel de vechi ca şi iubirea însăşi. Fiecare mişcare a lui o urca sus, tot mai sus, pe culmea amețitoare a eliberării. În clipa în care crezu că avea să explodeze, că nu avea să mai reziste mişcărilor lui puternice, care o făceau să vibreze cu fiecare fibră a trupului, intră brusc într-un abis întunecat, în care nu-l mai simțea decât pe el, umplând-o, până când, în sfârşit, se prăbuşi peste ea, într-un extaz suprem. După câteva clipe, o întrebă răguşit:

— Spune-mi şi mie ce te frământă, Kevyn. Ea îşi întoarse spre el fața scăldată în lacrimi, privindu-l cu ochii ei adânci şi umbroşi.

— Nu pot să-ți explic. Sunt foarte...derutată. Îşi îngropa fața în pieptul lui. Nu... Înțelegi. Rusty o îmbrățişa, luptându-se cu încordarea ce pusese stăpânire pe el. Nu voia să o forțeze. Trebuia să aibă răbdare, dar răbdarea nu fusese niciodată punctul lui forte. Însă de data asta, era hotărât să nu facă nici cea mai mică greşeală.

— Ai al dracului de multă dreptate. Aşa e. Nu înțeleg. Atunci de ce nu încerci să-mi explici? Ea se smulse din brațele lui, iar Rusty oftă. Nu, nu aşa trebuia să înceapă.

— Te rog, nu fi...aşa, şopti ea.

— Nu fi...cum? Luă bluza lui Kevyn şi o aruncă spre ea. Vreau să ştiu ce se întâmplă, Kevyn. Vreau să ştiu ce anume te face să plângi atunci când eşti în brațele mele, ce fantome te gonesc de lângă mine.

— Nu sunt fantome, murmură ea. Nu e... asta.

— Atunci fă-mă să înțeleg ce anume aştepți tu de la mine. Strânse pumnii, încercând să se controleze. De ce ai venit aici? Ea tremură, bâjbâi după haine, băgă mâna într-un buzunar şi scoase inelul, pe care i-l aruncă în palmă.

— Am venit să-ți dau inelul. Am venit pentru că păreai a avea nevoie de cineva. Se uită în jur, ocolindu-i privirea.
— Nu de cineva. Aveam nevoie de tine.
— Nu fi supărat. Nu vreau să fii supărat pe mine. Ochii i se umplură de lacrimi. N-am vrut să se întâmple asta.
— Kevyn, nu înțeleg. Tu ai făcut să se întâmple aşa. Îşi trecu degetele prin păr, apoi îşi frecă palmele de coapse. Şi cel mai al dracului lucru este că nu-mi pasă că ai făcut asta, eu vreau doar să ştiu de ce.
— Ce s-a întâmplat între noi... Eu nu înțeleg. E atât de frumos şi de... înspăimântător.
— Înspăimântător? De ce?
— Pentru că nu vreau să sufăr din nou.
— Toate astea au un sens pentru tine, nu-i aşa? o întrebă el uluit. Vrei să mă îndepărtezi de tine, ca să nu te rănesc. Dar durerea pe care ți-o provoci singură nu te răneşte?
— Ba da. Dar mai puțin, pentru că o pot controla. Kevyn se întoarse cu spatele la el şi începu să se îmbrace.
— La dracu'! La dracu'! Spune-mi şi mie cum de-am ajuns să ne certăm.
— Tu n-ai să înțelegi niciodată. Tu şi viața ta,din care nu lipseşte nimic. Viața ta perfectă. Poate că eşti unul dintre cei norocoşi, poate că vei simți întotdeauna pământul sub picioare. Dar asta nu-i totul în viață. N-ai să înțelegi niciodată. Tu n-ai pierdut niciodată pe nimeni. Ai avut totul, aşa că n-ai cum să înțelegi.
— Oh, mai scuteşte-mă.
— Cândva am fost iubită. Nu cunosc alt cuvânt pentru asta, mai mult chiar decât iubire, mai mult chiar decât o simplă atenție sau grijă. Eu am fost întotdeauna diferită de ceilalți, care râdeau de mine şi mă porecleau în fel şi chip. Rusty o privi lung, de parcă nu-i venea să-şi creadă urechilor, dar ea nu era acolo, cu el, ci departe într-un trecut dureros.
— Dacă a existat pe lumea asta un loc unde m-am simțit la adăpost acela a fost acasă. Acolo mă simțeam apărată. La şcoală eram o nimeni, o ciudățenie a naturii, o proastă. Acasă în schimb, căpătăm deodată îndemânare, reuşeam să fac ceva, să înțeleg că, de fapt, nu eram proastă. Acasă visam, aveam arta mea... La un moment dat, am realizat că părinții mei erau mai bătrâni decât cei ai colegilor mei. Câteodată însă nu mă puteam abține să-mi fie frică. Da. Mi-era frică, mi-era teamă ca ei să nu moară, să mă părăsească; abia acum putu să-l privească în ochi. El o aştepta să continue, simțind o teamă nefirească şi durere pentru ea. Dar nu au fost ei. A fost Rhett. A fost un şoc. Eu nu eram pregătită pentru aşa ceva. Se înălță şi îi mângâie sprinceana, iar Rusty nu îndrăzni nici să respire. Nu am fost pe de-a întregul nepregătită pentru părinții mei când au murit. Nici nu aveau o sănătate prea bună în ultimii ani, dar brusc am rămas singură.

El privi cum irişii ei se întunecară deodată; în adâncul lor putea vedea obsesia fricii de a nu rămâne din nou singură după un sfârşit brusc. Ea avusese doar şaptesprezece - optsprezece ani, se gândi el, şi singură, incapabilă să citească sau măcar să trăiască în lume. Ideea la gândul a ceea ce ea trebuise să îndure şi să sufere îl sfâşie cu junghiuri dureroase de compătimire. O pierdere după alta - la câți ani poți face față unor asemenea şocuri, la ce şi

câtă maturitate poți supraviețui unor goluri ce-ți prăbuşesc dintr-o dată tot ajutorul şi sprijinul din calea ta. Deci aceasta era rana pe care ea încercase să o vindece cu fantezii şi ascunzându-se de lumea reală şi de toate obligațiile ei. Îi aminti ce-i spusese odată: *„Eu nu am iubit pe nimeni fără să-l pierd*.” El o învălui cu brațele sale puternice, o legănă, o iubi mai mult.

— Nu pot să-ți promit că nu te voi răni vreodată, Kevyn. Nu pot schimba nimic din ce s-a întâmplat în viață. Mâinile i se încordară pe umerii ei şi o întoarse spre el până ce ea trebui să-l privească. Dar acum înțeleg de ce ți-e teamă. Însă omiți o parte foarte importantă. Nu eşti singura care poți fi rănită. Tu deja m-ai rănit pe mine. Tu poți să-mi sfâșii sufletul şi nu cred că doar pentru un minut. Şi te întreb ceva: cât de departe vrei să alergi? Ea îşi întoarse capul disperată:

— Nu înțeleg.

— Cât de departe vrei să fugi de mine. Tu spui că fugi de durere, dar eu îți spun că tu de fapt vrei să fugi de mine. Dar, Kevyn, eu intenționez să fiu lângă tine. Vom câștiga cu fiecare pas al drumului. Vom reuşi împreună, sau vom pierde împreună. Dar eu nu cred în eşec. O tăcere lungă se aşternu între ei. În cămin buştenii trosneau, dar nici un alt sunet nu risipi tăcerea. Ea se cutremură deodată şi el o trase din nou în brațele sale. Kevyn îi atinse obrazul şi buzele îi tremurară:

— Trebuie să crezi în miracole.

— Trebuie. El nu mai ştia ce trebuia să facă,ce trebuia să mai zică, doar tăcu ținând-o în brațe şi totul păru îndată atât de luminos...

Kevyn stătea în fața tabloului, simțind lacrimi de frustrare umezindu-i ochii şi tenul palid.

— Nu! urlă. Apucând un cuțit despică pe diagonală tabloul din colțul de sus până în cel de jos. Mototoli pânza şi furioasă o aruncă într-un perete de unde ateriza cu un zgomot abia auzit pe podea, fâșâind o clipă înainte de a rămâne imobilă, Kevyn se lăsă să alunece şi ea pe lângă perete până când ajunse pe covor. Îşi cuprinse genunchii cu brațele şi începu să se legene. Nimic nu mergea. Ceea ce începuse cu săptămâni în urmă, devenise acum o obsesie ce o zbuciuma în interiorul ei răvăşit. Trebuia să-l picteze pe Rusty. Trebuia să transpună ceea ce stocase în memoria vizuală despre tot. Trebuia să refuleze amețeala ce o simțea atât timp cât nu reuşea să exprime ce adunase ea despre Rusty. Trebuia să creeze amintirile despre el. Dar nici o imagine afurisită nu reuşea să prindă viață când o aşternea pe pânză. Imaginea lui conturată de lumina lunii, imaginile lui în ploaie când fulgerele îi descoperiseră. Îi dezvăluise forța, puterea şi imaginile lui răsucindu-se în aer în salturile atletice, nu, nici una nu avea suflu, nici una nu o putea reda pe pânză. Îşi căutase cărțile de artă, încercase tehnici şi stiluri pe care niciodată înainte nu le folosise. Toate aveau acelaşi rezultat - dezastruos. Fiecare efort se dovedea a fi un eşec, dar fiecare îi ascuțea dorința de a-l picta pentru că simțea că nu mai putea face nimic altceva dacă nu reuşea în cele din urmă. Cum stătea acolo pe podea, cu obrazul lipit de genunchi şi cu lacrimile ce-i şiroiau pe obraji, îi veni deodată o altă imagine în minte. Se ridică încet, împinse nişte bucăți sfâșiate din celelalte pânze ce le încercase până acum şi aşeză pe suport una nouă. Mai luă şi o bucată de mangal ruptă şi cu o mişcare mângâietoare schiță o linie, apoi încă una, apoi mai multe şi se opri la un moment dat casca de jucător alături. Cercetă schița cu luare aminte. Ce avea această schiță de arăta corect, atât de corect, ce avea în plus față de

celelalte - când acelea toate păruseră fără nici o şansă din start? Era un contur simplu, dintre cele mai simple - nu cel al trupului lui Rusty pe care ea îl cunoştea prin atingere, prin gust,prin vedere, ci uniforma lui în angrenajul bătăliei. Prindea viață prin acel ceva care-i dădea forță. Părea pur şi simplu că se mărea, că se înălța, imensă, disprețuitoare, acoperind umerii lui Rusty, amintind amenințătoare ceea ce o speria pe Kevyn, ceea ce o făcea să tremure ştiind ce avea de înfruntat Rusty când se înveşmânta cu ea, acesta uniformă pe care Kevyn o ura realizând tot mai mult că aceasta făcea parte din Rusty. Umeri lați – umeri în armură. O linie trasată în jos spre centrul pieptului şi o pieptieră prinse viață, făcând pieptul lui Rusty să pară de parcă respira. Coapsele se înveşmântară cu apărătoarele de la genunchi în sus. Deasupra feței şi a capului apăru casca, coiful. Kevyn ura ceea ce desena dar nu se putea opri.

Voința ei era controlată de voința uniformei ce o atrăgea să o deseneze cât mai voluminoasă, cât mai imensă. Trasa şi desena cu o frenezie tot mai rapidă. În degete simțea furnicături de parcă erau arse de mercur. În spatele lui Rusty începu să se detaşeze ca fundal un luminiş dintr-o pădure şi copacii verzi ca şi privirea lui păreau extraordinar de mici, în comparație cu imensitatea pe care o inspira acest Rusty. În jurul lui desenă pietricele mici, ciuperci, primule şi multe alte flori. O singură rază de soare îşi găsi drum prin desişul înfrunzit ca să se oprească iubitoare pe umerii armurii cavalerului îngenuncheat. Arthur al Mesei Rotunde, nobil pur, deşi ochii lui aveau o expresie ce-i preziceau viitorul şi momente ce urmau să-l chinuiască. Kevyn se opri. Privi fix pânza. Realiză că deja era completă. O altă rază de aur îi atinse buclele cu o licărire de foc, îi defini oasele obrajilor sculptați şi-i ilumina ochii. Ea descoperise. Era gata să lucreze. Stând tăcută, simți o uşurare în piept.

— Da, asta era. Râse, sunetul se auzi... În atelierul larg.

— Serghei Rivers, te-am găsit. Se lansă pripită în munca ei, dorința ei, obsesia ei.

Nevoia de a pune culoarea lui pe pânză era o poftă pe care o negase prea mult timp. Soarele apunea când ea în sfârşit termină. Îşi studie progresul remarcabil.

— Nu e rău pentru un începător. Se întinse, îşi relaxa muşchii încordați ce o dureau de ore întregi din cauza poziției chinuitoare. Rezemă pânza de perete, puse pensulele în terebentină şi împinse şevaletul în congelator, prea obosită să facă o curățenie mai amănunțită. După ce-şi răsuci părul într-un coc mare şi-l prinse cu o bentiță mare, îşi dezbrăcă hainele şi împleticindu-se istovită, se îndreptă spre baie. Afară pe fereastră, timpuriul aer de noiembrie era răcoros, transformând frunzele în culori frumoase, de la galbenul fierbinte la pământiu aşternute într-un covor gros, multicolor. Apa fierbinte umplea cada şi Keyn se cufundă în ea cu un oftat de mulțumire când simți senzațiile de căldură în întregul ei trup greu încercat, revigorând-o. Mintea ei se descătuşa plină de priviri, sunete, amintiri.

Aceste săptămâni trecute fuseseră pline doar de frustrări, dar de asemenea şi de prezența sursei acelei frustrări. Cele mai multe nopți ea şi Rusty le petrecuseră împreună. Când era plecat păstra legătura cu ea, ceea ce, spre surprinderea ei, o făcea într-un mod constant. Odată o sunase de la o cabină telefonică din Muzeul Metropolitan. El îi descrisese pe Rembrandts, Picasso, Monet şi îi îndrugase verzi şi uscate. Uimind-o cu reacțiile lui entuziaste, punându-i întrebări despre artă.

Râsese, îl ascultase şi îl înțelese. El îi adusese o miniatură a Clopotului Libertății din Philadelphia, un teanc de albume din Saint Louis, o ascuțitoare tip „T" din muzeul T.R.D. din Detroit. Deşi nimic nu se potrivea cu acel prim dar, numele lui Rhett scris pe acea bucățică de

hârtie, era încântată de bucuria copilărească cu care Rusty îi oferea acele cadouri pândindu-i reacțiile ,aşteptând temător ca un copil entuziasmul sau dezamăgirea ei. Kevyn râdea, îl săruta şi îi observa împăunarea abia abținându-se să nu râdă. În dormitorul ei hârtia cu numele lui Rhett îi lumina camera, făcând ca totul să prindă viață în jurul ei. Nimic nu putea înlocui acel dar care era în inima ei. Amintirile nu-i dădeau pace. Genunchii lui îi reaminteau mereu de ceea ce el înfrunta în meciurile la care lua parte. Față de el, când sosea din deplasări, primea cadourile lui, se simțea fericită şi căuta să-i arate doar aceasta, dar frământările ei şi le ascundea cu măiestrie încât să nu bănuiască nimic din zbuciumul ei interior. Îşi aminti când venise din Saint Louis cu acel album de jazz nu putuse să-şi rețină teama ce o cuprinsese când îi văzuse degetele de la piciorul drept fracturate şi umflăturile vinete de pe întreg corpul.

Dar nu avusese şi Arthur rănile lui din bătălii? Desigur până la urmă el se înălțase din luptă viu şi nevătămat. Se uită cu coada ochiului spre tabloul terminat pe care putea să-l vadă chiar şi din baie. Nu reuşea să-l distingă clar, dar ştia şi cu ochii închişi ceea ce desenase. Da! Era acolo, îngenuncheat, aşteptând,
atât de viteaz şi atât de frumos. Ea se încruntă şi se agită în apă. Aceasta era ce căutase ea dar oare putea spune că era o prostie? Căutase, pictase până ce reuşise, dar de ce acum îi părea suspect că nimerise doar cu o imagine din poveste, o poveste unde se presupunea că era Guinevere? în minte ecoul vocii tatălui său răzbătu dintr-un timp demult trecut, povestindu-i încet ideea mamei sale de a o boteza Guinevere, la care el se opusese ferm.

CAPITOLUL 10

Rusty traversă curtea lui Kevyn călcând apăsat pe frunzele uscate. Genunchiul lui era bine, al naibii de bine. Urcă scările mult mai uşor decât le urcase vreodată.

Avea veşti, veşti bune pentru Kevyn. Meciul de sărbătoarea Recunoştinței va avea loc în Dallas, la care el începuse să se gândească. Spera să fie un meci cu adevărat special. Bătu la uşă, dar Kevyn nu răspunse. Bătu mai tare, apoi ridică din umeri. Înconjură casa îndreptându-se spre atelier. Era obişnuit cu stările ei, cu toanele ei. Câteodată era atât de adâncită în gândurile ei, încât se întâmpla să nu mai audă sau să nu mai vadă nimic. Uşile franțuzeşti erau spre norocul lui deschise. Păşi înăuntru şi simți imediat căldura ce domnea în casă. Mirosul terebentinei plutea în aer, dar ea nu mai lucra în acel moment, aşa că intră în holul mare. Liniştea profundă din casă îl derută, dar ceva îl reținu să strige. Merse încet prin casă, slăbindu-şi nervos fularul ecosez din jurul gâtului. Uşa de la baie era larg deschisă, iar parfumul umed al sărurilor de baie îi umplu nările cu un miros plăcut ce-l ademeni înăuntru.O văzu. Era întinsă în cadă, cu ochii închişi, cu sfârcurile sânilor destinşi şi cu rotulele genunchilor ieşite seducător din apa înspumată. Este a lui, se gândi el simțind un sentiment plăcut de posesiune. Ea se mişcă provocând ondulații apei în jurul ei. Ochii ei se deschiseră. Căscă gura la el, apoi spuse cu un zâmbet larg:

— Nu te-am auzit când ai intrat.
— Eu ți-am auzit sforăitul de la jumătatea drumului, din grădină, minți el, deschizându-şi fermoarul de la geaca de piele. O dezbrăcă şi o aruncă pe podea, apoi se ghemui lângă cadă, stând pe vine şi îi şopti la ureche: Arăți destul de bine pentru a...
— A mânca? zâmbi ea năucitor şi ochii ei se întunecară. „*A te căsători*”, se gândi el surprins. Acesta era cuvântul pe care fusese gata să-l pronunțe. Acesta era cuvântul care îi acceleră sângele şi care-i vâjâia prin cap aproape amenințându-l. Privi lung

strălucirea irişilor ei, puterea lor care-l amenința să-l prindă într-un vârtej ce-l capta tot mai mult, care îi insufla sentimente tot mai puternice.

Respirația ei îi mângâie obrajii şi privirile lor se întâlniră. O mângâiere mai seducătoare, mai erotică decât chiar cele fizice. Rusty îşi lăsă capul spre ea şi îi cuprinse buzele într-un sărut arzător. Îi sărută stăruitor colțurile gurii, apoi se îndepărtă. O urmări cu o privire pentru care nu existau cuvinte care să explice intensitatea ce o exprima.

— Sunt aproape gata, îl anunță Kevyn şi începu să se săpunească repede cu buretele.

— Asta-i bine, era şi timpul. Apa este aproape rece. „*Căsătoria*”, se gândi el cu disperare. Permanență. Rădăcinile. Da. Dorea acest lucru. O dorea pe ea. Şi din cauza acestei dorințe se trezi deodată că nu ştia ce să facă, care era următorul lucru pe care trebuia să-l facă. Ridică una din schițele împrăştiate pe podea.

Îngândurat, emoționat, nerealizând ce face, luă un creion şi începu să traseze linii, cercuri, spirale. Săptămânile trecute le petrecuseră în mare parte împreună şi acum îşi dădea seama că devenise dependent de ea. Nu mai discutaseră despre fotbal din acea zi în care îi arătase caseta video cu unul dintre meciurile lui şi în care făcuseră dragoste la el acasă. Fotbalul era un subiect tabu pentru ei, pe care lui îi era frică să-l abordeze. Frică deoarece el vedea îndoielile de pe chipul ei de fiecare dată când încercase să deschidă acest subiect. Dar, asta era gloria lui.

Creionul era încă în mâna lui. Desigur, uneori se simțea gata să se rupă de acest mod de viață. Echipa cu care juca se schimbase. Doar el şi cu Skipper mai rămăseseră încă acel duo formidabil - Skipper îi arunca baloanele, iar el le prindea. Desigur dorea să i împartă cu cineva aceste sentimente pe care le încerca acum. Dar asta nu mai conta. Trecuse mult timp de când el venise la Kevyn gol de sentimente, deprimat şi rănit, dar nu putea să-i vorbească despre fotbal. Dar a fi cu ea era destul, împărțeau o lume, o viață departe de fotbal, departe de oameni. Şi aceasta era o viață pe care o puteau duce mult timp de acum înainte, chiar veşnic. Îşi înălță capul spre ea. Încă se mai bălăcea în apă. Uneori avea o expresie întunecată în privire, o stare pe care el nu o putea alunga.

Nu putea face altceva decât să încerce să o înțeleagă, să nu-şi exprime tristețea când ea îl mângâia absent atât de des. De aceea el nu-i putea vorbi de acea permanență... de căsătorie - şi în special de şcoala din Dallas. Nu acum. Nu când simțea că dacă face o singură mişcare greşită, rosteşte un cuvânt neînțeles o s-o trimită în spatele unor pereți ai lumii sale „normale”. Iubind-o era ca şi cum ar încerca să prindă o rază de lună în palmă.

Îşi odihnea palma în argintul razei, iubind acele licăriri, dar nu îndrăznea să-şi apropie degetele de teamă că n-ar putea prinde acea lumină ci numai goliciunea întunericului unde el fusese odată. O porcărie de mâzgăleală acoperea pagina din mâna lui. Şi în mijloc el trăsese o linie în glumă. După toate astea, ea aruncase deci pagina cu schița care-l reprezenta în cadă. Nu era amuzant. De fapt îl făcu să se simtă trist. Liniile şi cerculețele şi buclele crețe ale părului, pe care le urmase cu propriul lui creion, toate păreau semnificația vidului din viața sa. El nu avea încă magica ei atingere. Atingerea din sufletul ei întreg. El nu ştia să respire, cum să prindă viață într-o formă neînsuflețită aşa cum era cea din pagina pe care o ținea în mâini. Apa plescăi şi un strop de apă ce pică pe foaie îl făcu să tresară.

Kevyn se ridică din apă şi înşfacă un prosop de velur negru. El se îndreptă spre ea îi luă prosopul şi încet, stăruitor începu să-i şteargă pielea umedă.

— Pentru că tot ai pomenit despre asta; da. Arăți destul de bine ca să mănânci. O ridică în brațe şi o purtă spre dormitorul cerului de miazănoapte şi al calului înaripat. Kevyn îi

spusese că el credea în miracole. Nu, nu credea, încă nu, dar avea o nevoie disperată să creeze unul cu ei doi.

— Rusty... Îi şopti numele pe jumătate murmurat, pe jumătate rugător. El îi sugea sfârcurile înfometat:

— Mmmmm? Vibrațiile ei le simțea transmise chiar prin corpul ei spre el, pătrunzând în adâncul lui. Respirația i se acceleră şi focul furnicăturilor coapselor ei încolăcite în jurul lui îi răspândi căldură în tot trupul.

— Doreşti ceva? o întrebă. Ce se întâmplă cu tine? Ce se întâmplă cu tine în noaptea asta? îl întrebă oftând. El o aşeză pe pat, îi desfăcu cu blândeţe picioarele şi îşi lăsă degetele să-şi găsească drum în interiorul ei ca de mătase. Eşti atât de încordat. El îşi opri mângâierea pentru o clipă şi ea văzu o umbră cum îi traversează rapid faţa. Rusty o privi lung un moment, apoi cu un zâmbet drăgăstos îşi continuă mişcările sinuoase şi seducătoare ale degetelor.

— Trebuie să-ți spun acum?! Sau ai de gând să mă pui la zid în caz contrar?

Kevyn nu îi mai putea răspunde. Arcuindu-şi spatele şi înfigându-şi degetele în cearceaf îl strânse puternic. Îşi muşca buzele sub forța dorinței ce o învăluia tăindu-i respirația, gândurile ei coerente se lichefiară, dispărură cu totul din minte.

Buzele şi degetele lui alternau în asaltul interiorului ei şi ea prinse a se mişca tot mai febril. Fiori îi străbăteau şira spinării, alunecau prin vene, îi furnicau pielea şi degetele mâinilor şi picioarelor, îi înfierbântau centrul feminității umede. Îşi întorcea capul într-o parte şi într-alta, iar el îi privea arcuirile corpului şi valurile de păr ce alunecau în cascade. Se simțea absorbit de ea. Sufletul lui parcă plutea rătăcit până în momentul în care se putea uni cu al ei. Trupul ei se răsucea în convulsii tremurătoare. Şocurile tandre ale atingerii lui, radiau din ea, iar el le putea simți în vârfurile degetelor. Kevyn se cabra brusc şi gemu profund şi prelung.

— Kevyn... sunt încă încordat, îi şopti cu o voce sugestivă ce o aduse la limita suportabilului. Ea nu ştia ce anume îi producea umbrele acelea ce le zări în ochii lui, dar ştia că ea i le putea alunga. Înfigându-şi palmele pe umerii lui îl rostogli sub ea. Îl mângâie şi-l ațâță cu atingeri fierbinți şi apăsate până ce muşchii lui deveniră ca nişte mase compacte de fier. Nerezistând, Rusty îşi alunecă mâinile lui mari pe corpul ei, îi strânse carnea ce părea că se topeşte sub apăsările lui. Ea se împinse înspre el cu o alunecare violentă a bazinului până ce simți deodată pasiunea şi sămânța lui în ea umplând-o fierbinți. Şi iar, răspunsul ei pulsa fremătător în jurul lui. Loviturile lui se înfigeau în corpul ei din ce în ce mai tare până când crezu că va muri probabil dacă el nu se va opri, dar în mod sigur va muri dacă el se oprea. Extazul îi cuprinse în culmea plăcerii, în valurile cutremurătoare şi zguduitoare.

Când îşi revenară cât de cât, când putură gândi coerent, Kevyn se lipi de el. Apoi privindu-l cu ochi luminoşi îşi luă o şuviță de păr şi o puse pe buza lui superioară şi o ridică încet până ce ajunse în dreptul nasului lui.

— Ai arăta nostim cu mustață, se rostogoli pe spate şi-l întrebă iarăşi: Ce se întâmplă?

— Nimic din ce-ai vrea tu să auzi.

— Aha, se întinse şi urmări un fir de praf de pe un obiect din cameră. Înseamnă că este vorba despre fotbal. Într-un târziu îi răspunse:

— Da... ai dreptate. Dar ezitarea lui o puse pe gânduri şi un fior îi strânse inima.

— Ce este? Spune-mi. Vreau să ştiu. Vreau să ştiu despre ce-i vorba. Vorbesc foarte serios, insistă ea văzând neîncrederea lui. Tăcerea acoperi camera un timp îndelungat, apoi Rusty vorbi cam fără chef, ceea ce îi întări bănuiala că-i ascunde ceva.

— San Francisco. Băieții de la San Francisco.

— A! Domnişoara Lucy îmi spunea că sunt puternici, că sunt bine antrenați. El chicoti trist:

— Aşa-i.

— Deci înseamnă că eşti îngrijorat că ei vor învinge.

— Da! Ştiu că vor învinge. Întotdeauna am ştiut când vom fi învinşi. Am ajuns să mă obişnuiesc.

— Şi nu-ți place acest lucru.

— Nu. Nu-mi place... Bine, acum că am discutat suficient despre ce mă preocupă în legătură cu fotbalul propun să schimbăm subiectul. Aşaaa. Să vedem. Găsim, ori nu găsim ceva mai bun? glumi el încercând să îndepărteze acea stare de tensiune şi de încordare ce o simțea coborând deasupra lor.

Kevyn îl privi o clipă, apoi îşi întinse o mână spre noptiera din spatele patului pe care pusese în urmă cu câteva ore o carte veche, zdrențuită. Luă volumul gros şi îl ținu mult timp în mâini aşteptând să capete curajul pentru a-i cere ce dorea:

— Rusty, n-ai vrea să-mi citeşti? Este o poveste aici pe care aş vrea să o aud.

Surprins luă cartea din mâinile ei şi citind titlul, râse:

— *La mort D'Arthur*?

— Vreau să-ți aud vocea. Îmi place, căscă şi se lipi de el, culcându-şi capul pe umărul lui, având pe buze un zâmbet misterios. Citeşte-mi despre regele Arthur.

— Mai întâi, poți încerca să citeşti nişte litere? Primul implus fu să-l respingă tăios, dar realiză că vocea lui exprima curiozitate şi nicidecum conntrângere sau răutate, cedă. Se înălță într-un cot şi cealaltă mână şi-o întinse spre copertă şi pipăi uşor:

— M... o... o este uşor de recunoscut... acesta este „i”?

— T... o corectă blând, fără nici cea mai fină nuanță de milă sau de superioritate. Cred că am început să le încurc, se întinse din nou pe pieptul lui arătând clar că prezența lui lângă ea nu era un stimulent convingător pentru încercări de citire.

Rusty chicoti gândindu-se că arăta ca o pisicuță ce se ghemuia somnoroasă în poală, neobservând îmbierile cu un borcănel de smântână. N-ai de gând că citeşti? îl zori.

— *La mort D'Arthu*r de Thomas Malory, deschise la prima filă îngălbenită.

— Aş dori să fi fost scrisă în franceză, oftă ea.

— Dar tu nu cunoşti franceza.

— Mi-ar fi plăcut, am spus. Oricum, ador să-ți aud vocea...

Ce zi! Niciodată nu realizase cu un aşa avânt, cu un aşa elan şi cu o aşa viteză vreun portret. Fiecare amănunt, firecare nuanță prindeau repede viață sub penelul mânuit cu atât dragoste de Kevyn. Acest bărbat nu era un cavaler spilcuit, impecabil, într-o armură strălucitoare. Armura lui era uzată, întunecată, purtând semnele unor bătălii crunte şi numeroase. El nu era Galahad, nici Lancelot, era Arthur, un om al pământului, un om ce punea onoarea înaintea oricărui lucru. Ca şi înaintea pictării acestui tablou, ea îşi pierdea

perspectivele. Aşa cum mai înainte schiţele o chinuiseră şi o necăjiseră, acum portretul o ţinea încordată. Oare era bine? Nu ştia ce să răspundă,dar nu îi păsa.

Când se uita la portret, îl simţea respirând, trăind, vibrând. Admise că Arthur era efectul, Rusty desigur era cauza. Auzi maşina lui şi întoarse pânza spre perete.

Rusty trebuise să participe la un banchet şi întârziase. În momentul în care el intră, puse mâna pe ea, o luă în braţe, apoi o aruncă în aer şi o prinse. O răsuci şi chiui vesel:

- Mă simt minunat.
- Rusty, bolborosi speriată. Genunchiul tău. El slăbi strânsoarea ca de urs şi o aşeză cu grijă pe podea.
- Tu te îngrijorezi al naibii de mult pentru genunchiul meu, mai mult chiar decât o fac eu însumi, ţopăi ca un boxer în jurul ei. Vezi? Fac exerciţiile pe care m-a învăţat mama să le execut ca să văd dacă sunt în regulă. Genunchiul meu nu va păţi nimic.
- Eu îmi amintesc de cineva care a căzut lat după ce a încercat o lovitură din această categorie de sport, îi replică răutăcios. Rusty hohoti puternic.
- Te referi la deşiratul de nepotul tău. A dat o lovitură de zile mari atunci. Nu mi-aş fi imaginat că era capabil de nişte bobârnace atât de convingătoare. O trase spre el şi o sărută cu patimă. Şi asta din cauza ta .Eram leşinat dinainte să plonjez spre podea. Leşinat după tine, râse din nou neputând să-şi pună frâu voioşiei. Am o surpriză pentru tine, spuse cu un ton ghiduş.
- Surpriză? Unde? se simţi inexplicabil tulburată. Şi brusc înţelese că exuberanţa lui ascundea ca o mască o tensiune insesizabilă, vagă.
- Ţi-ar plăcea să-ţi petreci un weekend de ziua Recunoştinţei la Dallas? Un prieten de-al tatii are un apartament în Texas Stadium şi el mi-a invitat părinţii să participe la jocul meu. Dar ei nu pot părăsi oraşul zilele acestea şi deci m-am gândit că dacă tu poate ai accepta să vii... după meci bineînţeles. Şi până duminică seara vom avea timp să facem orice ne vom dori.
- De ce... asta-i... asta-i... Kevyn se bâlbâi, căutând cuvinte care să-i exprime bucuria şi recunoştinţa pentru ideea incitantă. Mi-ar plăcea să plec departe de aici pentru câteva zile, răspunse dintr-o suflare renunțând la căutarea prea dificilă din acel moment. Un weekend romantic, doar tu şi eu.
- Da, într-adevăr romantic, el îi căută privirea, apoi parcă zâmbetul păru un pic silit, sau era doar o impresie a lui Kevyn. Am nevoie să învăţ nişte strategii. Doar câteva clipe. Te deranjează?
- Bineînţeles că nu, ea îl conduse în living. Rusty se lăsă pe canapea şi îşi scoase o foaie de hârtie şi ochelarii. Pe foaie era desenată o schiţă şi el începu să o studieze concentrat. În cameră ca de obicei lumânările subţiri, strategic aşezate aproape în toate părţile luminau camera, iar Demon părea mohorât şi la mare ananghie ţinut deoparte şi nebăgat în seamă de nici unul dintre ei doi. Părăsit şi singur păşi maiestuos şi cu demnitate către uşă şi plecă. Kevyn se uită lung la Rusty nerăbdătoare, întrebându-se cât mai avea de gând să se holbeze la afurisita de schiţă. Părea complet absorbit de poziţia lui de joc. Sprâncenele îi erau unite într-o încruntare ce dovedea o maximă concentrare. Cu ochelarii cocoţaţi în vârful nasului arăta tot atât de sever şi serios ca un profesor. Încercă să ignore umerii laţi şi muşchii puternici, dar se răzgândi. De ce să-i ignore? încet îşi desfăcu şi îşi scoase rochia. Privind fix spre el îşi apropie apoi

degetele de închizătoarea sutienului de mătase. Un simplu gest şi şi-ar fi eliberat sânii plini din strânsoarea cupelor.

— Ştii, spuse el neridicându-şi ochii de pe schiță, şcoala secundară a cowboy-lor este una dintre cele mai periculoase şi puternice din N.F.L.

— Mmm - hmmm, murmură ea încă în aşteptare.

— Când voi rândui linia grămadă pentru joc, chiar după începerea meciului, voi găsi multe căi şi opțiuni, bizuindu-mă pe ceea ce mă va documenta asupra liniei apărării lor. Dacă linia de spate îşi continuă drumul, voi tăia pe mijloc, în caz contrar voi alerga drept zece yarzi şi voi pivota, în orice caz va trebui să-i fentez, apoi... Îşi ridică ochii şi o privi cu atâta patimă încât Kevyn îşi dădu seama fără nici un dubiu că el o observase tot timpul. În orice caz cred că te voi ataca şi te voi viola.

— Asta-i planul tău de atac? întrebă ea cu nevinovăție lăsând sutienul să alunece pe corpul ei cu o încetineală ce-l scoase aproape din minți.

— Da. Răguşit o prinse în brațe şi o lipi cu ardoare de el. În special când îmi lasă mie camera să improvizez, mormăi înfierbântat gândindu-se la cu totul altceva nicidecum la viitorul meci.

Trebuia să-i spună. Kevyn era în brațele lui şi îi mângâia cu degetele pieptul, încât ca de obicei simți că tot ceea ce dorea acum era să dea totul dracului şi să facă ce simțea nevoia să facă. Dar nu putea. Cineva trebuia să-i spună despre acea întâlnire pe care o avusese în această după-amiază, şi acel cineva nu era nimeni altul decât el. El trebuia să-i spună.

— Kevyn, trebuie să-ți vorbesc despre Dallas.

— Am putea merge în vârful acelui turn? Cel în care se află un restaurant.

— Turnul reuniunii? Desigur. Dacă vrei putem să stăm chiar la Hyatt Regency.

— Oraşul de smarald, oftă ea.

— Cum?

— Ştii, Hyatt Regency m-a făcut mereu să mă gândesc la Oraşul de smarald din povestea Vrăjitorul din Oz. Dumnezeule, urma să fie mult mai dificil decât anticipase!

— Ți-ai făcut planuri pentru weekend. Vom face orice-ți vei dori, dar... şi... De ce vorbea aşa? De ce îi spunea, sau ce încerca să-i spună? Oare chiar o va lăsa pe ea să aleagă hotelul şi restaurantele pe care şi le va dori?

— De ce nu lăsăm la o parte Dallasul? îi mângâie în continuare pieptul. Să lăsăm la o parte meciul tău şi chiar întreaga lume. Ştii, doar tu şi eu, restul poate să zboare unde vor vrea. Acum cred c-ar trebui să facem ceva să ne arătăm recunoştința pentru sărbătoarea de Recunoştință ce ne oferă weekend-ul minunat pe care-l vom petrece împreună. El îşi puse palma peste a ei oprindu-i mângâierile ațâțătoare.

— Am făcut ceva planuri pentru vineri, rosti el serios. Na! începuse. Acum trebuia şi să continue. Dumnezeule mare, dar cum? Respiră adânc apoi continuă: Am aranjat ca tu să fii văzută la Şcoala Cromwell. Corpul ei deveni rigid. O simțea cum îngheță, Kevyn îşi retrase mâna de pe pieptul lui, dar el o simți retrăgându-şi întreaga ființă, sufletul din brațele lui, de lângă el.

— Ce-ai făcut? Fiecare cuvânt răsună clar, distinct unul de altul şi tot atât de ascuțit ca hârşâirea unui ciob de sticlă pe marginea unui pahar.

— Kevyn, am sunat acolo ieri. Mi s-a părut ceva bine făcut, deoarece a trecut atâta timp de când tu nu ai mai făcut control, încât m-am gândit că s-ar fi putut descoperi ceva care să te ajute, poate nu de tot, dar măcar un pic.

— Ah! Se ridică nervoasă din pat şi îşi înfăşură repede cearceaful peste goliciunea ei dulce. Deci aşa ți s-a părut ție? Aşa te-ai gândit tu, se răsti la el.

— Oh, Iisuse! Am vrut să ştiu, să aflu dacă există şanse. Am vrut să fiu sigur dacă se poate face, sau nu ceva, adoptând vinovăția ca să-şi sprijine punctul de vedere. N-aş fi făcut aşa ceva dacă m-aş fi îndoit o singură clipă de ceea ce făceam. Dar terapeutul a spus că sunt posibilități, că poți încerca noile tehnici...

Kevyn sări ca arsă şi se îndepărtă iute de el.

— Acum stau şi mă gândesc şi recunosc că ar fi fost mai corect să te consult şi pe tine în legătură cu asta. Dar când terapeutul s-a oferit atât de amabil, atât de înțelegător să te vadă vineri, m-am gândit că era o ofertă ce pica la țanc. Şi... şi... dezamăgirea creştea în el din ce în ce mai mult făcându-l să-şi piardă şirul gândurilor. La dracu', Kevyn, dacă te-aş fi întrebat, în mod cert ai fi spus nu. Deci am spus că te voi duce acolo şi intenționez să mergem amândoi. Ea stătea lângă fereastră întoarsă cu spatele la el. Rusty îşi trase slipul pe el.

— Ceea ce încerc să-ți spun este că terapeutul a zis că nu este târziu deloc la douăzeci de ani ca oamenii care se află în situația ta să înceapă să ceară ajutorul de care au nevoie. Desigur nu am uitat nici o clipă ce ai îndurat la şcoală din partea copiilor şi a profesorilor şi ce efect a avut asta asupra ta. Este şi de aşteptat să refuzi acum să încerci, dar ai destul timp să te gândeşti la asta ca la o perspectivă. Poate ai să-ți dai seama că ar fi o şansă să iasă ceva bun din asta până la urmă. Noi împreună vom face să iasă ceva bun, să meargă, să reuşim.

— Spune-mi, domnule Rivers, după ce mă vei vindeca de „*afecțiunea mea*” ce fel de planuri ai pentru mine? Ce planuri ai mai făurit gândindu-te pentru duminică de exemplu. Vei vindeca bolnavul şi ce vei mai face?

— Oh, scuteşte-mă! Ea se răsuci cu fața spre el brusc.

— Exact asta este problema ta, Rusty. Tu a trebuit să fii mereu scutit. Dar tu nu cunoşti ceva despre cum este lumea mea, tu cu talentul tău, cu contractele tale nemaipomenite, cu educația ta, cu...

— Nu am terminat.

— Ce?

— Nu am absolvit colegiul. Mi-am petrecut patru ani într-un turneu în care eram obligat să fiu prezent şi uite aşa am devenit un tip banal. Niciodată nu mi-am obținut diploma.

— Şi trebuie să presupun că trebuie să-mi fie milă de tine? şuieră ea neîncrezătoare. Rusty, am impresia că unicului prilej favorabil, i-ai dat cu piciorul pentru că n-ai vrut să-ți baţi capul. Asta e. Nu ai vrut să ai bătăi de cap. Ei bine eu n-am fost scutită de toate grijile ce s-au ivit în calea mea. Sper că mă vei ierta dacă găsesc că e prea greu să te compătimesc.

— Crezi că-mi spui ceva de care nu mi-am dat seama? Crezi că în tot acest timp cât am fost cu tine nu am devenit tot mai mult conştient de ce am risipit, în timp ce tu te plângeai de ce-ai pierdut când eu aş fi putut cu atâta uşurință să obțin? Tu ai realizat

însă, chiar şi aşa pe jumătate împiedicată, ceva pe care mie nici prin cap nu mi-a trecut să realizez. Kevyn,tu eşti inspiraţia mea! Mi-am dat seama că trebuie să câştig această şansă, această unică şansă, să fac ceva pentru mine şi asta începe chiar aici cu *Gent.* Am vrut să-mi dovedesc că poate am fost cu adevărat atât de talentat pe cât pretindeau ceilalţi. Ştii de ce? Pentru că în adâncul sufletului meu mereu mi-a fost frică că de fapt nu eram. Şi... şi m-am gândit că dacă aş putea doar să te ajut cumva să-ţi depăşeşti problema, aş putea să dau înapoi măcar puţin din cât ai făcut tu pentru mine. Aş putea să-ţi dau ceva ce nimeni nu a fost capabil să-ţi dea până acum. Şi m-am gândit că dacă tu cel puţin ai încerca...

— Dacă aş încerca... De parcă n-am încercat. Am încercat şi tot am încercat. Crezi cumva că mi-am petrecut viaţa aşteptând un cavaler al naibii în armură strălucitoare să-mi arate modul în care să-mi rezolv problemele.

— Poate... poate că eu mi-am petrecut viaţa... aşteptând pe cineva care avea nevoie ca eu să fiu acel cavaler. Pe cineva care avea nevoie să fiu tare pentru el, deoarece n-am reuşit şi n-am făcut o treabă foarte bună încercând să fiu tare pentru mine.

— Rusty, ce vrei să spui?

— Spun că vei merge cel puţin să încerci.

— Cel puţin să încerc, repetă ea ca un ecou. Silueta ei era conturată de lumina lunii şi pe când îşi întoarse profilul spre el, Rusty avu o viziune imposibilă a ei luptându-se să iasă din cocon din nou. Cel puţin să încerc, repetă ea încet. Ceea ce crezi tu este că aş putea rezolva problema dacă doar aş încerca?

— Nu. Nu asta este ceea ce am vrut să spun şi tu ştii. Chiar foarte bine.

— Toţi acei ani de încercări, când toţi râdeau de mine, încercam şi ratam apoi cădeam. În cele din urmă am abandonat, deoarece dacă mai încercam, ratam din nou şi nu mai puteam supravieţui unei alte căderi, unei alte lovituri. Rusty nu îi vedea faţa, dar vocea ei aspră, încărcată de suferinţă îl ţinea nemişcat. Nu îndrăznea să se mişte, să vorbească, să întrerupă izbucnirea ei amară.

— Nu ştiu dacă înţelegi ce vreau să-ţi spun, Rusty. Nu aş fi putut face faţă unei alte zi de felul acelora. Această fată, la paisprezece ani, stătea în faţa unei oglinzi cu o lamă de brici în mână şi se descoperea uitându-se în oglindă. Oglinda nu reflecta imaginea unui copil prost, incapabil, ci imaginea unui copil chinuit, hăituit, speriat. Şi în acel moment m-am umplut de ură pentru ei, pentru cruzimea lor provenită din limitarea gândirii lor.

— O, Doamne!

— Nu. Nu, Doamne. Am aruncat asta la o parte. Pur şi simplu m-am descotorosit de tot şi mi-am jurat că nimeni, absolut nimeni nu va mai putea să mă târască în acele senzaţii, în acea durere, în acea abandonare. Niciodată. Nu sunt o proastă şi nu am de gând să mă întorc la acea şcoală. Nu voi mai da din nou piept cu oamenii aceia, nu le voi mai da puterea să mă facă să-mi simt incapacitatea şi să simt ce am simţit în faţa oglinzii. Înţelegi ce-ţi spun?

— Kevyn, te iubesc atât de mult, încât nici măcar nu mi-am dat seama că te rănesc. Nu am vrut să te rănesc. Nu m-am gândit la ce mi-ai spus... Kevyn, iartă-mă. Îmi pare rău. Am greşit enorm, simţi un nod în gât, dar nu-i păsa pentru că trebuia să afle. Cu o voce

sugrumată de efortul pe care-l făcea pentru a vorbi, continuă: Te-am făcut să te simți în acel fel îngrozitor?

- Nu. Tu niciodată nu mă faci să mă simt ca atunci, se prăbuşi în brațele lui. Strânge-mă în brațe, Rusty. Doar strânge-mă în brațe. El o trase spre el şi inhala adânc parfumul ei. O înlănțui strâns în brațe.
- Te rog, iartă-mă. Eu nici o clipă nu mi-am dorit ca tu să fii altfel. Trebuie să mă crezi. N-am încercat să te fac diferită. Am vrut să cred că împreună, noi am putea fi un tot, că am putea fi ce nu am reuşit să fim. O ținea în brațe şi simți că ea era cel mai solid lucru din viața lui, cel mai sigur lucru pe care-l cunoscuse vreodată şi deodată realiză că se ascunsese de el însuşi. Puterea iubirii ei pentru el îl schimbase şi nu prin violență. Îl ajutase să se regăsească. Meciurile din trecut în care fusese învins, în care nu reuşise să fie ce-şi dorea să fie, acum înțelegea de ce. Acum,când ultimele meciuri le câștigase, ştia de ce. El acceptase în sfârşit provocarea cu el însuşi, după ani în care fugise, se depărtase de ea.
- Kevyn, şopti, fii aşa cum eşti, doar aşa cum eşti. Dar să fii convinsă că şi eu ştiu cum eşti. Nu întoarce spatele însă la nici o posibilitate.

Întregul stadion din Texas vibra în timp ce se intona imnul *Cowbooy-lor* din Dallas. Echipa gazdă tocmai marcase. Şi loja specială în care Kevyn se afla, nu era mai puțin triumfătoare. Bărbații serioşi, femeile încărcate de diamante şi cei îmbrăcați după ultimul răcnet al modei, toți fără să se mai facă diferențe între ei, se asociaseră acestui delir şi țipau din toate puterile în ciuda răguşelilor lor. Scorul: *Cowboys-10; Gents-3.*

- Ăsta da meci, bubui Gander Bodine, ocolind scaunul lui Kevyn. Ce e al naibii de rău este că părinții lui Rusty au trebuit să lipsească de la un astfel de meci. Ştiu că băieții tăi, echipa lui Rusty fac galerie, dar Rusty... Rusty, ascultă-mă tu pe mine, băiatul ăsta face tot ce se poate scoate de la o minge țeapănă, bună de un meci adevărat. Îşi ridică ochelarii, apoi luă o gură sănătoasă de whisky. Sper că nu te deranjează dacă noi vom țipa pentru băieții noştri mai mult decât o facem de obicei, rânji, etalând o gură garnisită cu dinți din aur.

Căldură. Răceală. Senzațiile alternau cu viteză între ele zguduindu-i corpul lui Kevyn. Kevyn reuşi să zâmbească mecanic şi-şi îndreptă din nou atenția asupra stadionului. Câtă diferență era între acest meci şi primul la care luase parte.

Fusese un copil atunci. Îşi aminti frigul, înghesuiala şi mai ales totala ei confuzie şi disprețul ce le simțise atunci pentru sportul lui. Acum era în acest loc. Îşi îndreptă ochii spre balansoarul de două persoane de culoare albastru închis pe care Rusty şedea. Deodată acesta se ridică. Tensiunea lui o simțea chiar şi de la acea distanță ce-i separa. Îşi ținea casca sub braț şi urmărea jocul mişcându-şi capul într-o parte şi într-alta privind nervos goana colegilor săi care disperați încercau să marcheze puncte, dar erau mereu interceptați de adversari. În cele din urmă el obținu numirea. Îşi îndreptă trupul şi, îşi puse casca pe cap. Alergă spre mijlocul terenului legându-şi cureluşa de sub bărbie. Se alătură grămezii şi plecă din mijloc. Kevyn îşi simți respirația oprindu-se şi ochii ațintiți pe silueta lui. Nu-şi putea întoarce capul, nu putea să privească în altă parte. Rusty avea aceleaşi senzații, dar învățase să le ignore. Zgomotul mulțimii suna ca un muget greoi în urechile lui. Auzi strigătul lui Skipper, căpitanul echipei,

dar nu-l ascultă. Ştia ce trebuia să facă. Privi de-a lungul grămezii formate şi ochi dintr-o singură privire poziția adversarilor şi-şi alcătui rapid tactica. Începu să alerge în zig-zag strecurându-se ca argintul viu printre adversari ocolind cu abilitate trupurile lor trântite la picioare lui în încercări de piedici. Junghiul din genunchi aproape îl secătuia de puteri. Începuse de câteva minute să-i facă probleme. Înjură năpraznic. Asta era. Reuşise din nou. Înscrisese cel de-al şaselea touchdown. Toate şase erau ale lui. Reveni la echipă.

— Du-te acolo, amice, spuse Skipper. Deschide linia şi verifică, de restul mă voi ocupa eu. Linia era la douăzeci de yarzi, apoi la cincisprezece, apoi la zece. „*Am deschis!*”, se gândi Rusty şi pivotă. Cel mai apropiat Cowboy era la o distanță de cincisprezece yarzi. Învinsese - îl învinsese... dar unde era mingea. Înnebunit îşi ridică privirea spre înalt şi o văzu. Prea sus! La dracu', Skipper - prea sus, bătrâne!

Aruncă din nou o privire spre cel care se apropia tot mai repede de el. „*Ticălos norocos, n-ai să reuşeşti*”, părea să spună el. Asta îl făcu să vadă roşu în fața ochilor pe Rusty, în special când zări triumful şi siguranța de sine a novicelui ce se se năpustea spre el. Rusty făcu un salt, se înălță sus, tot mai sus şi simți deodată lovitura puternică a mingii oprite în mâinile lui. Căldură - valul de adrenalină. Cu disperare strânse mingea la piept şi ateriza la pământ cu un zgomot înăbuşit.

Durerea era cumplită, genunchiul îl sfâşia. Nu acum - nu acum! Mişcându-şi piciorul drept, el simți durerea, dar apărătorul *Cowboy-lor* se apropia de el. Începu să alerge... cinci yarzi... doi yarzi... apoi sfârşitul, lovitura, touchdown-ul. Fiecare fibră a trupului său țipa de durere în timp ce doi apărători adversari îl trântiră la pământ din nou,dar nu mai conta. Era prea târziu pentru ei. El marcase.

Mulțumit, el simți o pietrificare ciudată ce-i cuprindea trupul şi simțurile într-un întuneric binefăcător şi cald. Kevyn sări în picioare îngrozită. De ce nu se ridica? Îşi presă palmele ude şi se simți izolată, paralizată de frică. Privea țintă jucătorii ce se îmbulzeau acoperindu-l pe Rusty. Doctorii şi antrenorul ajunseră la el.

— Ce se întâmplă? Gander veni spre ea. Kevyn turuia întruna cu disperare, incapabilă să-şi oprească şuvoiul de cuvinte.

— Se va ridica. El întotdeauna a reuşit. Întotdeauna a făcut-o. Niciodată n-a abandonat.

— Desigur se va ridica. Băiatul ăsta e un bandit. Probabil stă întins pe jos să-l bată vântul, vocea lui era lipsită de convingere.

Kevyn, urmărind dezordinea de pe stadion, simți o undă de îngheț şi teroare străbătând-o.

— Se vorbeşte despre un fault, exclamă o voce puternică din televizorul de pe perete, care marca scorul. *Cowboy-ul* secund a produs un fault.

— Nu fi prea dur cu el, Pat, remarcă un al doilea comentator.

— Priveşte reluarea. Uite. Prima oară Rivers căuta mingea... uite-o, urmăreşte imaginea asta. Fără să vrea, Kevyn se întoarse spre monitor. Nu mai avea puterea de a percepe realitatea, totul căpăta dimensiunile unui coşmar terifiant. Şocată, ea remarcă grația cu care el se înălța cu o mişcare înceată, dansatorul, picioarele lui drepte, puternice, întinse, brațele lui întinse. O statuie. O statuie în înaltul cerului, o statuie antică greacă, vie.

— Ai văzut vreodată o asemenea putere în sărituri? Acea minge ce părea imposibil de atins, dar Rusty Rivers a prins-o pe abdomen, apoi a continuat să alerge să dea lovitura de grație. Un astfel de atlet n-am mai văzut!

— El este încă la pământ, la sfârşitul zonei, în out, John. Aşteptăm raportul stării lui, dar iată lovitura dintr-un unghi diferit. Vezi cum capul lui Rivers atinge gazonul artificial? Kevyn urmări imaginea şi gura i se uscă. Doi judecători îl izbiseră pe Rusty când el se clătina alergând cu ultimele puteri spre linia de gol: unul zburase prin aer cu o grație ceva mai brută față de cea a lui Rusty, celălalt căzu la pământ după impactul cu trupul lui Rusty. Rusty însuşi se prăbuşi la pământ trântind mingea într-un touchdown disperat.

Cum puteau vorbi în acest fel? Cum putea comentatorii să se gândească la meciul lor afurisit... meciul lor dat dracului... când... Când Rusty zăcea pe gazon şi nu se mişca odată, pentru Dumnezeu! Deodată un ropot de aplauze explodă pe întregul stadion. Revenindu-şi din şoc, aplaudau cu toții, inclusiv suporterii *Cowboy-lor*. Dacă nu ar fi fost atât de disperată, Kevyn ar fi plâns de emoție, dar acum plângea de teamă. Deodată mai mulți dintre cei ce-l înconjuraseră pe Rusty se îndepărtară de parcă ar fi ştiut cât de mult se rugase Kevyn să-l poată vedea şi atunci zări cum doi bărbați îmbrăcați în alb îl desprindeau de pământ pe o targa. Vocea lui Rusty îi răsuna nebuneşte în ecouri asurzitoare: *„Eu întotdeauna am avut pământul... sub picioare... sub picioare...„* Trebuia să ajungă la el. Se năpusti spre uşă, simți însă o strânsoarea puternică. Gander o privea compătimitor, dar o ținea ferm de încheietura mâinii, aproape smulgându-i brațul când ea încercă în eforturi disperate să plece, să se desprindă de acea piedică.

Trebuia să ajungă la Rusty. De ce omul acesta nu putea înțelege? De ce nu o lăsa să plece, să alerge la Rusty. Rusty dragostea ei...

— Nu... nu te pot lăsa să te duci după el. Ai un pic de răbdare. „*Răbdare*”?! Telefonul montat pe perete sună, iar Gander răspunse:

— O.K. este doctorul echipei. Rusty vrea să te duci la el la Spitalul Baylor. Te cheamă. El atârnă receptorul, dar o ținea în continuare de mâini.

— Acum linişteşte-te, îi vorbi tărăgănat şi blând. Te voi duce chiar eu la spital. Nu putem să ajungem ambulanța din urmă.

CAPITOLUL 11

Uşa sălii de aşteptare a spitalului se deschise brusc, toți cei prezenți tresărind speriați sau chiar ridicându-se în picioare, aşteptându-se la cine ştie ce veste proastă. Privirile tuturor se îndreptară neliniştite spre bărbatul scund, cu ochelari, îmbrăcat cu o pereche de pantaloni negri şi un pulover de un galben auriu, care trecu repede în revistă chipurile celor prezenți. Se uită la pliantul pe care îl ținea în mână şi se încruntă.

— Kevyn Llewellyn? Kevyn ezită, apoi se ridică încet în picioare şi se îndreptă spre el.

— Sunt Darrel Baughm, îi spuse el, întinzându-i mâna. Doctorul echipei *Gents.* Rusty m-a rugat să vă spun că se simte bine. Mai are de făcut doar câteva analize.

— Domnule doctor, mi-ați spus ce v-a rugat el să-mi transmiteți. Acum însă, vă rog să-mi spuneți adevărul. Omul o privi mai întâi încruntat, apoi încuviință.

— O.K., cum vreți. Şi-a pierdut cunoştința, dar nu mai mult de câteva minute. Acum... mai este încă puțin... dezorientat, dar... mă rog... asta era de aşteptat. Analizele i le facem aşa... ca o măsură de prevedere; nu avem nici un motiv să credem că e ceva prea grav, dar astfel de lovituri au întotdeauna urmări de natură neurologică. Cuvintele o

izbeau din plin, ca nişte lovituri de pumni. Cum putea acest om să fie atât de calm, de degajat, în timp ce arunca cuvintele în halul ăsta? El vorbea despre Rusty. Într-un gest sălbatic de disperare strânse bretelele poşetei. Inhala adânc aerul dar părea să fie insuficient, de parcă tot oxigenul fusese absorbit din cameră. Se luptă să se liniştească.

— Cât va dura?

— Am de gând să-l duc la C.A.T., unde s-ar putea să dureze treizeci de minute, o oră sau poate chiar mai mult. Astăzi fiind în plin weekend s-ar putea să nu avem personal suficient şi totul va depinde de cum vor lucra cei rămaşi. De ce nu iei loc şi vom reveni cât de curând vom putea.

— Părinții lui au aflat? Au fost informați?

— Voi avea eu grijă de asta. Tu încearcă să ai grijă de tine. Se va face bine.

Uşile se balansară din nou şi un asistent apăru cu o minge în mâinile sale. Observându-l pe doctorul Baughm, se repezi spre el şi îi întinse mingea.

— Domnul Rivers aşteaptă o prietenă. V-a rugat să-i dați ei asta. Cu un gest al mâinii, doctorul Raughm i-o indică pe Kevyn. Încet ca şi cum ar fi luat în mână o armă mortală, ea acceptă mingea. Materialul scorojit era aspru când îi atinse palmele, neprimitor şi rigid. Mingea era mare, mult mai mare decât realizase.

— Te-a rugat să ai grijă de ea, i se adresă asistentul, nefiind sigur că-l auzise când îi văzu expresia pierdută a ochilor. După ce cei doi plecară, ea se prăbuşi istovită pe un scaun tare de plastic. „*De ce mie*?”, se întrebă ea. Ea nu voia mingea de fotbal. Nu putea să-i țină greutatea pe genunchi, în inima ei. Încolăcindu-şi degetele pe minge, ea îi examina contururile aspre şi simți deodată o căldură țâşnind în corpul său. Degetele lui o ținuseră, se întinseseră peste suprafața ei şi o prinseseră cu disperare de parcă el trăia atunci prin ea, prin tăria gazonului, a pământului când o lipise de acesta cu forță, într-un gest unic de învingere, de victorie; o victorie câştigată prin imensitatea acestei mingii. Nu exista pe această minge nici un indiciu care să o identifice ca fiind a lui, dar Rusty o voia. Voia ca să o păstreze pentru el. Şi Kevyn voia tot ce voia şi el. Aproape inconştient, ea sprijini mingea de pieptul ei şi o legănă, închizând ochii.„*Rusty este un luptător”.* Amintirile o năpădiră. Oh, da, era un luptător fără doar şi poate. El lupta chiar şi când era o prostie să o facă, şi uneori reuşea să smulgă victoria din ghearele eşecului, pur şi simplu pentru că nu era omul care să abandoneze.

Mâinile ei se încleştară pe minge. Minutele treceau până se împlini o oră de când ea tot aştepta. Nici un semn, nici o veste. Frica o cuprinse, strângea tot mai puternic balonul în brațe. Cu disperare ea lupta cu nesiguranța ce creştea.

— Domnişoara Llewellyn? Concentrându-se să audă mai clar şi să vadă mai limpede, în sfârşit reuşi să perceapă prezența unei asistente ce o privea din cadrul uşii cu o expresie întrebătoare. Kevyn se năpusti spre ea:

— Vă rog, cum este? Cum se simte?

— De ce nu intrați să vedeți? Femeia îi zâmbi călduros. Nu ştim nimic concret. Deocamdată aşteptăm doctorul să ne spună rezultatul aparatului CAT. Poate fi destul de... „*Aparatul C.A.T.*”, vocea asistentei se pierdu în ceață, ceața panicii ce nu-i dădea pace. Kevyn nu-i putea răspunde, nu-i putea mulțumi asistentei. Nodul din gât pulsa sugrumând-o. Respirația îi era înăbuşită. Auzi ca prin vis cum sora chema o altă colegă de-a ei şi cum o ruga pe aceasta să o conducă la salonul lui Rusty. Ca o păpuşă

mecanică, ea urmă silueta vagă în alb care o invită cu un zâmbet s-o urmeze în josul coridorului spre camera de examinare unde Rusty o aştepta. Pe ea. De ce zâmbeau cu toţii? Oare ei nu puteau să înţeleagă că liniştea pe care tot încercau să i-o transmită nu putea ajunge la ea? După ce ajunseră la uşa camerei unde se afla el, ea se opri inhalând puternic aer în plămânii încinşi, goi. Intră cu pas uşor şi-şi aţinti ochii asupra trupului bărbatului lungit pe un pat alb. Privea ochii închişi, strânşi, ceafa fixată într-un guler cervical, genunchiul ridicat sprijinit de o legătură, susţinut de un aparat prins de tavan. Piciorul era bandajat într-un umflătură grotescă de gheaţă şi pansamente.

— Rusty, murmură ea cu teamă, sperând din tot sufletul să nu-l trezească în caz că el dormea. Dar imediat el îşi deschise ochii şi un zâmbet cald îi lumină faţa trasă.

— Bună, frumoaso!

— Bună, superbule, răspunse ea blând şi traversă încăperea alunecând lin spre el. Braţele lui se întinseră şi ea se aruncă spre pieptul lui. Degetele lui se încurcară în coama zburlită a părului ca abanosul ridicându-i faţa spre a lui.

— Tu eşti o minune pentru nişte ochi trişti, îi spuse cu o voce hârâită şi apoi îşi lipi buzele uscate de ale ei.

— Cum te simţi? Ea îl privi amănunţit, de teamă să nu piardă ceva pe care ei să i-l fi ascuns. După câte îl cunoştea pe Rusty ar fi fost posibil să-i ameninţe cu moartea dacă aceştia ar fi îndrăznit să-i divulge ceva grav despre condiţia lui. Nu părea nimic îngrozitor. Trăsăturile lui bronzate în mod firesc erau palide, dar ochii lui erau plini de suferinţă.

— Ca-ntr-un iad. Vreau să plec de aici. Le-am spus la căpoşii ăştia că bila mea e în regulă, indică propriul cap, dar după cum ţi-am spus nu sunt altceva decât nişte căpoşi. Eu nu mă îngrijorez decât de genunchi. Rusty o înconjură cu braţele şi o trase mai aproape de el. Ajută-mă să ies de aici, Kevyn. Trebuie să mă întorc la Shreveport la tata. Nu-mi pasă de ce zic tipii ăştia. El este cel mai bun. El îmi cunoaşte genunchiul mai bine decât oricine. Kevyn văzu din nou suferinţa ce-l sfâșia în timp ce îşi lăsa capul pe pernă. Cred că voi sta întins şi voi fi destul de... murmură el fără să-şi termine propoziţia. Îi luă mâna într-a lui şi o ţinu lipită de obrazul său aspru:

— Îi mulţumesc lui Dumnezeu că eşti aici, iubito. Cât erai în camera de aşteptare am crezut că totul era dulce şi antiseptic, ochii lui se închiseră şi respiraţia i se linişti. Kevyn simţi milă, furie, alinare.

— N-am vrut să te iubesc, Rusty. Dar Domnul m-a ajutat să o fac, o lacrimă singuratică se scurse de-a lungul obrazului ei şi se opri în colţul gurii. Gustul sărat şi amar al ei îl alungă cu mâna liberă, punând mingea lui Rusty lângă el. Dar cât va mai dura? Cât de mult îl va putea privi astfel? De câte ori? Nu găsi nici un răspuns.

Trecu o oră sau poate mai mult, dar în cele din urmă uşa camerei se deschise şi doctorul Baughm intră urmat de un doctor mai înalt care era evident neurologul. Rusty îi privi, strângându-i mâna lui Kevyn până la durere.

— Ei, care e verdictul? Doctorul Baughm râse:

— Veşti bune. Aparatul CAT.arată că sângele este activ.

— Este ce v-am spus şi eu? mormăi Rusty şi slăbi strânsoarea de fier ce aproape îi frânsese oasele fine ale lui Kevyn. Am mai primit destule lovituri la cap şi niciodată n-

am avut nici pe dracu'. La naiba şi întotdeauna m-am reîntors de la meciuri aşa cu tigla pocnită. Doctorul Baughm îl bătu uşor pe umăr.

— Bine, dar noi trebuie să ne asigurăm de fiecare dată că este în regulă?

Rusty îşi clătină capul bosumflat:

— Dar aceasta este doar o lovitură, nu? Adică încerci să-mi spui că nu este nimic grav?

— Da. O lovitură relativ minoră, aprobă celălalt doctor fără tragere de inimă.

— Măcar mi-au făcut raze X la genunchi? întrebă Rusty fără să bage în seamă tonul neconvingător al doctorului. Sau trebuie să vorbesc cu tata? Vreau să ies de aici. Încercă să se ridice, aproape răsturnând-o pe Kevyn prinzându-i fără să-şi dea seama mâna în locul barei de la pat.

— O.K., Rusty, aprobă doctorul Baughm. Colonelul oricum a ordonat să fi dus înapoi în oraşul vostru în cazul în care te poţi externa chiar în această seară. Totul este aranjat. Deci linişteşte-te.

— Sunteţi sigur că este în siguranţă dacă îl mişc? interveni Kevyn încă neliniştită în ciuda calmului doctorilor. Doctorul Baughm încuviinţă.

— Rusty are dreptate în privinţa unui singur lucru. Ar fi mai bine dacă ar pleca în Shreveport, acum când noi cunoaştem proporţiile loviturii sale craniene, care, slavă Domnului, nu este deloc ceea ce ne aşteptam să fie.

— Şi... sângele... sângele... Este... este... bâlbâia cuvintele în căutarea unora mai potrivite pentru a-şi exprima teama. Este un fel de congestie cerebrală? Vreau să spun de unde ştiţi că nu va interveni o ruptură? Faţa celuilalt doctor reflectă compasiunea şi înţelegerea, dar lui Kevyn nu-i păsa de asta. Trebuia să afle.

— Domnul Rivers suferă doar o lovitură,nu de congestie cerebrală. Aţi avut vreo experienţă cu congestia cerebrală? Ea înghiţi în sec:

— Tatăl meu.

— Înţeleg. Cred că a fost teribil pentru dumneavoastră. Dar pot să vă asigur că situaţia domnului Rivers nu este nici pe departe similară sau atât de dură.

Kevyn încuviinţă absentă. Oare nu mai auzise astfel de asigurări?

— Hai, Kev... faţa lui Rusty se crispa într-un rânjet încordat. Nu vă mai îngrijoraţi în privinţa mea. Sunt bine, atât de bine încât nici nu mă îndoiesc că mă voi pune pe picioare la timp ca să pot juca în meciul cu Eagles. Cu un pic de noroc, voi termina ultimele trei meciuri ale sezonului. Nu-i aşa Doc?

— Noroc. Dă-i bătaie dacă aşa crezi. Kevyn nu mai putea să-i contrazică, nu mai putea să lupte cu toţi nebunii ăştia care-l aprobau pe Rusty în loc să încerce să-l potolească. Voia să rostească cuvintele arzătoare ce-i stăteau pe buze, dar nu reuşi. Îşi blestemă neputinţa. Doctorul Baughm ciocăni piciorul bandajat al lui Rusty, atent să nu-l rănească.

— Vom face ca totul să meargă ca pe roate. Voi suna chiar acum aeroportul să văd dacă avionul colonelului s-a întors şi dacă este gata. Se ridică şi împreună cu neurologul salutară şi plecară, înainte ca ea să poată riposta să se poată opune nebuniei lor. Îşi şterse o lacrimă şi respiră prelung, şuierător.

— Rusty, mi-e frică...

— N-ar fi trebuit să te chem aici, se auzi murmurul lui slăbit. Îmi dau seama ce gândeşti numai privindu-te, dar îți repet. În câteva zile voi fi bine.

— Bine pentru ce? şopti ea privindu-l cu ochi mari şi trişti. Să te ridici, să pleci şi să o iei de la capăt?

Rusty nu răspunse. El adormi cu o ultimă bătaie de gene ca şi cum ar fi evitat să-i răspundă ce ea dorea ca el să nege, să o asigure că nu este adevărat, că se va opri.

Kevyn se îndepărtă. Trebuia să iasă la aer, trebuia să se gândească la tot.

Copleşită de emoțiile ce o asaltau, biruindu-şi gândurile, ieşi din cameră şi închise uşor uşa în urma ei. Dar odată aflată în holul mare şi luminat puternic se simți apăsător de singură, în ciuda agitației şi forfotei din jurul ei. Merse încet de-a lungul holului. Doctorul Baughm era în biroul asistenților şi vorbea la telefon.

Grăbi pasul şi aşteptă apoi ca el să încheie discuția telefonică. Terminând, el se întoarse spre Kevyn şi îi spuse:

— Trebuie să-l examinăm în cel mult o oră.

— Doctore, ceea ce Rusty a spus în salon despre faptul că va juca cu această lovitură la cap... despre... că va fi gata săptămâna viitoare, nu vorbea serios, nu?

— Vorbea serios pe cât poate fi el de serios. Mai serios decât a fost în toată viața lui pot spune, dar... El nu poate fi oprit doar de o izbitură la cap. Trebuie mai mult decât asta ca să se oprească şi să vorbească în glumă despre meciurile lui, spuse cu un ton supărat doctorul şi luă un pliant sub braț. Razele X făcute la genunchiul său mă îngrijorează foarte mult. Cu cât îl ducem mai repede la Shreveport, cu atât mai bine. Trebuie neapărat să-i fixăm osul.

— Asta... asta înseamnă că genunchiul este mai grav decât izbitura de la cap?

— Da. Şi dacă l-ai întreba şi pe Rusty vei obține acelaşi răspuns.

Kevyn îşi strânse pumnii.

— De ce nu încerci să bei ceva? Un suc sau chiar o cafea. Pari a avea nevoie de aşa ceva. Poți să descifrezi semnele de la automat? Sunt cam scorojite.

— Da, răspunse ea înăbuşit. Aşa voi face, se răsuci şi ieşi. La jumătatea drumului spre salon se răsuci, apoi ezită. Se hotărî şi o luă spre dreapta. Trebuia să găsească un loc unde să stea şi să respire aer curat. Poate aşa îşi va limpezi un pic gândurile înnegurate şi va alunga gheara aceea ce-i strângea inima ca într-o menghină. Va găsi o soluție până la urmă. „Kevyn, tu eşti inspirația mea... trebuie să am această şansă, această unică şansă, să pot face ceva pentru mine însumi, şi asta o voi începe chiar aici... „ Cum putea să continue în acest fel? De unde atâta putere? De unde atâta amăgire? Până când se putea minți singură că înțelege ceea ce el făcea? Cum să mai reuşească să-l ajute să se întoarcă, s-o ia de la început în timp ce ea va tremura, va cădea de fiecare dată când el se va prăbuşi la pământ, cum a făcut azi?

Uşile automate se deschiseră în fața ei şi păşi într-un alt hol rece şi lung, dar mai liniştit, fericit de liniştit. Înainta de-a lungul peretelui străbătând liniştea apăsătoare deodată. El dorea ca ea să-l urmeze, să-l asiste la distrugerea lui treptată, dar ea nu mai putea continua. Ea nu putea să vadă aşa ceva, la dracu'! încercase din răsputeri să păstreze barierele dintre ei, le alimentase, dar iubirea lui le dărâmase şi ea nici măcar nu observase asta. Se trezise deodată vulnerabilă, total dependentă de el, de tot ce îi aparținea lui, dorindu-şi chiar ca şi ea să-i aparțină. Atunci a realizat că nu putea să ignore ceea ce pățea el la fiecare meci, aşa cum îşi

spusese timp îndelungat. Nu mai putea să pretexteze că accidentele lui nu erau provocate de adversari înverşunaţi, gata să rănească deliberat şi cu cruzime, ci dimpotrivă acestea erau provocate doar de greşelile şi de stângăciile lui. Un râs durereos îi sfâşie gâtul ars de lacrimile înghiţite. Rusty? Stângaci? Mergea din ce în ce mai repede, orbită de mânia împotriva tuturor şi în special contra ei înseşi că-şi deschisese acel suflet ce şi-l dorea mort acum. Şi nu se oprise aici, dimpotrivă că minţise încrâncenat de parcă făcea altcuiva rău şi nu ei. La dracu' cu el! La dracu' cu tot! El îi făcuse asta, deşi ştia la ce o expunea. O forţase să-l accepte, să-l iubească oferindu-se ca pe tavă întregii dureri ce urma iubirii lor la fel de sigur...ca şi o durere de cap ce urmează unei lovituri dată dracului chiar în cap... Pe el nu-l deranjau durerile de cap, nu-i păsa de durere. Dar pe ea da. Încercase din răsputeri să se protejeze. Cine altcineva ar fi făcut-o dacă nu ea? Îi venea să ţipe, să urle, să răcnească, dar nu putea. El era rănit: nu ar fi fost corect pentru el. Fără să-şi dea seama intră într-o spălătorie.

O rafală de vânt îi bătu prin păr.

— Hei, strigă un bărbat oprindu-se cu căruţul de rufe pe care-l împingea. Domnişoară, aici nu aveţi voie. Aici nu poate intra decât personalul spitalului.

Ea înţepeni. Privi în jur, dar nu-şi aducea aminte cum ajunsese şi pe unde, aici.

— Am venit de la Urgenţă, spuse încet sperând ca acesta să-i dea nişte indicii să poată să se întoarcă înapoi.

— Îmi pare rău, dar aici este spălătoria.

— Cum pot să ajung înapoi la Urgenţă?

— Cel mai bine este să mergeţi în susul coridorului şi să urmăriţi indicatoarele de pe pereţi. Dispăru de lângă ea ieşind pe una dintre numeroasele uşi, înainte ca ea să-i poată cere indicaţii mai precise. Nu putea bineînţeles să citească indicatoarele şi nu ştia, nici unde duceau uşile,nici cât de departe ajunsese faţă de Urgenţă, sau.. sau... Lupta cu disperarea ce creştea în ea cu fiecare secundă trecută, lupta să respire, lupta pentru un motiv care să o îndepărteze, sau care să o ajute să se apropie de el... Se răsuci spre ascensoarele ce flancau capătul coridorului. Se apropie de ele ezitând. Putea manipula situaţia asta. Trebuia să poată. Doar toată viaţa ei se descurcase în asemenea împrejurări. Îşi ridică bărbia şi îşi pregăti minciuna - era oarbă ca un liliac, fără ochelarii de lucru... gândurile îi fură întrerupte de zgomotul primei uşi ce se deschidea. Rapid ea înregistra imaginea dinaintea ochilor: o targa înconjurată de oameni în alb, iar feţele lor trădau tensiunea ce-i stăpânea. De cum spaţiul făcut de uşile deschise le permitea să treacă ca fulgerul trecură pe lângă Kevyn. Ea se lipi de perete, cu inima bătându-i puternic. Liftul deschis se căsca ameninţător spre ea. Dar nu avea idee unde ar putea-o duce, şi, instinctiv, de frică că ar nimeri-o mai rău decât acum când se afla în spălătorie, ea nu intră în lift. Uşile se închiseră lin. Muşcându-şi buza inferioară ea renunţă nervoasă ca şi în trecut şi se întoarse spre un colţ al încăperii. Cum ar putea ea vreodată să-şi reia vechiul mod de a trăi? Spaimele şi frica de durere, de pierdere, situaţii noi de genul celei de acum? Cum ar putea face faţă? O scară rulantă strălucitoare apăru în raza ei vizuală. Aproape alergă spre ea ca şi cum aceasta era dintr-o dată colacul ei de salvare. Păşi grăbită pe prima treaptă ce se rulă sub piciorul ei de parcă scara ar fi dispărut dacă ea ar fi stat prea mult pe gânduri.

Doamne mare, cât de mult lipsise? Rusty se trezise? Cum a putut să-l lase singur? Când scara ajunse la capăt, Kevyn se trezi într-un hol larg. Cercetă disperată locul şi reperă iute un

mic magazin şi-şi aminti cu duioşie de doamnele ce lucraseră jn magazinul din spitalul unde murise tatăl ei. Îşi înăbuşi un suspin la amintirea plină de suferinţă. Nu putea să-şi permită să se lase copleşită de amintiri tocmai acum. Intră în magazin unde o întâmpină un miros plăcut.

Fereastra din faţă expunea coşuri de toate mărimile, umplute cu petale uscate ce răspândeau un parfum minunat şi Kevyn realiză cu disperare, inspirată de puritatea florilor, că ea însăşi avea nevoie să se purifice, să se cureţe de mirosurile din spitalele în care petrecuse aproape un sfert din viaţa ei, şi de amintirile din spitale, amintiri ce izbucneau în ea în flăcări chinuitoare. Mai mulţi clienţi se îngrămădiră în magazin, iar o femeie cu şorţ roz stătea în spatele tejghelei, etalând marfa solicitată. Kevyn privi pe deasupra umărului acesteia, unde se vedea un telefon instalat pe perete.

— Vă rog, se adresă femeii şi imediat timp de o clipă penibilă avu senzaţia că nu-şi controlase vocea îndeajuns ţipând în loc să vorbească pe un ton normal, deoarece parcă toţi îşi întrerupseseră activitatea şi se întoarseră spre ea, dar făcând o sforţare uriaşă realiză că i se păruse doar, probabil din cauza încordării. Femeia îi zâmbea:
— Cu ce vă pot servi? Din nou i se năzări că toţi aşteptau atenţi răspunsul ei... o priveau, aşteptau... Îşi mişcă picioarele mecanic spre tejghea:
— Cred că m-am rătăcit... trebuia să ajung la Urgenţă... Femeia păru foarte surprinsă:
— Aici este Roberta Building, dar sala de urgenţe este pe cealaltă parte a...
— Ştiu. Vreau să spun că am nimerit greşit, dar...
— Există o hartă afară pe coridor.
— Nu-mi trebuie harta, spuse ea înăbuşit. Îşi simţi mâinile tremurând. De ce nu putea să le potolească? Nervoasă şi le împreună. Am nevoie de cineva care să-mi arate drumul.
— Îmi pare rău, doamnă.
— Aţi putea... aţi putea să sunaţi la sala de urgenţe pentru mine?
— Nu, îmi pare rău, repetă femeia regretul său, dar puteţi să telefonaţi dumneavoastră cu telefonul de pe coridor. Kevyn se răsuci şi se năpusti spre hol.

Spaima o ataca fizic aproape. Trebuia să se înapoieze la Rusty cât mai repede. El probabil îi dusese lipsa, era îngrijorat, probabil avea nevoie de ea şi ea nu era lângă el. Ajunse lângă telefon şi îşi scoase poşeta din pardesiu. Când îşi înălţă capul brusc, se lovi de colţul telefonului, dar ignoră durerea. Formă plângând numărul şi aşteptă liniştindu-se treptat. Deodată realiză că formase un număr greşit. Formă încă o dată numărul corect de data aceasta. Dumnezeule mare! Rusty poate era îngrijorat, înnebunit. Mai mult ca sigur că era supărat pe ea pentru că părăsise spitalul, când el avea nevoie de ea. O voce clară răspunse la celălalt capăt al firului. Ceru cu doctorul Baughm:

— Nu avem pe nimeni cu numele acesta, dar...
— Ştiu. Vreau să spun, ştiu că nu face parte din personalul dumneavoastră, dar în această seară el a sosit la spital cu un pacient. Rusty Rivers... sau Serghei. Nu ştiu cum îl aveţi dumneavoastră înregistrat.
— Aşteptaţi, vă rog. Aşteptaţi... aşteptaţi... doar aşteptaţi... Totul va fi bine. Încercă să-şi insufle singură un strop de curaj, dar un sentiment de vinovăţie îi bântuia prin suflet. Înjghebă la repezeală o serie de acuze pentru plecarea sa neanunţată.

Strânse receptorul în mână şi se luptă să înghită, să ignore vocea imaginară care o ironiza aşa cum de fiecare dată îşi închipuise înainte de a minţi, tot încercând să-şi ascundă neputinţa,

să ascundă adevărul despre boala ei. Frica o năpădi deodată. Frică nu pentru Rusty,c e oricum o paralizase de când el căzuse pe gazon, ci frica pentru ea însăşi. Ea era cea pierdută, singură, disperată. Rusty era în siguranță, era protejat. El era puternic. Ea nu mai voia să fie tare pentru el, dar cu siguranță trebuia să fie tare pentru ea însăşi. Dezamăgirea, frustrarea, mânia luară locul îngrijorării nebune pentru bărbatul pe care-l iubea.

— Domnişoară Llewellyn? Vocea doctorului Baughm se auzea îndepărtată, foarte îndepărtată, ca şi cum el s-ar fi aflat la capătul pământului. Domnişoară Llewellyn? Soră eşti sigură că aceasta este linia...

— Eu sunt, rosti în cele din urmă învingând nodul din gât. Eu... mă aflu într-o cafenea.

— Există pe aici o cafenea? Trebuie să fie o cafenea pe aici, nu? râse el. Bine că pot acum să-l liniştesc pe Rusty. A devenit ca un leu în cuşcă de când ai dispărut.

— Îmi pare rău, spuse ea. Alungă vinovăția şi se eliberă. El avea nevoie de ea. Trebuia să se întoarcă la el. N-ar fi trebuit să-l las singur. Este atât de îngrijorat pentru genunchiul lui...

— De fapt este mai îngrijorat pentru tine. Când am încercat să-i arăt rezultatul razelor X a urlat să merg să te caut, chicoti doctorul. Cred că lovitura de la cap l-a dezorientat un pic mai mult decât ne-am dat noi seama.

— Într-adevăr, şopti ea absentă, zgâriind vopseaua telefonului.

— Să-i comunic că te vei întoarce în curând? Să-i spună că tu te grăbeşti să te înapoiezi la spital de îndată ce vei găsi pe cineva care să te ia de mână şi să te călăuzească ca pe un copil neajutorat? Să-i spună că tremuri de frică într-o cabină telefonică care se află în aceeaşi clădire - aceeaşi afurisită de clădire - şi că nu ştii pe ce drum s-o apuci?

— Domnişoară Llewellyn?

— Spuneți-i lui Rusty... Îşi încleşta pumnii, se luptă cu panica, străduindu-se să rămână calmă, spuneți-i lui Rusty că am găsit o altă cale de a mă înapoia la Shreveport.

— Dar avionul colonelului... Kevyn respiră adânc. Toată viața asta afurisită a căutat subterfugii, scuze, minciuni. Ce conta una în plus?

— Trebuie să merg la o prietenă. Mi-a fost model anul trecut. Chiar acum m-a invitat să-mi petrec noaptea cu ea şi pentru că nu mai este nici un pericol, oricum...

— Înțeleg. Simți dezaprobarea rece din vocea lui, dar nu-şi putea permite să-i pese de părerea lui. Puse receptorul în furcă şi-şi sprijini capul de peretele lateral al cabinei de sticlă. Răceala o trezi puțin din deprimarea ce o copleşea: „*Sunt în cea mai ridicolă situație. Mă aflu într-o cabină telefonică. Tocmai mi-am pierdut lentilele de contact în noroi, şi practic nu mai pot citi directivele de la telefon. Ați putea...*„ înşfacă receptorul,formă zero şi aşteptă să-i răspundă centralista, repetându-şi minciuna încropită. Când auzi vocea centralistei răspunzând, închise imediat telefonul, trântind cu putere receptorul. Deschise uşa cabinei şi începu să traverseze încet holul, nimeri din nou în magazinul în care se găsea femeia în roz. Altundeva unde putea să meargă... Spuse cuvintele pe care toată viața le păstrase în adâncul ei, fiindu-i teamă să le audă, nici măcar în gând.

— Ați putea să mă ajutați să obțin un taxi, vă rog. Eu nu ştiu... refuză să-şi îndepărteze privirea din ochii femeii... eu nu ştiu să citesc.

— Unde naiba e? tună Rusty strângând receptorul în mână.

— Nu ştiu. Pur şi simplu nu ştiu. Neliniştea lui Atticus era dovedită de vocea lui nervoasă. M-am dus la apartamentul ei de îndată ce m-ai pus la curent cu dispariția ei. N-am dormit deloc toată noaptea, n-am mai reuşit.

— Dacă afli ceva...

— Te voi suna... Îl sunase de patru ori în acea noapte şi tot de patru ori îi răspunsese nenorocit şi dărâmat de îngrijorare. Rusty îşi cuprinse fața în mâini.

Mai avea puțin şi-i plesnea capul. Îşi aruncase gulerul cervical încă de acum câteva ore. Doar faptul că ştia ce suferință cumplită l-ar fi aşteptat dacă-şi mişca piciorul cu genunchiul rănit, îl ținea în pat. Se simțea teribil de neajutorat. Privi lung spre fereastră: afară lacul începuse să reflecte razele aurii ale soarelui ce răsărea. Dar înăuntru camera era la fel de întunecată ca şi inima lui. Orice firicel de lumină îi ataca ochii, trimițându-i şi o durere cumplită de cap, aşa că închisese lumina becurilor. Fiecare sunet se amplifica - de la țârâitul telefonului când mama sa îl suna să-l certe pentru că refuza să se spitalizeze, până la motoarele maşinilor ce traversau şoseaua din fața casei lui. Ore lungi, amețitoare se târâră cu greu şi la un moment dat auzi frânarea unui camion în fața casei sale, dar nu percepu zgomotul. Era mult prea pierdut în durere, şi frică, şi încordare. Realiză doar după câteva secunde ce auzise şi disperarea adâncă izvorâtă din nesiguranță şi o speranță sfâşietoare, aşteptând ca un arc presat. Auzi apoi nişte paşi, dar tot nu îndrăzni să spere, înghețat de teama unei dezamăgiri ce l-ar fi rupt în două. Dar clopoțelul sună, el se ridică imediat în picioare şi, deşi se clătina, trimise la dracu durerea şi tot ce l-ar fi putut reține şi se târî spre uşă, rugându-se să nu plece să nu-şi piardă răbdarea, să nu dispară până ce el va ajunge la blestemata aia de uşă care tocmai acum se găsise să pară atât de îndepărtată. Transpirația îi şiroia pe spate, palmele îi tremurară şi alunecară pe clanța uşii când, pentru prima dată în viața lui, dorise s-o smulgă, dar reuşi. Reuşi să deschidă uşa, acea imensă piedică de lemn dintre... Da. Dintre ei. Kevyn era acolo în lumina dulce a zorilor, arătând ca dracu', dar al naibii de frumoasă. Lui îi dădură lacrimile de fericire împăienjenindu-i ochii. Se lăsă moale pe tocul uşii.

— Mulțumesc lui Dumnezeu...

— Şi *American-Express-ului*, completă ea stins şi se aruncă în brațele deschise ale lui Rusty. Era atât de bine, atât de cald la pieptul lui. În interiorul lui vinovăția, istovirea maximă şi furia aşa cum nu le mai simțise niciodată, se luptau între ele pentru întâietate şi nu mai rezistă. Văzu în ochii ei, în brațele ei întinse, dorința, nevoia şi-şi scutură capul cu gestul său atât de caracteristic.

— Nu, spuse. Nu-mi vine să cred.

— Rusty, îmi pare rău.

— Ştiu. Şi mie. Dar... nu cred că mă pot stăpâni chiar acum să nu fac dragoste cu tine. Cineva... cineva trebuie să-l anunțe şi pe Atticus că eşti bine. Genunchiul îl fulgeră amintindu-i răutăcios că nu prea era acum momentul să facă ce-şi dorea. De ce, afurisit să fie, de ce tocmai acum? Trebuie să mă întind.

— Ce trebuie să fac? Cum să te ajut?

— Să mă cari. Ea se strecură sub brațul lui. Efortul pentru susținerea echilibrului lui Rusty făcu imposibilă ideea de a continua discuția până ce ajunseră la canapea.

Rusty se aşeză gemând şi scrâşnind din dinți. În cap i se învârteau un noian de întrebări, dar toate îşi pierdură din importanță acum că ea era acolo.

— Te-am țintuit din start, nu-i aşa? oftă ea uşor, îngenunchind în fața lui şi îi îndepărtă şuvițele de pe obraji.
— Mai mulți muşchi decât o înțelepciune bună.
— Ceea ce fiecare bărbat are nevoie, spuse ea blând, luându-i apărarea contra lui însuşi. Nu există femeie care să nu accepte ceea ce am spus acum. Poate una dintre ele are nevoie să încerce un pic mai mult să înțeleagă de la început de ce are nevoie un bărbat înainte de a mai face nerozii ca să poată să-l piardă. Acea femeie, şi apăsă fiecare cuvânt,trebuie să promită că nu se va mişca nici un centimetru de lângă mine... până când mă voi trezi.
— Promite... murmură ea şi el simți blândețea buzelor ei apăsate pe ale sale şi lacrimile sărate de pe obrajii ei umezindu-i fața. Luptă câtva timp cu oboseala feroce, dar aceasta învinse şi el se cufundă într-un somn profund şi binefăcător.

Kevyn stătea turceşte cu picioarele încrucișate pe podea ținând o cană cu supă fierbinte în mâinile sale tremurătoare. Privea atentă orice urmă de supărare de pe fața lui, dar nu era nimic de genul acesta, dimpotrivă chipul bronzat era destins ca al unui băiețandru. După câteva minute văzu prima tresărire a genelor lui - acele gene superbe - apoi el începu să se mişte uşor. Deschise ochii şi ea sări în picioare şi începu să se agite în jurul lui:
— Cum te simți?
— Ca dracu'!
— Vrei nişte supă? Ai la dispoziție tocăniță, cremă de ciuperci, sau supă, rămâne doar să dai sentința, zâmbi ea drăgăstos. El îşi frecă ochii cu palma dreaptă:
— Ah, eu nu sunt mofturos. Halesc de obicei tot ce este cald şi bun.
— Bucurie! Toate sunt bune şi proaspete. El privi pieziş, sfâșiat de durere. Kevyn admise nervoasă:
— Am încercat să fac o supă cu tăiței, dar... ei bine, când nu ai cum să citeşti eticheta de pe produse se mai întâmplă să se mai facă greşeli. El pe jumătate chicoti, pe jumătate gemu:
— Aminteşte-mi să nu te las să alegi vinul, se mişcă cu greu, dar reuşi să se ridice pe picioare. Abia atunci o văzu pe de-a ntregul. De unde ai luat asta?

Kevyn privi în jos spre tricoul din jerse, pe care-l purta şi brusc se tulbură:
— L-am luat din sertarul tău. Era singurul pe care l-am găsit şi care îmi este bun ca mărime. Îi înmână cana de supă, apoi îl îndemnă să mănânce. Doar când îl văzu terminând supa de mâncat, ea îşi găsi curajul necesar să-i vorbească, dar tot tremura şi cuvintele părură dificil de găsit:
— Vreau să ştii... ce s-a întâmplat ieri... nu se va mai întâmplă niciodată.
— Ştiu că nu se va mai întâmplă. El păru încurcat şi mirat totodată. Ea simți un şoc scuturându-i trupul când îi auzi şovăiala din voce şi o durere pe care nu şi-o putea explica decât într-un singur mod, dar alungă disperată gândul înspăimântător. Panica de acum nu se putea compara cu cea pe care o simțise cu o zi înainte la Dallas. Ea luă cana goală din mâna lui şi o aşeză pe podea încet, într-o încercare de amânare a... nu se putea gândi la aşa ceva. Ce avea acum nevoie,o nevoie acută,era ca el să repete acele cuvinte ce le refuzase cu atât copilărie ascunzându-se de adevărul atât de

evident. Avea nevoie ca el s-o cuprindă în brațe şi să-i spună că o iubeşte încă, şi încă mai dorea s-o ajute, dar tot el o avertizase cândva, o avertizase de ceea ce se întâmplă acum... Când el îi spuse acum cât de supărat este, ea simți că aerul îi părăseşte plămânii ce nu mai puteau primi oxigen înăuntrul lor.

— Kevyn, avusesem... avusesem atâta cât îmi trebuise, şi poate chiar mai mult. Acest încolo şi încoace, niciodată neştiind, neprevăzând ce voi obține, mereu conştient că totul este doar o mişcare greşită. Nu mai pot face față, Kevyn. S-a terminat. Trebuie să se termine. Îi prinse mâna tremurândă într-a lui, puternică, caldă. S-a terminat totul.

— Nu... şi ea se gândi la durerea de care se temuse. Nu aceasta îi devasta inima acum. Nu aceea în care ea trebuia să facă față morții lui fulgerătoare, ci aceea a unui sfârşit al relației lor pe care numai frica ei îl provocase. Se ridică încet şi-şi retrase mâna dintr-a lui.

— Este prea mult, continuă el. Nu mai pot trăi în acest mod şi am ştiut că tu... am ştiut că tu, că toți oamenii vor înțelege. Cum putea fi atât de calm? Cum putea să-i arunce totul...fără luptă... fără... Un suspin adânc îi sfâşie pieptul.

— Kevyn, ce se întâmplă? Am crezut... am crezut că te vei simți uşurată.

— Îmi spui că totul tocmai se termină între noi şi presupun că trebuie să fiu uşurată?

— Între noi? Despre ce vorbeşti? Ceața se destrămă şi simți un val de fericire străbătându-l. Kevyn. Eu vorbesc despre fotbal.

— Despre fotbal?! îngână ea. Vrei să spui că tu îmi vorbeai...că termini cu fotbalul?

— Nu cred că am realizat, până când te-am văzut ieri. Doamne, cât de nebunesc pare totul! Este incorect, este stupid să încerci să continui când totul este terminat şi când chiar şi ceilalți ştiu că este terminat... şi m-am gândit dacă voi fi capabil să te las să pleci? întrebă el convins că nu ar fi reuşit. Nu puteam face nimic noaptea trecută, doar stăteam aici în întuneric, rănit şi speriat. Mi-am promis apoi că dacă voi depăşi noaptea,voi merge mai departe la chirurgie şi mă voi retrage şi cu asta încheiam totul. Ce e prea mult strică.

— Chirurgie? Chirurgie?

— Tata mi-a făcut radiografie. Mi-a spus că n-am de ales. Trebuie să fac o operație la genunchi. Există doar treizeci la sută şanse ca să mai fiu capabil să joc vreodată după operație. Întinse brațul spre ea şi o trase strâns lângă el. S-a terminat, iubito Tu nu o să mai treci vreodată prin ce-ai trecut noaptea trecută. Vom face de acum încolo doar ce ne va trece prin cap şi asta pentru tot restul vieții noastre. Sper că vom face totul numai împreună... nu-i aşa?

Cu brațele lui în jurul ei, se simți deodată protejată, se simțea acasă. Se simțea în siguranță. După ce emoția înăbuşitoare trecu, ea îi spuse:

— Desigur, vom fi împreună. Tu trebuie să mă înveți să deosebesc un „T”,de un „L”... Îmi dau seama că... izbucni în plâns şi în râs în acelaşi timp... că eu am spus că tu mă vei ajuta să deosebesc literele între ele, dar nu am spus că tu mă vei învăța să citesc. Nu ştiu dacă voi fi capabilă vreodată să citesc, dar vreau să încerc, un pas mic făcut la timp contează doar atâta timp cât eşti lângă mine.

— Ştii bine că voi fi. Apropiind-o şi mai mult de pieptul său,îi văzu bucuria din ochi. Tu ştii asta.

— Şi... şi dacă îți închipui că am de gând să te las să renunți cu treizeci sau cu şaptezeci şanse, înseamnă că eşti mai nebun decât am crezut până acum. Ştii că rezultatul meciurilor este pe măsura riscului?
— Despre ce vorbeşti?
— Despre genunchiul tău, Rusty! Tu ai vorbit toată pologhia asta ce mi-ai îndrugat-o până acum, ai vorbit-o cu capul, nu cu inima. Mintea ta spune că e timpul să abandonezi. Dar inima ce-ți spune?
— Nu ştiu. Mă doare în prea multe locuri ,ca să pot spune că mă doare şi ea pentru decizia care am luat-o.
— Îți voi spune eu. Îți voi spune exact ce cred eu despre tine şi meciurile tale şi despre viața ta pe teren. Când eram la aeroport de vreo şapte ore, când am văzut două avioane ce zburau spre Shreveport, pline cu fani ai *Gente-ilor* în drum spre casă după meci şi i-am auzit vorbind... despre tine, Rusty - despre tine - am fost atât de mândră. Ei au văzut ceea ce eu ştiam deja... că tu ai o inimă, inimă la fel de mare ca şi cerul. Nu contează ce spun ceilalți, sau ce-au spus atâția invidioşi, important este ce spun suporterii tăi. Nu contează câte picaje ți-au luat cariera, tu ai luptat şi ai refuzat să abandonezi şi... şi... Era atât de cuprinsă de valul de emoție,o emoție stranie de admirație, încât nu mai reuşea să-şi găsească cuvintele potrivite şi brusc îşi dădu seama că de fapt nici un cuvânt nu putea să exprime dimensiunea mândriei ce o simțea pentru el. Îşi puse palmele peste obrajii îmbujorați de febra pe care o simțea,apoi îi cuprinse obrajii lui în palme şi privi țintă în ochii lui frumoşi şi mai spuse: Rusty, nu abandona încă. Te rog pentru mine să nu abandonezi azi. Poate mâine, poate după intervenție, când vei şti mai multe. Poate dacă genunchiul tău nu se va vindeca cum trebuie.
— Cum poți să spui asta? întrebă el aspru. Tatăl meu este cel mai bun chirurg.
— Poate, când te vei uita în oglindă şi vei putea să spui,privindu-te în față: *„Sunt pregătit să termin cu asta*”, poate atunci va fi momentul să abandonezi.
— Şi dacă iar îmi voi termina genunchiul? întrebă el tăcut. Sau dacă se va întâmplă mai rău? Cum să te supun la aceleaşi chinuri iar? încă nu ştiu cum de te-ai întors, dar m-am gândit la o grămadă de nenorociri, tu neajutorată în mijlocul lor - şi crede-mă n-am înghițit nici o clipă povestea cu vechea ta prietenă, aşa că nu m-am putut stăpâni să nu mă gândesc cum te vei descurca, şi că totul s-a întâmplat aşa doar din vina mea.
— Trebuie să-ți fac o mărturisire, Rusty.
— Te ascult.
— Noaptea trecută te-am trimis la dracu. Ştiu asta şi mai târziu m-am simțit vinovată, dar cu toate astea noaptea trecută a fost una dintre cele mai fantastice nopți din viața mea.
— Cred că ar fi mai bine să-mi explici.
— Eram îngrozită. Nu ştiam ce să fac. Nu aveam destui bani pentru taxi, dar şoferul a fost atât de drăguț. Ştiu că el trebuie să se fi gândit că eram o idioată când a fost momentul să-i plătesc şi i-am spus că nu ştiu să citesc. Dar mi-a arătat cum să obțin bani lichizi cu cartea de credit, şi pentru *„bucățica acea nenorocită de plastic”* îi mulțumesc scumpului de Atticus care, vreau să-ți spun că s-a umflat în pene când i-am povestit şi nu a uitat să strecoare un *„Vezi,ți-am spus eu!”.* Şi când a trebuit să-mi cumpăr bilet de

avion pentru Shreveport, mi-a fost aşa de jenă. A trebuit să semnez ca să-l pot obţine, iar bărbatul de la ghişeu m-a observat tot timpul, iar expresia de pe faţa lui... am crezut că voi muri. Îşi simţi obrajii arzându-i, dar continuă: Mi-a cerut să-mi vadă permisul de conducere şi l-am arătat, voia să mă vadă semnând cu simbolul meu, n-a spus nici un cuvânt, nici nu m-a întrebat ceva. Părea un pic curios, dar nimic mai mult. Asta-i tot. Rusty, nimănui nu i-a păsat. Chiar când a trebuit să spun: Nu ştiu să citesc. Au fost atât de drăguţi, atât de amabili, nu le-a păsat că nu ştiam să citesc, nu m-au judecat. Kevyn nu a realizat că plângea, până când el îi şterse lacrimile cu mâinile lui mari.

— Kevyn, spuse el blând. Am fost huiduit de peste cincizeci de mii de oameni când pierdeam câte o pasă, dar nimic nu m-a rănit aşa cum m-a rănit răutăţile lor când aveam opt ani - „*băiatul balerină*”. De ce crezi că azi nu-mi place ca reporterii să mă hăituiască cu întrebările lor despre perioada când dansam, sau de ce crezi că sunt în stare să îi omor pe cei ce au proasta inspiraţie să facă glume pe această temă. Nu pentru că mi-e ruşine de asta, dar pentru că unii m-au rănit din invidie sau din prea multă limitare a minţii lor. El îi trasă cearcănele de sub ochi cu un deget,apoi îi mângâie drăgăstos oasele obrajilor şi în cele din urmă depuse buricul degetului pe buzele ei, apoi o sărută. Dar tu nu tratezi acum cu un puşti care nu ştie ce este, care este calea cea bună. Dar nici minţile nu-i sunt acasă când te atinge.

— Ştii ce am păstrat pentru tine...? întrebă ea străbătându-i cu privirea fiecare centimetru al feţei lui. Un kilometru... Îţi datorez un kilometru.

— Ce spui? un muşchi tresări pe obrazul lui, trădându-se.

— Spun că te-am oprit de la o competiţie odată... m-am gândit să facem ceva în privinţa asta şi să încercăm să reparăm. Kevyn îşi plimbă limba peste buze cu nervozitate, apoi îşi ridică ochii spre el. Nu te voi mai opri niciodată din drumul tău. Îşi aruncă părul pe spate şi-şi săltă bărbia într-un gest de hotărâre, dar el se înduioşa observându-i tremurul.

— Îţi datorez un kilometru şi eu intenţionez să-mi plătesc acea datorie, chiar dacă va trebui să te car în spate până la linia de sosire.

— Kevyn, acea cursă era nimic în comparaţie cu ceea ce am în faţa mea. Ochii lui îi întâlniră pe ai ei, nesiguri.

— Şi dacă va trebui să ne mutăm?

— Ne vom muta.

— Şi dacă mă voi răni?

— Vom izbândi.

— Şi dacă...

— Ştiu toate astea, Rusty.Merită să luptăm pentru tot. Braţele lui o cuprinseră, buzele lui le capturară pe ale ei. Ea gustă triumful de pe buzele lui şi totul dispăru. Nu mai contau nici suferinţele din trecut. Nu mai contau. El deja câştigase o luptă mare...

EPILOG

Associated Press

Shreveport, LA - Punând capăt unei cariere de unsprezece ani, portarul echipei de fotbal Confederate Gents, Rusty Rivers, şi-a anunţat astăzi, în cadrul unei conferinţe de presă, retragerea din activitatea sportivă. Rivers a jucat la Washington Redskins, echipă care a câştigat Super-Cupa la fotbal, apoi a fost transferat la Buffalo Bills şi la Phoenix Cardinals, jucând pentru fiecare, vreme de un sezon. Într-un moment în care cariera lui părea încheiată, a fost selecţionat de echipa, nouă pe atunci, Shreveport Gents. În ultimii şase ani, a jucat ca portar la echipa Shreveport Gents, câştigând patru campionate de fotbal profesionist şi fiind ales, prin vot, Jucătorul sezonului". Rivers va locui în continuare la Shreveport, oraşul său natal, împreună cu soţia lui, Kevyn Lewellyn, şi cu cei doi copii ai lor.

SFARSIT